3
VRIENDEN
KAMPEREN

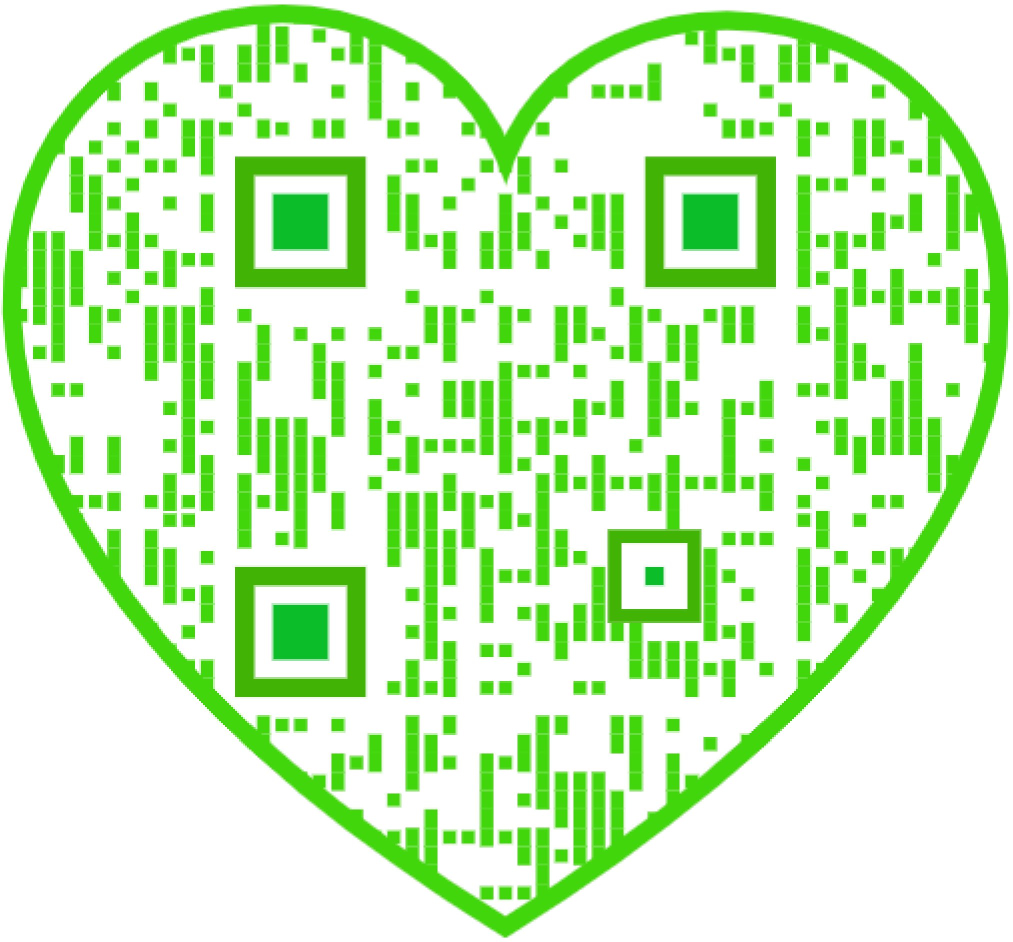

II

„Zo, hm . . . nou, enfin, ik heb er melding van gemaakt, enne . . .”

3 VRIENDEN KAMPEREN
DOOR GUUS VAN BALKOM

BIBLIOTHEEK „ONS GENOEGEN"

3 VRIENDEN KAMPEREN

DOOR GUUS VAN BALKOM

GEILLUSTREERD DOOR POL DOM

TWEEDE DRUK

(Leeftijd 10-14 jaar)

ALKMAAR — GEBR. KLUITMAN

P 184 351 863
B 1002 2207279

Informatiecentrum
GEMEENTEBIBLIOTHEEK
ROTTERDAM
Jeugdlectuur

HOOFDSTUK I

Dick van Andel lag met z'n beide vrienden, Kees Bekkers en Job Nijhof languit in het gras, nabij het weiland van boer Geurtsen en staarde in de blauwe lucht.

„Overmorgen, jongens!" schreeuwde hij opgewonden en maaide doelloos met z'n armen om zich heen — „dan zijn we onderweg."

„Kamperen we al!" vulde Kees aan, „noù, fijn jô! Ik heb de hele zaak al in orde. De tent staat kant en klaar opgeslagen in de tuin."

„In de tuin?" Job lachte.

„Ja, moeder heeft 'm gewassen... hij is nou net nieuw!" verklaarde Kees vol trots.

„En heb je d'r al in geslapen ook, vannacht?" wilde Dick weten.

Kees tilde z'n elleboog op.

„Allicht niet!" meende hij dan, „stel je voor, waarom?"

„Nou, om te proberen!" grinnikte Dick.

„Dat doen we overmorgen!" besliste Kees, en dan opgewonden: „we zullen een fijne vacantie hebben, jongens!"

„Nou, we hebben het wèl verdiend!" vond Dick het nodig zichzelf en z'n vrienden te prijzen.

Hij was er voor z'n overgangsexamen op het nippertje gekomen, met een roodomlijnde waarschuwing op z'n rapport en een dikke onvoldoende voor Frans. Maar, dàt was dan ook de énige, had hij tevreden tegen z'n vader gezegd, hoewel deze ook

maar matig was ingenomen met de beide vijfjes, die z'n cijferlijst nog sierden.

Maar Dick was tevreden met z'n rapport. En hoe-wel dokter van Andel niettemin een lange redevoering tegen hem had afgestoken, waarbij Dicks grote blauwe ogen hem wat verwonderd hadden aange-staard omdat deze, zoals hij verklaarde, positief een jubelenden pipa had verwacht inplaats van een brommenden, was er aan de gegeven belofte indien hij zou overgaan — n.l. een week kamperen met de beide vrienden Kees en Job — geen ogenblik ge-tornd en was deze belofte zelfs nog aangevuld met de toezegging tot aankoop van een luchtslaapzak, welke toezegging, zoals later bleek, ook aan de beide andere jongens was gedaan door hun respec-tievelijke ouders.

Een luchtslaapzak... een matras, die je kon op-blazen, zodat het was of je thuis op een donzen bed lag, zó zacht... wou je het heerlijker hebben? En die, leeggelopen, niet meer plaats innam dan een opgevouwen laken.

O, Dick kon d'r niet van slapen, zó heerlijk was het alles. Stel je voor, een hele week lang kamperen — en misschien nog wel langer zelfs, had vader laten doorschemeren — een héle week lang doen waar je zin in had, naar bed gaan zo laat je wou... opstaan wanneer je verkoos en eten waar je van hield. Natuurlijk zouden ze elke dag doperwten eten en chocoladepudding toe. Nou ja... die zou mis-schien wel 'es een keer mislukken, want — en dàt was nog wel het fijnste van alles — ze zouden voor hun eigen potje zorgen — maar... heerlijk bleef het, ook al was-ie dan niet te eten en zou je d'r thuis je neus voor opgetrokken hebben.

Kees, die padvinder was geweest, zou koken en hij, Dick, kon in ieder geval aardappelen schillen èn... bakken! Dat had-ie van moeder afgekeken en

van Rika, het dienstmeisje van mevrouw van Andel, hoewel deze laatste niet erg royaal was geweest in het geven van inlichtingen.

En dan zouden ze natuurlijk fietsen en roeien en zwemmen en... o, van àlles stond er nog op het programma. Het werd een héérlijke vacantie.

Welke route ze precies zouden nemen stond nog niet vast; daarover was vanavond „vergadering" bij Dick thuis, waarbij z'n vader president zou zijn.

„Als de president maar niet wordt weggeroepen!" weifelde Job bedenkelijk.

„Och, welnee!" vond Dick, „en anders moeten de patiënten maar 's een keertje wachten, hoor."

„Natuurlijk!" vond Kees „onze vacantie gaat nu vóór!"

Job trok een rimpel tussen z'n wenkbrauwen — de rimpel, die onder z'n vrienden al spreekwoorde-lijk was geworden en waardoor ze hem op school de bijnaam hadden gegeven van „de Denker", daar hij gewend was, alles een beetje zwaar op te nemen en dikwijls geen gekheid van ernst wist te onder-scheiden.

„Als jòuw moeder ziek was," begon hij dan ook tegen Kees, „zou je het ook niet prettig vinden, als de dokter niet direct kon komen, omdat..."

„Och, jô!" Dick klopte hem schaterend op z'n rug, „neem toch niet altijd alles voor ernst op! Ja, m'n vader zal ons zien aankomen, zeg! Bij het eer-ste telefoontje heeft-ie z'n hoed al op, vergadering of geen vergadering."

Job zweeg en kreeg een kleur.

Natuurlijk, het was dom van hem, zo-iets te ver-onderstellen. Dokter van Andel stond juist bekend om z'n hulpvaardigheid, zag er nooit tegenop, al was het midden in de nacht, z'n woning te ver-laten, voor het uitoefenen van z'n beroep.

„Maar," vervolgde Dick, „ik geloof als je mij

vraagt, dat=ie wat graag met ons mee zou willen, hij heeft er zelf het meeste pleizier in."

„Nou," vond Kees, „laat je vader vacantie nemen ... hoe meer zielen, hoe meer vreugd."

„En moeder dan?" wilde Dick weten, en dan, ontkennend met z'n hoofd schuddend, vervolgde hij: „Nee, en trouwens, dat zou vader toch niet doen. Hij vindt 't juist zo leuk, dat we met z'n drietjes gaan, hoewel moeder een beetje benauwd is, natuurlijk."

„Daar is het een moeder voor," vond Job wijs.

Kees grinnikte. „De Denker komt weer uit de hoek," constateerde hij, „maar gelijk heeft=ie, want als je de raadgevingen gehoord had, die ik thuis heb meegekregen!"

„En we zijn nog niet eens weg," schaterde Dick, „kun je nagaan, wat we nog te wachten zijn, jon=gens!"

„Mijn moeder is maar bang, dat we niet genoeg te eten zullen krijgen!" verklaarde Job ernstig.

„Nou, daar kon ze wel eens gelijk in krijgen," meende Kees lachend, „want 't is een hele tijd ge=leden, dat ik 't laatst gekampeerd heb."

„Hoor me zo'n opschepper!" vond Dick, „dat ik 't laatst gekampeerd heb. Alsof 't zijn dagelijks werk is!"

„Nou, ik heb toch zeker..."

„Eén keer gekampeerd, ja. Met je groten broer!" plaagde Dick.

„Goed, maar jullie nog nooit!" ketste Kees en stak z'n tong uit.

„Hè, doen jullie niet zo flauw!" vond Job, „wat doet dat 'r nou allemaal toe? Laten we blij zijn, dat Kees tenminste één keer gekampeerd heeft en dat=ie kan koken, want anders..."

„Nou, ik kan aardappelen bakken!" verklaarde Dick.

„En ik kan ze koken!" verzekerde Job — „en groente ook."

„Wat voor groente?"

„Nou... van alles, hè... ja, ik weet niet precies! Worteltjes of zo, of sperciebonen."

„En vlees?" wilde Dick weten, „kun je dàt koken?"

Kees schaterde. „Jô, wie kookt 'r nou vlees? Dat braad je immers?"

„Nou, goed, braden dan!" verbeterde Dick „maar kun jìj dat?"

„O, dat leert vanzelf!" vond Kees achteloos, „nee, 't zal best gaan! En verhongeren zullen we in elk gevàl niet!"

„Vertel dat dan maar aan je moeder Job!" vond Dick.

„Ja," knikte die ernstig, „dan zal ze een boél ge=rustgesteld zijn, vàst!"

„Als je 't geloven wilt, tenminste!" schaterde Kees, en dan opspringend, „kom, jongens, ik ga naar huis! Vooruit, wie het eerst op de straatweg is!"

Dat liet Dick zich geen tweemaal zeggen en ach=ter elkaar renden de jongens het weiland door. Maar hoé hij zich ook inspande, van Kees kon nie=mand het winnen, dat was bekend op de hele school, en ook nu was deze als eerste aan het eind=doel.

Bij de eerste kromming namen de twee vrienden afscheid met een armzwaai.

„Tot vanavond dan!"

„Goed, niet te laat hoor!" riep Dick hun achter=na... dan vervolgde hij in z'n eentje zijn weg naar huis...

— — — — — — — — — — — — —

Dick sloeg met z'n vuisten een roffel op de keu=kendeur, zodat Rika van schrik een ei uit haar han=den liet vallen, dat ze juist uit het rek had ge=nomen, om in de pan stuk te slaan.

„'t Is zonde!" vond ze, met een vies gezicht naar

de smeerboel kijkend aan haar voeten.

„Zo, geliefde!" groette Dick luidruchtig en hij hees zich op het aanrecht, „wat schaft de pot vandaag?"

De „geliefde" schudde mistroostig het hoofd. „Als je zo doorgaat, niks!" antwoordde ze slagvaardig, om er meteen nogmaals op te laten volgen: „'t Is zonde!"

„Kom hier!" Dick sprong terug op de grond, greep een vaatdoek, „'k zal je helpen, da's zo opgeruimd!"

„Ja, op je kop!" Rika schoot toe — „met me vaatdoek zeker! Blijf jij d'r nou maar liever af met je handen en jaag voortaan een mens niet de doodstuipen op z'n lijf! 't Zal me een rust geven in huis, als jij strakjes ben' kamperen!"

„Ja!" Dick knikte peinzend met z'n hoofd, „dat zal wel! 'k Zal een nieuw ei voor je meebrengen!" beloofde hij gul.

„Hè, ja!" Rika grinnikte „da's een idee! Zó, nou is 't weer netjes!" ging ze dan tevreden verder.

„En leer je me nù biefstuk bakken?" bedelde Dick.

„Nou zeker? 'k Mot toch immers voor 't eten zorgen?"

„En je hebt het beloofd?" hield Dick aan.

„Jawel, als we biefstuk éten, heb ik gezegd, maar we hebben geen biefstuk vandaag!"

„Wat dan?"

„Osselapjes!" antwoordde Rika, en vervolgde: „en schiet nou òp, zeg, want ik kan niet voort, zo!"

„Osselapjes? O, daar hou ik niet van!" sprak Dick opgeruimd, „dus dat eten we tòch niet."

„Da's makkelijk!" vond Riek.

„Reuze makkelijk!" knikte Dick, „enfin, dan vraag ik het wel aan den slager, van die biefstuk!" verduidelijkte hij dan nog.

„Welke slager?"

„Nou, waar we 'm kopen, natuurlijk!" legde Dick uit en hij balanceerde een bord met beslag op twee vingers. „Jô, Riek... 't wordt reùze!" verzekerde hij dan opgewonden, „stel je 's voor, zeg... een hele week..."

„Jawel... maar zet nou dat bòrd neer, Dick!" temperde Rika z'n enthousiasme, „mot 't ook op de grond?"

„Wat is dat?" vroeg Dick op de brij-achtige massa wijzend, terwijl hij behoedzaam het bord op het aanrecht plaatste.

„Beslag, voor flensjes! En schiet noù op, want ik kom zo niet klaar met me eten!"

Dick stak een vinger in de geel-witte massa en proefde voorzichtig.

„Niks an!" vond hij, nogmaals z'n vingers uitstrekkend.

„Blijf d'r af met je vieze handen!" schoot Rieks stem uit, en ze nam het bord onder z'n neus vandaan.

„Vies?" deed Dick verontwaardigd en hij spreidde z'n tien vingers voor haar gezicht uit, „is dàt vies?"

„Nou, schoon is anders!" vond Rika, maar Dick hield zich alweer met een ander probleem bezig.

„Flensjes...!" peinsde hij, „hoe kook je die, zeg?"

Rika verslikte zich in een slok van haar koudgeworden thee.

„Och, jong... ga jij nou maar voetballen, daar doe je beter an!" vond ze paedagogisch.

Maar Dick gaf het niet op.

„Nee, zonder gekheid nou... dan kunnen we volgende week best 's flensjes eten, als we kamperen!"

„Ja, dàt zal lekker zijn!" beweerde Rika met een grijns, en dan: „flensjes kook je toch niet, die bak je."

„Nou, hoe bak je die dan?" hield Dick halsstarrig vol.

„Ja, 't is goeie, hoor!" maakte Rika zich er af, „vraag an je moeder maar een kookboek mee!" ried ze dan.

„Nee, zeg!" Dick sprong enthousiast van het aanrecht, „dat 's een idee, Riek... een kookboek! Gewèldig! Natuurlijk, zeg... dat ik daar niet eerder aan gedacht heb! Staat daar alles in?"

„Alles!" beaamde Rika en zij nam het diepe bord met beslag, dat ze even later sissend in de koekepan liet lopen, welke boven het vuur stond.

Dick keek in spanning toe, wachtte méé, tot Rika het flensje handig omkeerde, om ook de andere kant te laten bruinbakken.

„Dat kan ik alweer!" stelde hij dan tevreden vast toen ze het goudgele product op een schoon bord liet glijden, om vervolgens nieuw beslag in de pan te laten sissen.

„Natuurlijk, niks an!" antwoordde Riek met een brede grijns.

„Maar hoe kom je daar nou aan?" wilde Dick weten, wijzend op het beslag.

„Dat kóóp je zo!" verklaarde de gedienstige ernstig.

„Ja, 't zal wel!" Hij keek haar onderzoekend aan, slenterde langzaam naar de deur, „zeker bij den groenteman?"

„Precies!"

Dick lachte. Hij mòcht 'r wel, Riek, al waren ze altijd samen aan het „bekvechten", zoals zij het noemde. Hij zou beslist wat voor d'r meebrengen, als ze terugkwamen. En die flensjes... dat moest-ie tòch 's proberen, alleen dat beslag, dat moest je natuurlijk maken... ja, ze nam hèm... kon je net geloven!

„Dag Moes!"

Dick opende met een zwaai de deur van de zitkamer.

Mevrouw van Andel hief het hoofd op van haar handwerkje. „Dag, jongen!" sprak ze vriendelijk, „al thuis? Ik heb je niet horen komen."

„Door de keuken!" vertelde Dick.

„O, lieve help!" schrok mevrouw, „je hebt Riek toch niet opgehouden, hoop ik?"

„Welnee!" Dick lachte, „ze was druk aan het flensjes bakken! Zeg, Moes...!" begon hij dan, terwijl hij op de leuning van haar stoel ging zitten.

Z'n moeder lachte. „Nou zal 't komen!" meende ze, „wat moet je van me hèbben, jog?"

„Hè, flauw!" vond Dick, „waaròm nou... omdat ik moes zeg?"

„Nou goed!" suste z'n moeder, „wat is er dan?"

„Hebt u 'n kookboek voor me?"

„Zìe je wel?" schaterde mevrouw, „als ik niet dacht dat je wat hebben moest? En nog wel een kookboek! Wou je ook flensjes bakken, Dick?"

Deze knikte bevestigend met het hoofd.

„Ja, als 't niet te moeilijk is! Maar als je 'n kookboek hebt, gaat 't zó, hè Moes?"

„O, ja!" lachte deze, „dan kook je àlles wat je wilt!"

„Hè, hebt u d'r één voor me?" bedelde Dick, wien dit wel aanstond.

Mevrouw van Andel stond op uit haar stoel. „We zullen wel eens kijken!" beloofde ze, „in ieder geval vind ik het idee van een kookboek nog niet zo mal! Je kunt er zeker een heleboel uit leren. Hoe kom je zo snugger, Dick?"

„Idee van Riek!" vertelde deze, „dus... ik krijg er één, Mam?"

„Goed jongen, vooruit dan maar! Hoewel ik eerlijk gezegd in die hele kokerij niet veel heil zie..."

„O, dat loopt best, hoor! We zullen heus niet ver-

hongeren!" meende Dick haar te kunnen gerust≈stellen, „en bedankt voor het kookboek! Fijn!"

Hij sloeg z'n armen om haar heen, gaf haar een zoen. „Vader uit?" informeerde hij dan.

„Natuurlijk vent! Er zijn toch patiënten te be≈zoeken! Ik geloof dat jij aan niets meer denkt dan aan dat kamperen!" besloot ze met een lichte zucht.

„Tòch wel Moes!" verzekerde Dick met klem.

„Waaraan dan?" wilde mevrouw weten.

Hij lachte geheimzinnig. „Mag ik het éérlijk zeg≈gen?"

„Natuurlijk, jongen!"

„Aan een kopje thee!" Dick schaterde het eens≈klaps uit, terwijl z'n moeder, eveneens lachend, op≈stond.

„Rakker!" dreigde ze, „hier... op uw wenken be≈diend, meneer! Eén thee! Ik zal Rika ook nog een kopje geven!" vervolgde ze, meer tot zichzelf dan tot hem, „wacht even... ik ben zo terug."

Maar Dick hield haar met één armbeweging tegen.

„Blijft u nou lekker zitten, Moes, dan zal ik het kopje van Riek wel halen!"

Mevrouw glimlachte, streek hem vluchtig over z'n haar.

„Als je maar niet blijft babbelen!" dreigde ze, „want dan doe ik het vlugger zelf!"

„Hè, da's flauw!" vond Dick, „maar mevrouw zal zich niet over me te beklagen hebben." Hij maakte een komische buiging en verliet fluitend de kamer.

Bij de keukendeur gekomen, tikte hij zachtjes aan. Binnen rammelde Rika met de pannen.

Nogmaals tikte hij. „Já!" klonk het wat ongedul≈dig van achter de gesloten deur.

Dick grinnikte en trad binnen.

„Alsjemenou!" ontviel de dienstmaagd verwonderd, „is dat 't nieuwste?"

„Je mocht wéér 's een ei in je handen hebben!"

verdedigde Dick zijn handelwijze, „en op die manier gaat m'n hele kampgeld aan jouw eieren op."

„Affijn!" stelde Riek tevreden vast, „zo hóórt 't trouwens ook! Goed dat je 't nou meteen 's leert! Wat moet je?"

„Hè!" Dick schudde kwasi≈teleurgesteld z'n hoofd, „is dat nou hartelijk? Wat moèt≈je?"

„Nou, ja..."

„En dat, terwijl ik hier naar toe ben gestevend met het voornemen je te laven."

„Te wàt?"

„Te laven... met thee!" en hij pakte de lege kop van de keukentafel, die hij even later, balancerend op z'n ene hand, boordevol terugbracht.

„Bedankt!" bromde Riek.

„Jawel, als je 't nou maar niet wéér koud laat worden?" berispte Dick, „want dan heb je d'r nog niks aan!"

Riek nam een grote slok, maar trok onmiddellijk zó'n vies gezicht, dat Dick haar verwonderd aan≈staarde.

„Wat is er?" wilde hij weten.

„Geen suiker!" antwoordde ze verontwaardigd, „bàh!"

„Goed voor je lijn!" meende Dick optimistisch, „maar ik heb het niet ingeschonken, als je dat soms denkt!"

„Nou, affijn!" berustte Rika, „goed da'we hier nog zo'n gezellig provisiekastje hebben!" en ze be≈diende zich rijkelijk van de door mevrouw van Andel vergeten suiker.

HOOFDSTUK II

Toen Dick die ochtend wakker werd — het was twee dagen later — schoot de zon haar stralen uitbundig in z'n kamertje, grote, hel-gele plekken toverend op behang en deur, en onmiddellijk met een schok definieerde hij: — Vandaag!

Dat ene woordje was voldoende, daarin lag opgesloten een wéreld van plezier en genoegen, en met één sprong stond hij naast z'n bed.

Wijd trok hij de gordijnen open en het licht stróómde naar binnen. Terwijl hij de beide ramen ver openwierp, ademde hij diep de heerlijke, frisse ochtendlucht in.

„Hè heerlijk! O, waar zouden ze zitten over een paar uur?"

De eerste vergadering, twee dagen geleden, was glansrijk mislukt, omdat werkelijk dokter van Andel, juist toen ze op het punt stonden te beginnen, was weggeroepen bij een van z'n patiënten.

Even had het een gevoel van teleurstelling gegeven, temeer waar het bezoek zó lang duurde, dat er die avond niets meer van hun plannen was terecht gekomen, maar Kees, die overal raad op wist, had gezegd: „Dan vergaderen we morgenavond nòg eens."

„Jawel!" aarzelde Dick, „maar als vader nou morgen wéér wordt weggeroepen? Dan is er geen tijd meer, want overmorgen moeten we al weg!"

„Dan weet ik het beter!" opperde mevrouw, die in haar kwaliteit als belangstellende de „zitting"

bijwoonde, „dan laat je het aan vader over, Dick, wanneer het hem schikt. Jullie hebt ten slotte toch vacantie..."

„Natuurlijk, ja! Een reuzen-idee, mevrouw!" vond Kees, „en wij zijn zó bij elkaar getrommeld, als het moet."

„Ja, daar ben ik niet bang voor!" lachte Dicks moeder.

„Maar dan moeten we de hele dag thuisblijven!" had Dick nog voorzichtig geopperd, maar mevrouw van Andel besliste: „Dat moet je tòch! Want je zult toch heus nog genoeg te doen hebben."

„Dat is waar, ja!" gaf Dick toe, en dan opgewonden weer: „O, Moes... vindt u 't niet fijn?"

Mevrouw glimlachte even. Natuurlijk vond ze het fijn... voor de jongens. Maar voor zichzelf was ze toch wel een heel klein beetje ongerust! Ze waren ten slotte nog rijkelijk jong voor zo'n tocht op de fiets, al voelden ze zich dan ook al hele heren! Maar, ja... wanneer de ouders van Dicks beide vrienden zich er niet tegen verzetten... zij wilde geen spelbreekster zijn, en ook haar man meende dat de jongens zo langzamerhand oud en wijs genoeg werden om op zichzelf te passen.

Ze zuchtte even voor zich heen. „Als jullie maar heel voorzichtig bent, jongens!" sprak ze wat aarzelend.

„O, natuurlijk Moes!" Dick sloeg z'n arm om haar heen, gaf haar een zoen — „heus, maak je nou maar niet ongerust! En we zullen je overstromen met prentbriefkaarten. Goed?"

„Als er dan ook maar een lettertje op staat," antwoordde mevrouw, „want anders heb ik er nog niet veel aan."

„We zullen elke ochtend schrijven, hè jongens?" De beide vrienden knikten.

„Dat heb ik ook moeten beloven!" sprak Job.

„Wat zul je dàn een correspondentie krijgen, Moes?" Dick lachte, al z'n gave, sterke tanden bloot, „je mag wel een secretaresse aannemen, om alles te lezen."

„Die taak zou ik niet graag aan een ander over-laten, jongen!" sprak mevrouw ernstig, en dan met een vaag glimlachje, „en trouwens, ik zal er tijd ge-noeg voor hebben, nu je weg bent!"

„Hè!" vond Dick verwijtend, „alsof ik u zoveel drukte geef."

„Nee, hoor, dat schikt best! Dus, dat is dan zó afgesproken, van die vergadering?"

„Ja, fijn!" stemden ze alle drie in.

„Dan praten we noù niet meer over de kampeer-tocht!" stelde mevrouw voor, hetgeen een storm van protest veroorzaakte. Stel je voor... niet meer over de kampeertocht praten, als je twee dagen later al op reis ging. Nee, dàt was wel een beetje tè veel gevergd, en honderd-uit ratelden de tongen over de ophanden zijnde gebeurtenis, tot eindelijk de beide vrienden afscheid namen, met de belofte, op het eerste sein te zullen terugkomen, de volgende dag.

Die dag had Dick besteed met het nazien van z'n fiets... het te voorschijn halen van de verschillen-de kampeer-ingrediënten en het vuilmaken van het plaatsje achter de keuken, waar hij alles een goede beurt had gegeven en alle voorwerpen, die de gehele winter op zolder hadden gelegen, eens extra had af-gestoft, waarbij Rika door de geopende keukendeur niet naliet hem met vermaningen te overladen.

„Nou, koest maar!" had Dick getroost, „je hebt een hele week geen last meer van me!"

„Nou! Gelukkig!" had Rika gebromd, „een pak van me hart! Zo'n lastpost als jij bent!"

„Riek!" Dick drukte een vuile poetsdoek tegen z'n ogen en snikte „Riek... ik zal je zo missen."

„Ja, dat geloof ik!" meende de gedienstige.

„Je bent altijd zo goed voor me!" jammerde Dick en veegde met de doek een donkere striem over z'n voorhoofd.

„Tja... jij kan een potje bij me breken!" beken-de Rika in een zwak ogenblik, „maar affijn," troost-te ze, „je gaat de wereld niet uit!"

„Nee, gelukkig maar!" vond Dick, die het niet kwaad oordeelde, de comedie nog een beetje voort te zetten. „En als ik terugkom, Riek..."

Hij deed geheimzinnig.

„Ja?" informeerde de ander hoopvol.

„Dan is 'r alwéér een week van de vacantie om!" verzuchtte Dick met een komisch gebaar van wan-hoop.

„Och, jij!" Riek schokte met haar schouders, „ik doch' dat je dan wat voor me meebracht!"

„Vàst!" beloofde Dick met een ernstige hoofd-knik.

„Watte dan?" informeerde Rika gretig.

„Een heleboel vuile kousen, en..."

„'t Is zonde!" ontdekte Riek, „zo'n plaag als jij bent! En schiet nou maar op want je houw' me van m'n werk op."

Maar toen Dick een ogenblik later vertelde, dat hij wèrkelijk een kookboek van z'n moeder had meegekregen, verklaarde Rika met een hartgrondige zucht andermaal: „'t Is zonde... d'r komt natuurlijk niks van terecht! Jullie zelle niet half genoeg eten..."

„Hè Riek!" Dick jubelde het, „ga mee, om te koken! Dàt zou fijn zijn, zeg! Nee, écht, ik meen 't! Vraag 't aan moes! Of wil ik het vragen, ja? Dat kan toch best... ja, zeg... ik zal 't wel vragen!"

„Doe niet zo gek," snauwde Riek, „hoe kan dat nou? En hièr dan?"

„O, dat loopt best!" meende Dick optimistisch, maar Rika schudde hevig haar hoofd. „Nee, d'r ken niks van komme!" deelde ze mistroostig mee.

Dick was teleurgesteld.

„Hè," mopperde hij, „'t was net zo fijn geweest! Kees z'n broer heeft nòg een tent, een kleinere, die had jij dan kunnen krijgen, en..."

„O," bepeinsde Riek, „ik zou best willen, daar niet van, maar... Och," meende ze wat kribbig opeens, „wat praten we toch voor onzin... het ken niet, en daarmee afgelopen."

Op dat moment was mevrouw van Andel de keuken binnengekomen met de mededeling dat de slaapmatras zo juist was bezorgd en of Dick niet even moest kijken.

Natuurlijk moest Dick even kijken en juichend was hij vóór z'n moeder de keuken uitgerend.

Rika schudde wijsgerig haar hoofd.

„Och, och!" vond ze, „as daar maar wat goeds van komp, mevrouw... drie van die jongens, allenig..."

„Kom, Rika! Dat zal wel loslopen, en dan... we leven nu eenmaal in een andere tijd dan vroeger, moet je maar denken."

„Nou, zeg u dat wel! Ik had 'et tenminste niet gemagge, vroeger, dat weet ik wel!"

Toen Dick een half uur later in de keuken terugkeerde, had hij opgewonden verhalen over de nieuw gekochte luchtslaapzak, die Rika met een onverschillig gezicht aanhoorde.

„Zou mijn niet lijke!" bromde ze.

Maar Dick beweerde dat het reusachtig sliep, hoewel hij zelf in dat opzicht natuurlijk niet de minste ervaring had. En hoewel hij z'n moeder had gebedeld die nacht reeds het voorwerp te mogen proberen, had mevrouw van Andel hierop een weigerend antwoord gegeven. En Dick, in een zonnige, vrolijke stemming, had trouwens niet langer aangedrongen.

't Was misschien nog leuker ook, morgen met z'n

drieën. Zó, midden in een kamer op de grond, was feitelijk niks ècht.

En zeulend met een grote emmer water, een bezem en een boender, was hij begonnen het straatje schoon te maken, tot dit weer glom, net alsof Riek het juist onderhanden had gehad.

„Je bent toch de slechtste nog niet!" vond ze goedkeurend, „je ruimt tenminste je eigen rommel weer op. 't Ziet 'r warempel haast nèt zo netjes uit as voor je begon!"

Waarop Dick beweerde: „Nètter!" en zingend liep hij de keuken door, naar binnen.

En die middag om vijf uur had eensklaps z'n vader, wien hij al wel voor de tiende maal had gevraagd, of hij nu nòg geen tijd had voor de vergadering, gezegd: „Nou, vooruit boy... trommel nou het driemanschap maar bij elkaar, dan zullen we eens kijken."

En geen tien minuten later zaten de drie vrienden in de zonnige serre onder het genot van een heerlijk glas limonade, en werd een vluchtige route opgemaakt.

„En mogen we hiervan niét afwijken, Vader?" wilde Dick weten.

Dokter van Andel lachte even.

„Zou je het aardig vinden?" oordeelde hij, „als ik jullie stap voor stap voorschreef hoe je moet gaan?"

„Trap voor trap," verbeterde Dick, „want we fietsen! Nee, natuurlijk niet!" antwoordde hij op de vraag, „maar..."

„Nou, kijk eens aan!" vervolgde z'n vader. „Natuurlijk hoeven jullie je niet nauwkeurig aan die route te houden, maar... in grove trekken toch wél! Dat is de bedoeling van m'n plan! En... ik geef jullie de mooiste plekjes hier op, dat voel je wel! Dus het is ook wel een beetje je eigen belang, je daaraan zo veel mogelijk te houden. Wil je er

tòch van afwijken... allright! Maar op één ding stáán we, hè Moeder?" wendde hij zich tot z'n vrouw. „Elke dag bericht naar huis, zonder mankeren!"

„Dat hebben we al beloofd, ja!" knikte Dick, met een warme glans in z'n ogen naar z'n moeder, „hè Mam?"

„Goed, uitstekend!" vond de dokter, „maar dan nòg wat! Elke dag bericht dus, en met opgaaf van het volgende plaatsje, dat jullie denkt aan te doen, opdat we je daar, eventueel poste-restante, kunnen bereiken! Afgesproken?"

„Ja, Vader!"

„Dan wens ik jullie een héél plezierige vacantie, jongens!" eindigde de dokter, „enne... voorzichtig, hè! Dat kan ik jullie niet genoeg op het hart drukken! Zijn er moeilijkheden, direct bericht... zijn er èrnstige moeilijkheden, dan telegraferen of opbellen! Daar reken ik op, jongens... Denk er om, jullie hebt m'n vertrouwen."

— — — — — — — — — — — — —

En nù was dan eindelijk de grote, gewichtige dag aangebroken en zingend stond Dick over z'n wastafel gebogen, terwijl hij het koude water over hals en armen liet lopen.

Tegelijkertijd werd er op z'n deur gebonsd.

„Doen 'n beetje zachies!" waarschuwde Rika's stem, „je moeder slaapt nog. En je vader heb d'r vannacht uitgemoete!"

Dick schrok. „Hoe laat is 't dan, Riek?"

„Zeven uur, en als je je noù maar koest houdt!"

„O, alsjebliéft!" grinnikte Dick, „'k zal geen kik meer geven!"

Maar hij kòn het gewoon niet laten en zachtjes neuriede hij verder, terwijl hij voortging zich aan te kleden.

„Hoe laat gaan we?" had Job geïnformeerd, de dag tevoren.

„Negen uur verzamelen blazen! Hier voor de deur!" was Dicks antwoord geweest, wel wetend, dat de jongens dan om halfnegen al op de stoep zouden staan.

En... hij bleek juist gezien te hebben, want terwijl ze nog met z'n drietjes aan het ontbijt zaten, kondigde een luid belgerinkel aan, dat de beide vrienden in aantocht waren.

„Schiet je op?" informeerde Kees, nadat Dick het raam wijd had opengeschoven.

„Ik kom!" brulde hij terug, waarop z'n vader zacht vermaande: „Stil een beetje, Dick... denk om de buren, 't is nog zo vroeg! Niet iedereen is zo matineus als wij!"

Buiten ging het bel-concert door. „Vraag of ze even binnenkomen!" verzocht dokter van Andel met een glimlach, „de heren zijn zó ongeduldig! Of, wacht... laat Rika het maar even vragen, dan kun jij rustig dooreten..."

Mevrouw belde.

„Och Riek," verzocht ze, „laat jij de jongens even binnen... ze breken daarginds de boel bijna af van ongeduld."

Rika keek bedenkelijk. „Me gang is pas gedaan!" mopperde ze zacht, met de vertrouwelijkheid van dienstboden, die lange tijd in één betrekking hebben doorgebracht.

„Doe nou maar wat ik zeg!" verzocht mevrouw, „ze kunnen de fietsen immers buiten laten staan."

En, nadat de deur achter haar was dichtgevallen, vervolgde mevrouw vergoelijkend: „Och, 't is een goeie ziel... ze meent het zo best met ons allemaal!"

Op dat moment, als een lawine, stortten de beide vrienden zich in de kamer, die meteen vòl was van hun gesnater.

„Dag mevrouw... dag dokter! Kom, jô... opschieten, wat ben je laat!" Dit laatste tegen Dick.

„We hadden toch zeker afgesproken negen uur!" protesteerde deze.

„Nou, 't is toch zeker al..."

„Tien minuten over halfnegen, ja!" glimlachte dokter van Andel.

„Jongens, jullie een kopje thee?" bood mevrouw aan, en, als ze even aarzelden: „kom, vooruit, jullie hebt nog een hele trap voor de boeg en die vijf minuten kunnen er toch nog wel af!"

„Nóu, graag mevrouw!" stemde Kees toe, en ook Job mompelde een bevestigend antwoord.

„Dus jullie weten het, hè jongens?" informeerde nogmaals voor het laatst dokter van Andel, „èlke dag bericht, al is 't een briefkaartje... geen dàg overslaan, anders krijgen we ruzie! Je kunt natuurlijk hier naar toe schrijven, maar aardiger is het, wanneer ieder van jullie naar z'n eigen huis schrijft! Enne... dan nog wat: voorzichtig met het geld, hè? Niet roekeloos uitgeven, want anders kom je d'r niet! Het is geen kapitaal!" besloot hij, opstaande van tafel.

Even verliet hij de kamer, om terug te komen met een klein doosje.

„Hier, dit nemen jullie ook nog mee, jongens... ik hoop nièt dat het nodig is, natuurlijk, maar ik als dokter acht het van groot belang, dat er met kamperen steeds een verbanddoos aanwezig is, vooral met een paar robbedoezen als jullie zijn! Al is het maar voor kleine ongevallen... een schram, een snijwond of iets dergelijks. En Dick weet er al aardig mee om te springen!" Hij legde even z'n hand op diens hoofd. „Maar, zoals gezegd," besloot hij, „ik hoop niet, dat jullie het nodig zult hebben!"

Dick had intussen z'n fiets te voorschijn gehaald, die hij netjes òm het huis had gereden en nu naast

de andere twee karretjes en het tentwagentje, voor de deur had geplaatst. Z'n rugzak, die uitpuilde van de vele goede gaven, door moeder nog haastig er in gestopt, legde hij op het tentwagentje, dat ze tussen hen in — om beurten zouden trekken.

„Heb je nu alles?" informeerde mevrouw van Andel, nog eens zorgvuldig rondkijkend, als om het afscheid te rekken, „je wasgerei... zeep, tandenborstel, haarborstel..."

„O, grutjes!" schrok Dick en rende de kamer uit.

„Natuurlijk, dat dacht ik wel!" bromde dokter, terwijl hij glimlachend z'n hoofd schudde, „d'r zal trouwens straks nog wel meer te voorschijn komen, dat nog mee had gemoeten!"

„Nou, dat sturen we dan wel na!" vond mevrouw, „we hebben tenminste jullie eerste adres."

„Ja, als we 't hálen!" vond Kees luchtigjes, waarop mevrouw verzocht, of hij niet zo „griezelig" wou doen, alsjeblieft! En nogmaals smeekte ze, toch vooràl voorzichtig te willen zijn, met auto's. D'r gebeurden zo véél ongelukken, en dan die onbewaakte overwegen.

Maar de jongens verzekerden met klem, dat ze bij ièdere overweg — bewaakt of onbewaakt, volgens Dick — zouden afstappen, om te verkennen of er geen trein in zicht was.

En Kees ging zelfs zo ver, te verklaren dat ze desnoods gaarne bereid waren vooraf naar het vertrekstation op te bellen, hoé laat precies de trein de overweg zou kunnen passeren.

Maar mevrouw vond, dat ze allang tevreden was, als de jongens wèrkelijk voorzichtig waren en goed uitkeken, vóór ze overstaken en zo...

Op dat ogenblik, werd er zacht en bescheiden op de deur geklopt en op mevrouws „ja" verscheen verlegen en bedremmeld Rika, met onder haar arm een pakje, dat ze aarzelend Dick aanbood.

„Da's voor als jullie soms honger mochten krijgen!" verklaarde ze met een guitige tinteling in haar ogen — „en omdat je 't plaatsje zo netjes heb' opgeruimd, gisteren!" En niet zonder een tikje trots vervolgde ze: „Zèlf gebakken!"

„Wat is 't dan, Riek?" wilde Dick weten terwijl zowel de dokter als mevrouw glimlachend toezagen, bij Rika's „verrassing" waarvan ze beiden op de hoogte waren.

„Cake!" verklaarde deze, triomfantelijk rondblikkend, „ik heb 'm in een blikkie gedaan, dan blijft-ie goed!"

„Riek, je bent een juweel!" prees Dick, en tot de anderen: „Jongens... heil Riek, daar gaat-ie!"

„Hoera, hoera, hoera!" brulden ze in koor, zodat mevrouw lachend de handen voor de oren hield, en mijnheer z'n hoofd schudde en kalmerend met z'n hand gebaarde in de richting van de open ramen.

Riek, prikkerig rood van verlegenheid bij deze openbare hulde, bleef aarzelend bij de deur staan, waarop mevrouw vriendelijk noodde: „Doe maar even achter je dicht, Rika, dan kun je direct meehelpen, de jongens uitgeleide te doen!"

Riek, verlegen, sloot de deur.

„Zo," merkte meneer op: „alles nu reisvaardig? Niets vergeten, Dick? Denk eens goed na!"

„Niets!" verklaarde deze gedecideerd, „tenminste... !" liet hij er weifelend op volgen, „ik zou niet weten wàt! Maar... nou, ja, daar doen we dan maar zonder, als ik tòch iets mocht hebben laten liggen! Nou, Moes" — hij sloeg z'n beide armen om z'n moeder heen, — „daar gane me!"

„Jongen toch!" berispte mevrouw zacht, die wist dat haar man niet hield van dergelijke verbasteringen, die Dick al te graag overnam van Rika. Maar mijnheer van Andel — mede door het vertrek en het naderend afscheid — was erg mild gestemd in

dit opzicht en scheen het niet eens te merken.

„Nou jongen!" mevrouw gaf haar zoon op beide wangen een ferme zoen, „ik wens je veel, héél veel plezier, en... denk om de brieven of kaarten, hoor! En jullie ook, jongens... heel veel genoegen! Amuseer je maar heerlijk, en geniet van de zon en de buitenlucht."

Daarna volgde het afscheid van den dokter, die niet naliet de jongens nog een laatste dosis goede raad mee te geven, en tenslotte schudde Dick Rieks arm „alsof-ie d'r af moest" zoals deze zelf beweerde.

„Daar hou ik nog drie dagen pijn in me schouder van!" steunde ze.

„Dan denk je tenminste nog 's an me!" vond Dick optimistisch, „hebben we allebei wat om aan mekaar te denken!" verklaarde hij met een grappig gebaar: „jij je schouder en ik... je cake!"

„Hartelijkheid is maar alles!" bromde Riek terwijl ze nu allen achter elkaar de gang doorliepen naar de voortuin.

Daar stond tot ieders verwondering de achterband van Dicks fiets zo plat als een dubbeltje.

„Hoe kan dàt nou?" verbaasde deze zich, „ik haal 'm nèt uit de schuur."

„Een goed begin is het halve werk!" meende Job, „je zult 'm moeten maken, Dick. En trouwens, dat je 'm net uit de schuur hebt gehaald, is voor zo'n band geen beletsel om lek te raken!"

„Nee, inderdaad, professor!" schaterde Dick, „dat zie ik tenminste! En d'r zal niet anders opzitten, dan dat we 'm maken! Maar ik snàp d'r geen biet van, eerlijk gezegd... of, eh... Rika!" en hij wendde zich eensklaps om, „weet jij d'r soms meer van?"

„Ik" verbaasde de meid zich, „ik doch' da-je mijn beter kende! Zó flauw en kinderachtig ben ik toch niet! We magge mekaar dan wel d'r 's in het

haarwater zitte, maar..."
„Wat?"
Ze proestten het opeens allemaal uit.
„In het haarwater?" schaterde Dick, „o, geliefde maagd, hoe komt ge aan dàt schoons?"
„Nou ja!" Rika kreeg een kleur, „of hoe het dan heet?"
„Vaarwater, Hendrika!" hielp Dick haar op streek, „met een v... de v van flensjes bijvoorbeeld!"
Maar nu was het zijn beurt om uitgelachen te worden.
„Nou," meende dokter van Andel, „ik begrijp niet, hoe jij voor Nederlands nog een voldoende hebt kunnen halen! Enfin, we zullen dat maar schuiven op rekening van de vacantie."
„Natuurlijk," stemde Dick grif in, „da's de zon! Maar overigens teerbeminde pipa, wist ik heel goed dat flensjes met een f wordt geschreven. De reden waarom ik juist dit woord koos, is gelegen in het feit, dat het een diepere betekenis inhoudt voor mejuffrouw Rika van Suchtelen en jongeheer Dick van Andel."
„Jawel!" lachte z'n vader, „schiet nou maar liever op, want anders zijn jullie om twaalf uur nog niet weg!"
Met vereende krachten werd nu de band van de fiets gehaald, terwijl Rika — bereidwillig als nooit tevoren, volgens Dick — naar de keuken holde om een teiltje water te halen, waarvan ze de helft — onder duizend excuses — over Jobs tenen stortte.
Maar eindelijk was het lek gevonden en nadat de band was gerepareerd en het teiltje door Dick eigenhandig teruggebracht naar de keuken, waar hij het nog vlug even omspoelde en afdroogde — met de glazendoek zoals Rika later constateerde, maar ... de bedoeling was toch in elk geval goed geweest! — werden de fietsen nu stuk voor stuk uit

het tuintje gesleept en waren de jongens klaar om te vertrekken.
„Eindelijk," verzuchtte Riek, waarop ze allemaal lachten.
Dan volgde voor de tweede maal het afscheid — een nieuwe en verbeterde uitgave, zoals Kees opmerkte — en eindelijk, stapten ze op, het tentwagentje tussen hen in, dat zich licht en gemakkelijk liet meetrekken.
Aanvankelijk was het meevoeren van de tent nog een probleem geweest van niet geringe betekenis. Dick had voorgesteld, de hele zaak achter op de fietsen te binden, maar daartegen hadden de beide vrienden heftig geprotesteerd.
„Jô, je hebt geen idee, hoe zwaar het is!" meende Kees — „en trouwens, zwaar niet alleen, maar onhandelbaar, dat grote tentdoek. En dan je dekens en al die rommel... dat krijg je d'r toch nooit op, allemaal!"
„Laten we 't vooruitsturen," opperde Job.
„Zeker telkens van de ene plaats naar de andere!" weifelde Kees, „en we weten immers nooit vooruit waar we heengaan, de volgende dag..."
„En moet 't te laat aankomen met de trein!" opperde ook Dick nu, „dan zitten wij 's avonds zonder tent! Nee, merci..."
En toen had Kees het verlossende woord gesproken. „Ik bèn d'r!" had-ie gezegd, „we maken een tentwagentje!"
„Een tentwagentje?"
„Natuurlijk, jô... zo eenvoudig als wat! Ik heb toevallig nog twee achterwielen van m'n ouwe fiets, met de banden d'r nog om! 't Is wel niet veel zaaks, maar toch altijd nog beter dan géén banden! Nou, en dan maken we daar een wagentje van, zoals ze wel gebruiken om kano's te vervoeren, enz.!"
„Een idee, jô!" vond Dick, en klopte z'n vriend

enthousiast op de schouder, „en dan bevestigen we dat om beurten aan onze bagagedrager van onze fiets."

En zo was dan het tentwagentje tot stand gekomen, dat, hoewel niet feilloos van bouw, voor het doel toch zeer geschikt bleek. Kees had de achterkant met een paar planken geheel afgesloten, zodat er onderweg niets zou kunnen afglijden, zonder dat ze het zagen. En zo liet het wagentje, hoewel vrij volgeladen, zich toch nog gemakkelijk meetrekken...

— — — — — — — — — — — — — —

Zwaaiend en juichend reden ze nu langzaam de straat uit, nagewuifd door mevrouw, mijnheer en Rika, wier laatste verzuchting was — nadat de jongens de hoek waren omgeslagen — „nou, daar ken niks goeds van komme, let op mijn woorden! 't Is zonde!"

„Kom, kom, Rika!" meende mijnheer, „niet zo somber, dat loopt wel los, hoor!"

„We zelle 't hopen!" vond de gedienstige en sloeg de keukendeur met een dreun achter zich dicht.

Dokter van Andel keek naar z'n vrouw.

„Dié zal de hele week niet te genieten zijn!" veronderstelde hij, „let op mijn woorden! 't Is zonde!"

Samen lachten ze.

— — — — — — — — — — — — — —

„Jongens!" kreet Kees opgewonden, „noù gaat-ie beginnen! We rijden eerst een ererondje, Dick, dat hebben we beloofd, hè Job?"

„Een ererondje?" verbaasde Dick zich.

„Ja, natuurlijk, langs huis!" verklaarde Job, „daar rekenen ze op."

„O, ik vind 't reusachtig!" vond Dick vrolijk, „dan moeten we hier in. Eerst maar langs jouw huis, hè Kees?"

Deze knikte.

Vrolijk fluitend zwenkten de jongens de straat in,

waar Kees woonde en waar de hele familie — ze waren thuis met z'n zessen — al in de tuin stond uit te kijken.

„Hoera!" brulden Kees z'n zusjes opgewonden, en „hoera" gilden de jongens terug.

„Hoofd lìnks!" commandeerde Kees op het moment dat ze langs reden, welke wijze van groeten hij van z'n oom had geleerd, die officier was bij het leger.

Plechtig draaiden de drie jongens hun hoofden naar links, maar dat was niet naar de zin van de familie Bekkers.

„Afstappen!" werd er geroepen, „afstappen!"

Maar de jongens schudden lachend het hoofd. „Geen tijd meer... dáág!"

„Dan krijgen jullie nièts!" hoorden ze de vrolijke stem van Kees z'n vader, en... plòf, daar stonden ze alle drie naast hun fietsen.

„Hahaha!" schaterde mijnheer Bekkers, „kijk me zo'n stel eens aan! De hartelijkheid is groot, dat moet ik zeggen! Nou kunnen ze wèl afstappen! Nou, enfin, kom maar hier!" en vanachter zijn rug haalde hij een groot pak te voorschijn. „Is daar nog plaats voor in die wagen?"

Hij wees op het tentwagentje.

„Voor zo-iets is àltijd plaats!" vond Kees wijsgerig, „wat is het, Pa?"

„Straatstenen!" lachte die.

„Nou, 't is er zwaar genoeg voor!" vond Dick en hij keek achterdochtig naar Kees z'n vader, dien hij best tot een dergelijke grap in staat achtte.

Maar mevrouw Bekkers boog zich fluisterend naar hen over.

„Drie flessen limonade!" verklapte ze.

Een luid gejuich steeg op, zodat de buren verschrikt achter de vensters kwamen kijken.

„Wel verdraaid!" bromde mijnheer Bekkers, zich tot z'n vrouw wendend, „kon jij je mond weer niet

houden? Enfin," berustte hij, „misschien ook maar beter. Nou weten jullie tenminste dat het breekbaar is. En nou, jongens... vooruit, hoor, anders wordt het twaalf uur, voor jullie weg bent, en dat is niet de bedoeling. Daarvoor ben ik om zes uur niet opgestaan."

„Hoor me dàt eens aan!" lachte mevrouw Bekkers, „om zes uur lag hij nog heerlijk te slapen, hoor! Geloven jullie er maar niets van! Maar... ik vind ook, dat jullie nu maar moeten gaan, anders wordt het te laat."

Wederom volgde een hevig afscheid — alsof we naar Amerika gaan, volgens Kees — dan togen de jongens enige straten verder, waar Jobs ouders en zusje vol ongeduld wachtten.

En waarlijk, ook dáár werd hun nog een pakje in de hand geduwd, dat volgens Jobs moeder een doos met vijftien chocoladerepen bevatte.

„Nou," verzekerde Dick enthousiast, „we hoeven de eerste dag al niet te koken!" en hij vertelde van de cake en de limonade.

„Ja, jullie zullen wel oppassen!" dreigde mevrouw Nijhof, „èlke dag ieder een halve reep, en niet meer, begrepen? Stel je voor!" peinsde ze.

Maar eindelijk was ook dìt bezoek ten einde, en zwaaiend reden ze de straat uit, de grote weg op, die naar buiten voerde...

Op een afstand passeerden ze de boerderij van Geurtsen, die — op z'n erf staande, en de jongens herkennend — vrolijk z'n hand opstak.

Lachend wuifden ze terug, met stralende gezichten, terwijl het zonlicht flonkerde op het nikkel van de fietsen.

Dàn hadden ze de laatste huizen van hun dorpje achter zich...

De fietstocht was begonnen.

HOOFDSTUK III

„Zo!" meende Job, en sprong met een beslist gebaar van z'n fiets, terwijl hij vierkant z'n voeten op de landweg plantte, als om te kennen te geven, dat hij hier blééf — „zó... en nou doe ik geen tràp meer! 't Is voor vandaag welletjes, hoor! Ik ben compleet gaar van al dat fietsen!"

„Nou!" vond ook Dick, „troost je, we blijven hier! 't Is hier trouwens een reuze geschikte plek om de tent op te slaan... kijk daar, even aan de kant van de weg, zie je wel, daar is net een fijn open plekje."

„Hoe laat zou 't zijn?" informeerde Kees.

Dick viste een knol van een horloge uit z'n zak. „Ongeveer vier uur, denk ik."

„O, dan is 't natuurlijk bij vijven!" stelde Job met een grijns vast.

Job zelf was niet in het gelukkige bezit van een horloge, en Kees' klokje was tijdens de eerste maaltijd al — de „lunch" zoals Dick het plechtig noemde — in het zand terecht gekomen, zodat dit klokje het onherroepelijk vertikte, verdere aanwijzingen te geven inzake de tijd en gedurende de gehele verdere tocht op de minuut af het uur bleef aanwijzen, waarop Kees z'n derde boterham naar binnen had gewerkt, tijdens genoemde eerste maaltijd. Dick was wél in het bezit van een horloge, dat echter — meegaande met de temperatuurswisselingen — nù eens vóór, dàn weer achter liep, om juist wanneer je daarmee rekening trachtte te houden, volkomen

de juiste tijd aan te wijzen, zodat je er dan ook bij Dick nooit precies van opaan kon, hoé laat het nou feitelijk was.

Vandaar dan ook, dat het „ongeveer" vier uur was, toen de drie vrienden hun fietsen neergooiden op het heerlijke, beschutte plekje, dat Dick — met kennersoog, zoals hij zelf beweerde — had ontdekt, terwijl zij zich in het koele gras languit daarnaast lieten neerploffen.

„Hè!" zuchtte Job tevreden „om nooit meer op te staan!"

„Jawel, meneer!" meende Kees, „maar éérst de tent, of dacht je dat we hier kwamen om te luieren? Vooruit jongens... laten we nou éven nog voortmaken, straks kunnen we rusten."

„'t Is zonde!" imiteerde Dick Rika, maar toch hees hij zich moeizaam overeind en stapte op het tentwagentje toe, terwijl de beide anderen, Job hevig mopperend, z'n voorbeeld volgden.

Met z'n drieën spreidden ze het witte linnen uit, dat flonkerde in het zonlicht.

„Fijn is-ie gewassen, hè?" toonde Kees vol trots, als de gelukkige bezitter van het „lappenhuis".

„Hagelwit!" prees Dick, „als-ie maar niet is gekrompen!" liet hij er op volgen, menende, zo-iets wel eens te hebben horen zeggen, thuis.

„Och, jô,... ga door!" grinnikte Kees, „nou, en dan ga jìj d'r maar buiten liggen, als dat zo is! Vooruit Job... nou de stokken!"

Job — nieuweling in het kamperen, evenals Dick trouwens — plantte de kleinste der stokken aan de voorkant, wat een Indianengehuil van Kees veroorzaakte. „Nee, uilskuiken... die gróte voor natuurlijk!" schold hij.

„Het hangt er maar van af, waar je vóór wilt hebben!" protesteerde Job, die zich toch niet de mindere wilde tonen in kampeerroutine.

„Daar natuurlijk!" gromde Kees met een handbeweging.

Job zweeg en plantte de stok op de aangeduide plek in de grond.

„Dieper!" beval Kees, „veel dieper."

„Jawel, jawel!" mopperde Job, moe van de lange fietstocht, „maar heb jij een schop!" en hij keek wat onderzoekend in z'n handpalmen die al verdacht rood zagen.

„Kom hier!" grinnikte Dick, „dan kun je d'r een krijgen! Zo!" sprak hij dan tevreden, „die staat."

Job keek wat beschaamd naar de achterste paal, die door Dick inderdaad in de kortst mogelijke tijd stevig in de grond was geplant.

„Zit-ie al?" informeerde deze, terwijl hij onder het tentdoek was gekropen, zodat alleen een grote bult de plaats aanwees, waar hij zich moest bevinden.

„Ja, bijna!" zwoegde Job, terwijl hij met een zakdoek het zweet van z'n voorhoofd veegde.

Kees keek op van het werk, waaraan hij bezig was: het ontwarren van een touwkluwen.

„Och, jô,... dat is veel te diep natuurlijk!" bromde hij, op Job toestappend.

Deze mopperde. „Ja, hoor 's, dàn is 't niet diep genoèg, en dàn weer te diep... doen jullie 't dan zelf."

Dick kroop puffend onder het doek vandaan.

„Ze moeten gelijk staan natuurlijk!" wees hij met een handbeweging naar de andere paal.

Maar eindelijk stonden de beide steunpilaren en bevestigden Dick en Kees de dwarslat.

„En nou het doek!" beval de laatste, die onwillekeurig de leiding had genomen.

Met z'n drieën sleepten ze het grote tentdoek aan, waarna ze het zorgvuldig over de dwarslat hingen.

„Houden jullie het nou uit, dan kruip ik er wel

onder!" stelde Dick voor en voor de tweede maal verdween hij in het onzichtbare.

Kees en Job, ieder aan een kant, hielden het doek wijd uitgespreid, wachtend op een teken van Dick.

„Ja," klonk diens stem uit het binnenste, „trekken!"

Job trok... trok uit alle macht, en... plòf, daar zakte het gehele gevaarte in elkaar. De beide jongens gierden van het lachen, terwijl uit het inwendige van de tent-chaos grommende verwensingen opklonken van Dick, speciaal aan het adres van Job, die hikkend en snikkend van het lachen, eerlijk moest toegeven, dat het hem géén aangename positie scheen, waarin de eerste verkeerde.

„Helpen jullie nou!" smeekte Dicks stem, die het toch beter oordeelde, een wat mildere toon aan te slaan, gezien het feit, dat hij geheel van de beide vrienden afhankelijk was.

„D-direct!" gierde Kees, „even uitlachen!"

„Ik st---stik!" hijgde Dick onder het benauwende tentdoek, dat zwaar op z'n lichaam drukte.

„Ja, vooruit jô!" commandeerde nu opeens Kees en hij gaf Job een por, „helpen, anders komen d'r nog ongelukken van."

„Je stikt zo gauw niet!" vond Job optimistisch, maar toch hielp hij Kees, het gevaarte weer overeind zetten. Proestend en pruttelend, met een vuurrood hoofd, dook Dick onder de massa op.

„Als je nog 'es wat weet!" gromde hij, en dan tot Job: „Eendvogel! Ga jij d'r nou maar onder staan, dan zullen Kees en ik de tent wel opzetten! Ik wist niet, dat je zó onhandig was, zeg!" verweet hij nog.

„Ik ook niet!" bekende Job, nog na-gierend.

Tenslotte hing het doek, stond ook de middelste paal als houvast in de grond, hoewel dit Job nog heel wat hoofdbrekens had gekost, en kon hij, even-

als Dick, puffend en blazend onder het gevaarte uit te voorschijn kruipen.

„Geef jij nou even de haringen!" verzocht Kees, met een knik in de richting van het tentwagentje.

„Hè, ja, lekker!" meende Job, z'n lippen aflikkend, „ik wist niet eens, dat jullie die hadden meegenomen. Maar..." weifelde hij dan, „zouden we nou niet éérst even die tent afmaken?"

Kees keek hem aan, even verwonderd, dan opeens, tegelijk met Dick, schaterde hij het uit.

„Zèg!" begon Job verontwaardigd, „jullie nemen me!"

„Haringen, mijnheer de kampeerder, zijn stalen pennen, die we hier aan weerskanten in de grond steken om het zeil aan vast te maken!" verklaarde Kees dan nog na-grinnikend. „Begrijpt u? Ze liggen in de wagen!" liet hij er op volgen.

„Jammer!" vond Job nu ook lachend, „ik had 'r best trek in gehad."

Ten slotte stònd de tent kant en klaar — het was volgens Dicks klokje intussen kwart over vijf geworden, zodat, naar Kees meende, 't dus ongeveer half zeven zou zijn — en de drie vrienden konden zich, vermoeid maar welvoldaan, in de schaduw er van uitstrekken.

„Hè, hè!" zuchtte Job, „een knap mens, die mij nu nog overeind krijgt! Ik doe geen stap meer! Nooit geweten dat kamperen zó vermoeiend was!"

„We moeten nàar 't dorp, eten halen!" herinnerde plots Dick.

„Dan eten we maar niet, vandaag!" vond Job, maar zowel Kees als Dick — welke eerste vooral zich er de gehele dag al op gespitst had, z'n kookkunsten te demonstreren — vonden dat je „daar niet mee moest beginnen", want dan was het eind zoek. „En ik lust trouwens wel een lekker karbonaadje!" smulde Dick in gedachten, om er meteen op te

laten volgen: „en flensjes toe."

„Die bak jij dan zeker!" smaalde Kees.

„Welja!" deed Dick luchtig, „waarom niet? Jô, je weet nog niet wat voor verborgen krachten er in mij huizen. Ik kook àlles als ik wil."

„Zal wel!" bromde Job, „als ik 't dan maar niet hoef op te eten."

„Sjonge, jonge!" Kees grinnikte, „wat is onze Denker obstinaat vanmiddag! Gewoon niet meer te herkennen, wat jij Dick?"

Maar Dick, triomfantelijk, was overeind gesprongen en kwam even later terug uit de tent, een boek in de hand.

„Alsjeblieft!" prees hij aan, bladerend in het lijvige boekdeel, „wat willen de heren eten vanmiddag? U hebt 't maar voor 't zeggen! Hier!" hij wees bij met z'n vinger, „zwezérikpasteitjes, of... hiér, Koninginnesoep, en..."

„Heb je 'n kookboek?" schaterde Kees opeens uitbundig, „daar kom je ook niet eerlijk aan, Dick!"

„Wis en warempel!" knikte Dick heftig, „eerlijk gekregen van moeder."

„Nou, in elk geval kan 't ons te pas komen!" oordeelde Kees practisch, en dan opspringend: „Vooruit jongens, wie gaat er mee naar 't dorp?"

„Eén moet er toch zeker hier blijven?" oordeelde Dick, „om op de tent te passen, of is dat niet nodig?"

„Ja, feitelijk wel!" stemde Kees toe.

„Dat zal ik dan wel doen!" bood Job gul aan.

De beide anderen keken elkaar aan. „Accoord?" informeerde Dick dan, „kunnen we dat aan Jacobus Nijhof toevertrouwen, denk je?"

„Zorg!" bromde Job onverschillig, „maar anders zullen jullie me moeten dragen," dreigde hij, „want ik doe geen stap meer, dat heb ik al gezegd."

Dick zuchtte. „Dan zal er toch niet anders opzitten, Kees, dan dat wij beiden d'r op uit trekken,

om het dagelijks voedsel in te slaan."

„Als je d'r maar rekening mee houdt, dat ik niet van spruitjes houd!" gilde Job, terwijl hij zich nog eens extra lui in het gras vlijde.

„Hoor me zo'n heerschap eens aan!" vond Kees, „wat een praats! En dan daarbij, mijnheer Jacobus, mag ik u er zeker wel even op attent maken, dat spruitjes in de zomer met de beste wil van de wereld niet zijn te krijgen."

„O, gelukkig maar!" zuchtte Job, en vervolgde: „Dick... je zit toch in de tent... geef even dat boek als je wilt! 't Zit in m'n rugzak!"

„Niks d'r van!" protesteerde deze, „je moét waken! Als jij leest, dan kunnen ze de hele boel om je heen afbreken, zonder dat je d'r een steek van merkt!"

„Ook goed!" vond Job, „maar dan ben ik over vijf minuten in slaap, wat ik je voorspel."

„Hm, nou... ga dan maar lezen!" lachte Dick, van twee kwaden het minst erge kiezend. „Ik heb anders niet geweten, dat jij zó lastig zou zijn onderweg! Kom Kees... we stappen op!"

En na een laatste zwaai van hun arm peddelden de beide vrienden in de richting van het dorp, dat slechts enkele kilometers van de plek was verwijderd, waar ze hun tenten — in dit geval tent, volgens Kees — hadden opgeslagen.

Het was een aardig, knòllig dorpje! vond Dick — met een knus postkantoortje, één melkboer, één slager, één manufactuurwinkel, en — zowaar — twee bakkers!

Maar de manufactuurwinkel bleek tevens chocolade en papierwaren te verkopen en terwijl Dick de plechtig beloofde kaarten schreef, om naar huis te verzenden, kocht Kees — in weerwil van de meegekregen doos repen en de door Rika gebakken cake — een grote zak zuurtjes, waarover Dick hem

naderhand duchtig onder handen nam.

„Zo komen we d'r wel!" mopperde hij, „da's nou je zuiverste verkwisting!" waarop Kees met een schuldig gezicht voorstelde, de zuurtjes dan maar te gaan ruilen voor briefpapier en postzegels.

„Ja, laat nou maar!" vond Dick, „maar 't is zonde."

„Nou, dan eet ik die zuurtjes wel op!" stelde Kees voor, wat hem een por in z'n zij bezorgde en een welgemeend, „ja, op je kop!" van z'n vriend.

Maar bij den slager maakte Kees alles weer goed, door met een ernstig gezicht te bestellen: „Drie bief-stukjes van een ons, maar mals."

„Vraag hoe je ze moet bakken!" fluisterde Dick hem in het oor, maar Kees tilde met een veront-waardigd gezicht z'n elleboog op.

„Ja, zèg...!" meende hij, „ik ben daar mal! Dat weet je toch zó! En dan daarbij — we hebben nou toch immers een kookboek."

„Ja, dat is zo...!" weifelde Dick en dan met een blik op het vlees, dat juist door den slager werd platgeslagen: „zou 't genoeg zijn?"

„Te veel!" oordeelde Kees, „maar wat we over-houden is goed voor morgen."

Dick haalde met een verongelijkt gebaar z'n schouders op. 't Was hem goed, maar... véél leek het niet, en tè veel was het in geen geval. Dat zag je zó...

„Wat nou?" vroeg Kees, toen ze weer buiten ston-den, „hebben we nog wat nodig bij dien kruide-nier? Daar staan we nu toch vlakbij!"

„Ja, ik weet 't niet..." aarzelde Dick.

„Nou, noem 's wat op dan!"

„Suiker!"

„Hebben we meegekregen, een hele zak."

„Thee en koffie?"

„Ook!"

Dick peinsde, een diepe rimpel tussen z'n wenk-brauwen.

„'k Weet niks meer!" bekende hij dan z'n onkunde op huishoudelijk gebied.

„Nou, da's niet veel!" vond Kees. „Wacht 's... spiritus moeten we in elk geval hebben."

„Spiritus?"

„Ja, natuurlijk, voor het kooktoestel, de primus!"

„O, ja!" herinnerde Dick zich, „en zout, zeg... hebben we zout?"

„Bèrgen!" verklaarde Kees, „voor de hele week genoeg!"

„Dan alleen spiritus!" besliste Dick en stapte achter z'n vriend de winkel binnen.

„Draag jij 'm nou!" verzocht Kees, wijzend op de fles, „maar voorzichtig, hoor, dat je 'm niet laat val-len! Nou naar den groenteboer!" commandeerde hij. „Wat moeten we eten, vandaag, Dick?"

„Doperwten!" antwoordde deze prompt.

Kees keek bedenkelijk. „Laten we dat liever mor-gen doen," vond hij, „'t is nou al zo laat geworden enne... ik weet niet precies hoè je die dingen koken moet, met of zonder water."

„Goed! Worteltjes dan!" stelde Dick voor.

„Da's een idee, ja!" vond ook Kees, „en dat komt ook goed bij de biefstuk! Maar zeg, we zullen ze laten schrappen, hoor... dat doet moeder ook al-tijd!" wist hij zich te herinneren.

Maar helaas... de groenteman was geen schilmachine rijk, en hoewel hij aanbood de worteltjes geschrapt te leveren tegen vijf cent per bos méér, sloegen de jongens dit vriendelijke aanbod af. Temeer waar nu toch ook de aardappelen geschild moesten worden.

„Nou, dan heb je nog wat te doen ook!" vond de man. „Wil ik 't even laten brengen, soms? En moet ik den jongen nog sturen om te horen, in de loop van de morgen?"

„Nee," antwoordde Dick, „we nemen 't wel mee! En morgen hopen we ergens aan zee te zitten!"

„O, dus de jongeheren blijven hier niet?" begreep de man, „zeker op de fiets door Nederland, hè?"

„Precies!" bevestigde Kees.

Bepakt en beladen kwamen de beide vrienden de winkel uit.

En zo — de klok van de kerktoren wees intussen halfzes, terwijl Dicks horloge vrolijk op kwart voor zeven stond, waaruit bleek dat het plotseling op verrassende wijze was gaan vóórlopen — zó aanvaardden ze de terugweg, de rugzakken uitpuilend van de vele boodschappen, terwijl Dick nog krampachtig de fles spiritus in z'n arm hield gekneld.

„Ziezo," sprak deze, toen ze een klein kwartier hadden gereden, „hier moet 't zowat zijn, volgens mij!" en hij floot een bekend signaal, dat ze op school altijd plachten te gebruiken.

Maar... er volgde geen antwoord.

Nog eens probeerden ze het, nu samen, doch wederom bleef het doodstil om hen heen.

„Och, jô!" grinnikte Dick, „die leest natuurlijk! Nou, en dan weet je d'r alles van!"

„Ja, òf hij slaapt, en dan is 't nog erger!" voegde Kees er aan toe. „Jô, Dick, ik rammel compleet van de honger, we zullen gauw beginnen, zeg! Wat een bof dat jouw klokje zo'n eind vóór was. Heb je 't nou meteen gelijk gezet?" informeerde hij.

Dick knikte bevestigend.

„Maar dat geeft toch niks!" lachte hij, „ik heb nog nooit zo'n gek ding gezien! Als je nou denkt, dat 't morgen wéér een uur voor is, dan zit je d'r precies naast en blijkt het drie kwartier achter te zijn. Hallo!" riep hij luid, van z'n fiets springend, op het punt, waar de jongens hun tent hadden opgeslagen, naast de weg.

Achter elkaar, de fietsen aan de hand, liepen ze

het struikgewas in... bogen de takken aan de kant, èn...

„Hè?" schrok Kees, en... „alsjemenou!" ontdekte Dick, om er meteen op te laten volgen: „Wat zullen we noù krijgen?"

De plek waar ze stonden was... geheel verlaten! Van Job en de tent was geen spoor te zien!

— — — — — — — — — — — — —

Toen Dick en Kees waren verdwenen, had Job zich eens gemakkelijk geïnstalleerd, plat op z'n buik liggend, de ellebogen onder het hoofd gesteund, en het boek opengeslagen voor hem.

Hij loosde een diepe zucht. Hè, hij was toch echt moe, hoor... niet gewend aan dat lange fietsen, dat ze hadden gedaan. Hij zou best een tukje kunnen doen, zó zwaar voelden z'n oogleden. Dat kwam natuurlijk ook van de buitenlucht, de gehele dag. Daar was-ie nog niet zo aan gewend. Maar fijn wàs het, daar ging niks van af. En zo zouden ze nou de hele week trekken, van de ene plaats naar de andere. En dan in die tent slapen... écht avontuurlijk feitelijk.

Job droomde voort.

Stel je voor, dat 'r nu eens een heel grote kerel kwam... een landloper of zo... O, niet dat hij bang was, maar wat kon je alleen doen tegen zo'n heerschap. Niets immers! En ze zaten hier veel te ver van het dorp, om direct hulp te hebben! 't Was hier doodstil gewoon...

Stil! Job hief het hoofd op, steunend op één elleboog — hoorde hij daar niet wat?

Er kraakte een tak.

Och, wat... de wind natuurlijk! Maar — bedacht hij dan opeens — er was geen wind! 't Was bladstil. Nou! stelde hij zichzelf gerust — dàn was 't een beest. Een haas of een konijn misschien! Zou-ie die niet kunnen vangen, dan hadden ze een koninklijk

maal. Ze konden 'm zelf braden, met behulp van Dicks kookboek.

Job grinnikte zacht voor zich heen.

Stil, daar hoorde hij wéér wat. Zou-ie 's gaan kijken? Maar dan moest hij de tent alleen laten en dat was ook niet zo geschikt. Stel je voor, dat ze in die tijd de hele boel leeghaalden? Het meeste geld hadden weliswaar Dick en Kees bij zich, maar iets was er toch nog wel in de tent achtergebleven.

Och, wat! hij draaide zich met een ruk op z'n zij, toen het stil bleef, — hij was een bange wezel! Maakte zich angstig voor niets. 't Was natuurlijk een beest, anders niet.

En Job trachtte zich weer in z'n lectuur te verdiepen, maar zonder resultaat. Hij kon er z'n aandacht niet bij bepalen en telkens dwaalden z'n blikken naar de donkere gaping van de bomen, terzijde van de tent. Ook z'n slaap was plotseling verdwenen en hij voelde geen vermoeidheid meer.

Bewoog daar niet wat? Warempel, ja... hij zag het nu héél duidelijk... er bewogen takken, en er kraakte iets.

Job sprong overeind, en keek om zich heen, teneinde iets te zoeken, waarmee hij zich zou kunnen verdedigen, als dat nodig mocht zijn. Maar... het was niet nodig, want terwijl eensklaps de takken van elkaar weken, klonk een barse stem: „Hé, zeg manneke... wat moet dat hier?" en tot Jobs schrik maar ook ten dele tot z'n geruststelling, zag hij eensklaps de gestalte van een... veldwachter voor zich.

„Juist," verklaarde deze, „ik dacht al, dat ik hier wat hoorde. Ik denk... ik moet dat zaakje eens even van dichtbij gaan bekijken. Wel, jongeman... !" hij deed een pas naar voren, „laat mij je vergunning maar eens zien."

„Vergunning?" stotterde Job ontdaan, „wat voor vergunning?"

„Nou, om hier te kamperen, natuurlijk," antwoordde de ander, „of dacht je, dat iedereen hier maar z'n tenten kon opslaan, zonder daarvoor een vergunning te hebben van den burgemeester? Dat zou een mooie boel worden, vrindje. Kom, vooruit, waar is je vergunning?"

Job staarde verbijsterd om zich heen. „Ik... we ... we hebben geen vergunning! Ik... 'k bedoel, we wisten heus niet, dat daar een vergunning voor nodig was, mijnheer!"

„Zo... hm, en wie zijn die wè?"

„Kees, Dick en ik!" verklaarde Job verlegen.

„Wie is ik?" ging de ander voort met z'n ondervraging.

„Dat ben ik!" verklaarde Job op zichzelf wijzend.

„Jawel, dat begrijp ik, maar... ik bedoel je naam!"

„Job! Job Nijhof."

Job zweeg verder, maar het was niet naar de zin van den veldwachter het er bij te laten.

„Dus je hebt géén vergunning?" informeerde hij nogmaals ten overvloede.

„Nee, meneer!" bekende Job met angst in het hart.

„Tja, daar zal ik dan in ieder geval melding van moeten maken, jongmens. Ik vind, dat jullie je wel eens beter op de hoogte hadden mogen stellen, alvorens maar lukraak een tent op te slaan. Geef me je naam nog maar eens."

Job noemde naam, adres en geboortedatum.

„Mooi, en... die vriendjes van je! Waar zwerven die rond op het ogenblik?"

„Die zijn naar het dorp, om inkopen te doen."

„Zo, hm... nou enfin, ik heb er melding van gemaakt, enne... begin nou maar eens als de drommel die tent af te breken."

Job voelde zich rood worden.

„W-wat zegt u?" stamelde hij ontdaan, „die tent afbreken?"

„Ja, natuurlijk!" vervolgde de ander streng, „of dacht je dat die hier soms mocht blijven staan? Geen sprake van, manneke! Zo lang jij geen vergunning hebt van den burgemeester om hier te kamperen, mag die tent hier niet staan!"

„En als ik nou even de vergunning ga halen?" opperde Job voorzichtig.

„Welja, dat gaat zo maar! Het gemeentehuis is om vijf uur gesloten, jongmens, en daar kun je niet eerder terecht dan morgenochtend om negen uur."

Job staarde moedeloos voor zich uit, terwijl de tranen hem in de ogen sprongen.

„Nou, kom!" vervolgde de veldwachter, „ik heb niet de hele avond de tijd. Schiet een beetje op! Wacht ik zal je wel helpen!" en hij gaf een ruk aan de tent, zodat deze — met zoveel moeite overeind gezet — met een plof in elkaar zakte.

Job sprong overeind. Hij klemde de kiezen op elkaar van machteloze woede. Dan begon hij haastig de hele boel weer op het tentwagentje te laden, waarbij de veldwachter het niet aan op- en aanmerkingen liet ontbreken.

„M-maar... !" begon Job dan weer stotterend, „waar moeten we dan naar toe, vannacht?"

Nu scheen toch werkelijk de ander even medelijden te krijgen met den jongen vóór hem, en iéts milder sprak hij: „Hm... nou, pak eerst nou die rommel maar eens bij elkaar, dan zullen we wel verder zien. Misschien dat de burgemeester in dit speciale geval nog een uitzondering wil maken en jullie tòch nog een vergunning krijgt. Maar," vervolgde hij direct weer op dezelfde barse toon, „zo lang je geen vergunning hèbt, mag die tent hier niet staan, begrepen? En nou... mars!"

Met de fiets aan z'n ene, en het tentwagentje aan

de andere hand, liep Job moedeloos en vermoeider dan ooit voor den veldwachter uit, in de richting van het dorpje... dat ze pas een half uur later bereikten, juist toen Kees en Dick bepakt en bezakt de terugweg aanvaardden, om daar tot hun verrassende ontdekking te komen: dat Job met tent en al was verdwenen...

— — — — — — — — — — — — —

„Wat moeten we nou?" informeerde Kees, nadat ze samen de gehele omtrek hadden afgezocht, onophoudelijk Jobs naam roepend en hij ging moedeloos op de grond zitten, de fles spiritus, die hij van Dick onderweg had overgenomen, naast zich.

„Ja, weet ik het?" bromde deze laatste ontdaan, door deze spoedige tegenslag.

„Hij kan toch niet in lùcht zijn opgegaan!" troostte Kees zichzelf, en nogmaals floot hij lang en nadrukkelijk het bekende signaal.

Er kwam geen antwoord.

„D'r zal niet anders opzitten," oordeelde Dick, „dan dat we weer naar 't dorp teruggaan en de politie waarschuwen. D'r moet natuurlijk wat gebeurd zijn."

„Ja, maar ik begrijp niet..." weifelde Kees, „wàt er gebeurd kan zijn! Als Job nou alléén was verdwenen, of zo-iets, dan zou ik 't me nog kunnen voorstellen. Maar met tent en al... Enfin!" hij sprong overeind, „wat jij zegt zal toch het enige zijn, dat we kunnen doen! Hè!" mopperde hij dan, „ik vind 't ècht lam! 't Was zo fijn begonnen, en nou is meteen de heleboel bedorven!"

„Och," troostte Dick op zijn beurt, „misschien komt het nog wel gauw terecht! We zullen 't tenminste hopen. Kom, vooruit, Kees, gauw maar! Hoe eerder we bij de politie zijn, hoe beter."

In sombere stemming begonnen ze de terugtocht naar het dorp, doch nauwelijks waren ze dit bijna

genaderd of Dick gaf een schreeuw.

„Hé, Kees... kijk 'es, daar komt Job aan!"

„Job, Job!" ze schreeuwden het om het hardst. De ander, die uit de verte eenzaam kwam aangewandeld, het tentwagentje aan de ene, z'n fiets aan de andere hand, riep een groet terug.

„Hij is stapel geworden!" ontdekte Kees woedend, „wat is dat voor onzin om de hele boel af te gaan breken!" en dan tegen Job, dien ze nu tot vlakbij waren genaderd: „Zèg, ben je dol geworden, om..."

Maar Job, die inmiddels het tentwagentje had losgelaten, stak bezwerend z'n ene hand omhoog.

„Met jullie ga ik nòg 's kamperen!" sprak hij.

„Nou, graag!" vond Dick, die, wàt er ook gebeurde, altijd onmiddellijk de humoristische zijde wist te vinden.

„Ja," hoonde Job, „en dan zonder vergunning, net als nu."

Nu was het de beurt van de beide andere vrienden, om verbaasd te kijken.

„Zonder vergunning?" vroeg Kees dan ook verwonderd.

„Ja, natuurlijk!" snauwde Job, „ik dacht dat jij al 's eerder gekampeerd had! Je hebt mìj vanmiddag uitgescholden voor een eendvogel en een uilskuiken..."

„Nee, dat was ìk!" nam Dick de schuld op zich.

„Nou, goed, jij dan... maar jullie zijn allebei nog tienmaal erger!" verweet Job, en hij deed nu een omstandig verhaal van het gebeurde.

„Daar zijn we dan nòg goed afgekomen," vond Kees optimistisch, en Dick, wiens goede humeur hem nooit in de steek liet, beaamde hartgrondig: „Nou!"

„Ja, jullie wel!" vond Job nog grimmig, „jullie hebt niet de heleboel hoeven afbreken en jullie hebt geen uur gesjouwd met die tentwagen, achter een

ellendelaar van een veldwachter. Maar, enfin," liet hij er op volgen, „we hèbben nou een vergunning."

„Wat zeg je?" kreet Dick verheugd, en, als Job bevestigend met het hoofd knikte, plechtig: „Jacobus Nijhof, ge zijt een wonder! En waardig een der onzen te zijn."

„En nou blijf ik hier morgen de héle dag!" dreigde Job, „want ik heb dat ding met de gróótste moeite gekregen en daar wil ik langer van profiteren dan één enkel nachtje."

„We blijven de hele week, als jij dat wilt!" beloofde Kees mak.

„En je mag elke dag kiezen, wat je wilt eten!" oordeelde Dick vriendelijk, „behalve vandaag natuurlijk, want nù zijn we al voorzien."

„Van eten gesproken... ik ràmmel!" ontdekte Kees, en vervolgens: „wat doen we nou, zeg jongens? Zeg 's op, Job?"

„Nou terug, natuurlijk! Naar hetzelfde plekje!" besliste die, „en dan nòg 's van voren af aan, maar nou beter."

„Vooruit dan maar!" grinnikte Dick, z'n fiets kerend, „daar gaat-ie weer!"

En een klein half uur later stond voor de tweede maal de tent opgeslagen, en lagen ze er vermoeid naast uit te rusten.

„We krijgen d'r bepaald slag van!" vond Kees.

„En Job wordt zo handig!" prees Dick.

„Ja, geef me liever wat te eten," bromde deze nog maar half hersteld van al de narigheid.

En Kees, overeindspringend, commandeerde: „Ja, jongens, vooruit, aanpakken! Ik ga koken!"

HOOFDSTUK IV

„Wat hebben jullie feitelijk allemaal meegebracht?" informeerde Job, wiens belangstelling na al de emoties weer begon te ontwaken.

Dick wees hem vol trots op de verschillende inkopen... het vlees, de worteltjes, de aardappelen...

„Hm, dus nù eten we...!" begon Job, maar Kees viel hem snel in de rede, met een handbeweging naar de om hem heen verspreid liggende ingrediënten: „Biefstuk, aardappelen, worteltjes en misschien pudding toe, als die goed wordt, tenminste. Anders fruit."

„Dan zal 't wel fruit worden!" oordeelde Job, die blijkbaar al heel weinig vertrouwen had in Kees z'n kook-capaciteiten.

Maar Dick trok verwonderd z'n wenkbrauwen op. „Fruit? Heb jij dan fruit gekocht? En pudding... daar herinner ik me ook niets van."

„Nee, allicht!" Kees trok een geheimzinnig gezicht, „meegekregen!" deelde hij triomfantelijk mee.

„Fruit ook?" wilde Job weten.

„En dat zegt-ie nou pas!" verweet Dick hem met een bestraffend gezicht, om er meteen op te laten volgen: „Nou, dan eten we fruit natuurlijk, want de pudding kun je bewaren en 't fruit niet, dat is morgen weg."

Kees knikte. „Dat is waar, ja... dus... fruit toe. Allright!"

„Ook een kliederige beweging anders, die pudding mee te sjouwen," vond Job.

„Och, welnee, jô!" Kees schaterde het uit, „de pudding zèlf niet natuurlijk, of dacht je dat ik die kant en klaar heb meegekregen. Nee... pakjes pudding. Die moet je zelf maken!" verklapte hij niet zonder trots.

„Proberen te maken," verbeterde Dick met een grijns. „Maar ik zal nou toch blij zijn, als ik eindelijk 's wat in m'n maag krijg. Zij gaat te keer als een dragonder."

Maar Kees liet zich niet „van de kook" brengen, zoals hij grappig beweerde en weerde zich geducht met de spiritusfles, waarvan hij de kurk — ze hadden natúúrlijk allemaal een kurketrekker vergeten — met een zakmes probeerde los te peuteren, wat hem in zoverre gelukte, dat hij het hele geval naar binnen hamerde.

„Zo en nou jullie aardappelen schillen en worteltjes schrappen!" commandeerde hij.

„En jij toekijken zeker," hoonde Job, „ja, zeg..."

„Ik heb andere bezigheden," verweerde Kees zich, wat een daverend gelach van de beide vrienden uitlokte.

„Meneer heeft àndere bezigheden!" grijnsde Dick, „nou, vooruit Job... jij de worteltjes dan maar, dan begin ik vast aan de aardappelen."

Uit de tent haalde Dick een pan, die hij gedeeltelijk met water vulde.

„Nòg een pan!" beval Kees, „voor de worteltjes."

„Die kunnen toch zeker wel bij elkaar," vond Job, en ook Dick knikte bevestigend.

Maar Kees protesteerde. „Dan krijg je hutspot!" wist hij.

„Dan maar hutspot," vond Dick onverschillig, „àls we maar wat krijgen."

„Nou!" Job weifelde nu ook, „hutspot... in de zomer," en opstaande haalde hij een tweede pan uit de tent.

„Zuinig met het water, hoor!" riep Kees.

„Jawel, kapitein. Als jij het voorbeeld geeft met je spiritus," grinnikte Job terug.

Want Kees die, gedachtig de vele en ernstige vermaningen van diverse kanten meegekregen, de spiritusbrander heel voorzichtig vulde, kon toch niet verhinderen, dat een grote scheut eensklaps over de rand borrelde en de omgeving van het kooktoestel in letterlijke zin, doordrenkte.

„Jô, daar komt brand van!" waarschuwde Dick.

„Och wat!" meende Kees, „spiritus vervliegt immers, uilskuiken! Als je 't maar even laat staan."

Maar desondanks sloeg bij het aansteken van het toestel zulk een vlam omhoog, dat de drie vrienden, hevig geschrokken, achteruit stoven. Toen het vuur weer ineen schrompelde tot normale grootte, durfde Kees het apparaat te naderen, waarbij Dick en Job voorzichtige waarschuwingen lieten horen.

„Ziezo!" bromde de eerste tevreden, „het spel kan beginnen. Zijn de aardappelen klaar?"

„Ja, zèg...!" Dick tilde verontwaardigd z'n ellebogen op.

„En de worteltjes ook niet," vulde Job aan.

„Ja, op die manier schieten we op," vond Kees, „nou enfin, dan eerst de biefstuk maar!"

„Welja, daar zul je toch je handen al vol aan hebben," meende Dick.

Kees gaf geen antwoord, zwaaide met z'n arm. „Geef die pan 's, Dick."

„O, alstublieft! Kijkt u eens hier, meneer."

„En de boter... in de tent!" commandeerde Kees.

Maar nu werd het de jongens toch te machtig.

„Ja, op je kop," woedde Dick, „we blijven zo! Haal ze zelf maar, hoor!"

En de daad bij het woord voegend, stond Kees op om even later met een pakje keurig verpakte boter terug te keren.

„Aan jullie heb ik niks," vond hij en liet zich opnieuw neervallen naast het kooktoestel.

„Zuinig hoor, met die boter!" waarschuwde Job.

„Zou je niet eerst in het kookboek kijken?" stelde Dick voor.

Maar Kees gaf geen antwoord. Met een ernstig gezicht sneed hij een klein klompje boter af, dat hij sissend in de pan liet glijden.

„Hèèèè!" Dick snoof diep de geur op, „dat ruikt, zeg! Nou de biefstuk zeker..."

En inderdaad... spetterend en sissend volgde de biefstuk.

Job, klaar met de worteltjes, volgde, languit in het gras liggend, de voorbereidingen.

„Zou je niet 's dekken?" informeerde Kees, even omkijkend.

„Dekken?" verwonderde Job zich.

„Ja, natuurlijk, of dacht je dat we als wilden gingen leven... de worteltjes zó met je vingers uit de pan, zeker."

„O, ik zal wel dekken," meende Job dan minzaam, „als je mij maar zegt... wàt, waar, hoè..."

„In de tentwagen natuurlijk!" bromde Kees, „ik heb Karels picnic-koffer meegekregen! Dat weet je toch?"

Met één sprong was Job overeind en wérkelijk vond hij in het tentwagentje na enig zoeken een tafellaken met servetten, hetwelk hij netjes op de grond uitspreidde.

„Klaar!" kondigde hij vrolijk aan.

„Nee, niet klaar!" brulde Kees boven het lawaai van de biefstuk uit, welke hij juist omkeerde, „of wou je de worteltjes zó op het tafellaken uitschudden. Zó!" liet hij er op volgen, „de biefstuk is klaar... kijk 's zeg, jongens!"

Met z'n drieën stonden ze gebogen over de koekepan.

„Zouden ze nou goed zijn?" weifelde Dick.

„Absoluut," beweerde Kees met klem, „dat zie je zó. Nou de worteltjes... lollig hè?" en handig zette hij de pan op het vuur. „En nou jij dekken!" commandeerde hij opnieuw tot Job, en dan, zich herinnerend „O, ja:... wacht ik zal je helpen."

Haastig schoot hij de tent in, op z'n hielen gevolgd door Job en Dick, welke laatste, klaar met het aardappelen schillen, nieuwsgierig meeliep.

„Ziehier, mijne heren!" expliceerde Kees, op een koffer wijzend, waarvan hij, niet zonder trots, het deksel opende.

En... wèrkelijk, bleek deze te bevatten — keurig in diverse kleuren zelfs — borden en bordjes, schotels, bekers, messen, vorken, lepels... kortom alles wat nodig was voor een maaltijd in de open lucht.

„Schitterend," prees Job in diepe bewondering en Dick herinnerde zich plots: „O, dus vandaar dat we geen eetgerei hoefden mee te nemen... ik vond 't al zo gek."

„Precies," verduidelijkte Kees, „zo is 't veel gemakkelijker, alles in één koffer en daarbij ook nog ... alles onbreekbaar. Karel wou 't eerst niet meegeven natuurlijk, dat snap je en 'k heb 'r ook héél wat voor moeten doen. Z'n fiets schoonmaken, z'n kast opruimen... ja, jô, da's 't voordeel van een ouderen broer."

„Wat?" grinnikte Dick, „die fiets schoonmaken?"

„Nee, die koffer! Logisch."

„Maar hebben we genoeg?" wilde Job weten.

„Allicht... van alles vier. Kijk maar! En als we te kort komen, wassen we eerst de boel toch zeker weer om, nee... dat is allemaal in orde, en..."

Middenin hield Kees eensklaps op en als een hazewind schoot hij er vandoor, terug naar z'n kookapparaat.

Een doordringend-branderige lucht steeg kriebelend in de neuzen der jongens.

„Je worteltjes!" schreeuwde Job hem achterna.

„Och, kom!" brulde Kees sarcastisch terug, de pan met een behendige zwaai van het vuur nemend, waarbij hij gemeen z'n vingers brandde.

Met z'n drieën bestudeerden ze de inhoud.

„Ja," vond Job wijsgerig naar de zwartgerookte massa starend, „zó zijn we d'r gauw doorheen natuurlijk, je had ze met meer water moeten opzetten, jô."

Kees negeerde het verwijt.

„Dat komt ook door jullie gehannes bij dat eetservies," bromde hij.

„Wees blij, dat we je spullen zo mooi vinden," meende Job verontwaardigd.

Maar Kees lachte alweer.

„Wèg worteltjes," vond hij, de inhoud leegstortend op een bord — „de bovenste zijn nog wel te eten!" meende hij dan.

„Da's dan voor Dick en mij!" oordeelde Job onrechtvaardig.

„Ja, op je kop. Enfin, morgen gaat het beter natuurlijk," voorspelde Kees.

„Zou je denken?" weifelde Dick met een knipoogje naar Job, die zich schaterend in het gras liet vallen.

„En wat eten we nou?" vroeg hij, Kees vragend aanziende.

Deze haalde de schouders op.

„Je zou misschien even naar het dorp kunnen, op de fiets," stelde hij aarzelend voor.

„Dan zie je me niet meer terug, ook!" voorspelde Job somber, „ik ben uitgehongerd, man... dat haal ik trouwens niet eens, het dorp. Maar, je weet dat m'n moeder bang was, dat we niet genoeg te eten zouden krijgen, hè...?"

„En terecht!" vulde Dick aan.

„Nou, hièr dan." Job verdween in de tent, kwam even later terug met een blik, dat hij omhoog hield. De jongens begroetten hem juichend. „Je moeder is een beste," vond Kees.

„Jawel," meende Job, „als je 't nou maar niet wéér laat aanbranden."

„Wat is het?" wilde Dick weten.

„Snijbonen," las Kees op het etiket, „maar al was 't boerenkool, dat hindert niet."

Met een blikopener, door Jobs verstandige moeder eveneens meegegeven, werd het deksel geopend, en de inhoud in een nieuwe pan uitgestort.

„Zou je nou niet eerst de aardappelen opzetten?" vroeg Dick.

„Ja, zeg, vooruit. 't Wordt nou tijd, dat we opschieten jongens!" meende ook Kees, „anders is 't niet meer nodig wat mij betreft."

„Nou, je hebt het toch zeker zèlf in je hand. Jij bent de kok."

„En wàt voor één!" grinnikte Dick.

Maar Kees had het te druk met de aardappelen op het vuur te zetten, doch juist was hij hiermee gereed, toen dit met een luid gesis inéén schrompelde tot een lucifersvlammetje om vervolgens bij het eerste 't beste windzuchtje geheel uit te doven.

„Wat nou weer?" schrok Dick, „jô, 't wordt op die manier een ontbijt!" verweet hij.

„Ja, kan ik er wat aan doen?" weerstreefde Kees, „het spiritusstel is leeg," constateerde hij met kennersblik.

„Da's vlug," meende Job, „hèb je nog spiritus, of heb je daarstraks de hele fles gebruikt?"

Kees keek hem vernietigend aan, zonder antwoord te geven. Daarna vulde hij ten tweeden male het busje, deze keer zonder een druppel te morsen, waarvoor Dick hem luidruchtig prees, door hem triomfantelijk

op de schouder te meppen.

„Nou, vooruit nou!" jachtte Kees zelf, die evenals de andere twee vrienden scheel zag van de honger, en opnieuw plaatste hij het pannetje op het vuur.

„Nou krijgen jullie me hier met geen stok vandaan," bromde hij en dan, vluchtig omziende: „O, de tafel is gedekt tenminste."

„Mijn werk," antwoordde Job.

„Nou, 't ziet er feestelijk uit," vond Dick met een goedkeurende blik naar het witte, op de grond uitgespreide damast en de gezellig gekleurde borden.

„Jij hebt groen, Kees," verdeelde hij dan, „Job blauw en ik geel. Dat houden we zo de gehele week, dan kunnen we ons nooit vergissen."

„Als we ze tenminste gebruiken," vond Job, „want als 't zo doorgaat zie ik het er van komen, dat ik m'n eerste diner... thuìs naar binnen werk, als we terug zijn."

„Geestig," vond Kees, maar hij werd er toch niet kwaad om, want even later kondigde hij vrolijk aan: „Klaar!"

„Nee?" verbaasde Dick zich en ook Job sprong een gat in de lucht van verwondering.

„Nou al?" vroeg hij.

„Ja, vlug hè?" deed Kees met de plagerij mee.

„Nee, maar ik méén het!" vond Dick, „aardappelen koken duurt een half uur, staat 'r in m'n kookboek."

„Dan weet jouw kookboek d'r niks van," bromde Kees.

„Ja, maar ze zijn natuurlijk niet half gaar!" verweet Dick en prikte met z'n vork in de pan, „zie je wel?" kreet hij dan, „van binnen zijn ze nog helemaal hard."

„Ja, warempel," verbaasde Kees zich, „nou... nièt-klaar dan."

Maar eindelijk, nadat ze nog tien minuten hadden gewacht, waren ook de aardappelen goed en kon het maal beginnen, nadat nog vlug even de snijbonen waren opgewarmd.

„Ziezo! Vooruit jongens!" commandeerde Kees, „kom hier met je bord, bij de gaarkeuken."

Achter elkaar stoven ze naar voren, ieder een bord in de hand.

„Hé, niet dringen meneer," sprak Dick, „ik was vóór u."

„Ik stond hier anders al om halfzes," snoefde Job schaterend.

Maar eindelijk toch was de eerste maaltijd verdeeld... aten de jongens met gretige honger de aardappelen, rijkelijk met zout overstrooid, hetwelk Kees had vergeten mee te koken, de snijbonen, die nog het beste waren, en... de biefstuk, koud geworden en niet helemaal gaar.

Maar ze waren best tevreden met hun allereerste resultaat en glunderden tegen elkaar van plezier.

„Hè," zuchtte Kees voldaan, „dat smaakt."

„Mij nòg zo'n portie," bestelde Dick, „jongens, maar ik heb nog lang niet genoeg."

„Nee, ik ook niet," bekende Kees.

„En ik heb nog nièts gehad bijna," bromde Job.

„D'r zijn nog worteltjes," ontdekte eensklaps Kees met een kreet, „en als 'r dan nòg niet genoeg is, zullen we een tweede blik moeten openmaken."

Job antwoordde. „Op je kop ja! En trouwens, wie zegt je dat er een tweede blik is? Nee, jongens, de rest doen we maar met brood... d'r is nog over van vanmiddag, en worst ook."

De beide vrienden stemden volmondig in met dit plan, hoewel de trek al aanmerkelijk minder was geworden en ze alle drie natuurlijk schromelijk hadden overdreven.

„Zo, hè, hè!" zuchtte Job voldaan, „dat was lek-

ker. Toch wel lollig, zo'n eigengemaakte maaltijd. Maarre... waar blijft nou je pudding?" informeerde hij plots, Kees aanziende.

Maar deze had er voor vandaag genoeg van en zei dat dan ook in ronde bewoordingen.

„Dan géén pudding," berustte Job.

„Maar 't fruit, jongens," herinnerde Dick zich ineens, en opspringend vroeg hij: „Waar is het, Kees, in de tent?"

„Zo hard liep je straks ook niet voor de boter!" merkte deze op, en dan: „ja, in de tent, in m'n rugzak."

„O, dan zullen ze wel plat zijn," veronderstelde Dick, maar... het viel nogal mee, hoewel inderdaad enkele van de pruimen lelijk waren gekneusd.

Maar dat was toch geen bezwaar zich de „toespijs", zoals Kees dit laatste deel van het menu betitelde, uitstekend te laten smaken.

Eendrachtig, wasten ze de vuile boel om, waartoe de onuitputtelijke tentwagen enige flessen, gevuld met water bleek te bevatten.

„We hebben 't toch maar fijn voor mekaar," vond Job, met bewondering naar al deze ingrediënten kijkend.

„Da's het voordeel als je 'n ouderen broer hebt, die kampeert," wist Kees te verklappen, „alles van Karel," verklaarde hij niet zonder een tikje trots.

„Hij had wel mee kunnen gaan," vond Dick, maar Kees protesteerde hevig.

„Ja, op je kop, dan was ìk niet meegegaan. We hebben de hele dag ruzie," verklaarde hij nader.

„Nee, da's ook niet gezellig," vond Job, „dan maar beter zo. Wij hebben tenminste nooit ruzie."

„Dat is waar," grinnikte Dick en hij dacht aan het blauwe oog dat Kees hem de vorige week nog had geslagen en de bloedneus, waar hij op zijn beurt, z'n vriend op had getrakteerd.

„O, maar we krijgen 't nog wel," voorspelde Kees, in antwoord op Jobs opwekkende uitspraak.

„Als we 't dan krijgen, zal 't wel door jou komen," oordeelde Dick.

„Zo?" meende Kees, „en waaròm als ik vragen mag? Ben ik soms zo'n ruziezoeker?"

„Jô, je doet niet anders," vond Dick lachend.

„Dat van de vorige week was jouw schuld," wist Kees zich te herinneren.

„Man, je bent stapel," stoof Dick verontwaardigd op, „als jij niet..."

„Ja, zèg!" klonk hier de stem van Job opeens, „beginnen jullie nog 's. Ben je nou helemaal?"

Toen lachten ze alle drie.

„Ruziezoeker," schold Dick z'n vriend.

„Driftkop," schold Kees terug.

Dan gaven ze elkaar een stevige mep op de schouder en daarmee was de zaak afgelopen.

„Jongens," ontdekte Kees, „we gaan vanavond niet laat naar bed, hoor, dan hebben we morgen de hele dag voor ons."

„Ik val noù al om van de slaap," meende Job.

„Toch doe jij vannacht geen oog dicht," voorspelde Kees hem somber.

„En waarom niet?" wilde Job weten.

„Da's altijd de eerste nacht als je buiten slaapt! Dan hoor je van alles. Let maar 's op."

„Ik ben toch zeker niet bang," protesteerde Job.

„Daar hoef je niet bang voor te zijn," meende Kees, „dat heeft iedereen."

„Nou, we zullen afwachten," vond Job, de verstandigste partij kiezend.

„Jongens, kijk de zon 's mooi ondergaan," wees Dick, nadat ze enige tijd zwijgend bij elkaar hadden gezeten en hij strekte z'n hand uit naar de linkerzijde van de tent, waarachter door een brede opening in het struikgewas een groot open veld zichtbaar was.

„Schitterend," prees Job.

Ze bleven er naar kijken, tot een simpel rood aan de horizon nog slechts de plaats aanwees, waar zo juist nog de grote, rode bol had staan gloeien, en vanzelf werd de toon in de gesprekken ernstiger... vertelden ze elkaar van thuis, van vader en moeder, de broertjes en zusjes...

Opeens sprong Kees overeind en luid geeuwend verkondigde hij: „Kom, jongens... we moesten maar 's gaan slapen. Ik val compleet om."

„'t Is anders een nacht om op te blijven," vond Dick.

„Nou, wat let je?" meende Job, „niemand die het je verbiedt."

„Ja, zeg," peinsde Dick, „en dan... doe je het niet. Hoe zou dat toch komen?"

„Ja, gek," meende Kees, „laten we daar nou morgen maar 's over philosopheren. Vooruit jô!" hij hees Dick overeind aan z'n arm, „'t wordt killer ook, en, vóór de slaapzakken zijn gevuld..."

„Ja," herinnerde Dick zich opeens — en met één sprong stond hij eensklaps overeind, waarbij alle loomheid van hem scheen afgevallen, „da's waar ook! Vooruit jongens... aan het werk."

— — — — — — — — — — — — —

„Blaas jij nou even die luchtkussens op," verzocht Kees, „dan zal ik..."

„Toekijken zeker," grinnikte Job, „ja, dat ken ik, zeg! Doe jij 't zelf maar, dan zal ik wel 'es toekijken!"

„O, ik zal 't wel doen," bood Dick aan, „da's toch zeker zó gedaan."

„O, ja!" lachte Kees met een knipoog naar Job, „in een ogenblik. Weet je hoe je 't doen moet? Ja toch zeker?"

„Nee, natuurlijk niet," antwoordde Dick, „of

dacht je dat ik thuis ook op van die idiote dingen lag te maffen?"

„*Als* je maft tenminste," voorspelde Kees somber, die als padvinder, en in het bezit van een kam-perenden broer, de meeste ervaring bleek te bezitten.

„Kijk zo...!" wees hij dan, „'t ventiel hierin en dan pompen! Vooruit maar, ga je gang."

En Dick pompte. Pompte of z'n leven er van af-hing, daarbij blazende en hijgende alsof de lucht die zich in het kussen begon op te zamelen, uit z'n eigen lichaam moest komen.

„Pff!" blies hij dan na enkele ogenblikken, „'n warm werkje, zeg! Dat kunnen jullie toch zeker wel 's van me overnemen, hè?"

„Direct," beloofde Kees, en Job, die grinnikend stond toe te zien, gaf helemaal geen antwoord.

Dick pompte weer voort.

Van vierkant werd het ding eerst rechthoekig, daarna ovaal en met een grote dosis fantasie — zoals Job opmerkte — waren er inderdaad de vor-men van een matras in te onderscheiden.

„'k Zie d'r nog geen laars van!" bromde Dick, voor de zoveelste maal het zweet van z'n voorhoofd vegend en zich oprichtend, tot Kees: „Kijk 's, zeg... Is 't zo goed?"

„Ben je stapel?" antwoordde deze na even een blik op het wanstaltige gedrocht te hebben gewor-pen, „veel meer natuurlijk."

„Nou, ga je gang dan maar," inviteerde Dick en liet de pomp los, „'t is mij welletjes."

En Kees, die even zachtjes grinnikte, nam z'n plaats aan de pomp over, terwijl Dick zich nu lang-uit in het gras liet neervallen.

„Mij benieuwen," bromde hij „of we vóór vier uur vannacht in bed liggen."

„Och, jô, zie toch niet overal zo tegenop!" ant-woordde Kees, „'t is zó gedaan, een werkje van niks! Klaar!" kondigde hij aan.

Job stompte voorzichtig met z'n hand in het kus-sen.

„En moet ik dáárop slapen?" griezelde hij.

„Je kunt er ook naast gaan liggen natuurlijk," onderwees Kees, maar dan wat enthousiaster: „maar, 't ligt heerlijk, je zult zien, je slaapt als een os, strakjes."

„Daar heeft-ie geen luchtkussen voor nodig," meende Dick hatelijk, „dat doet-ie zó ook wel."

Maar Kees porde hem op. „Jou moet ik net heb-ben... allo, nou jij weer een paar slagen."

„'k Denk er niet aan," sputterde Dick tegen, „'t is nou Job z'n beurt."

En Job, bereidwillig, pompte het volgende kussen vol, waarna Dick tenslotte het derde voltooide.

„Zo," constateerde Kees dan voldaan, en met z'n drieën sleepten ze de gevaarten in de tent, waar ze naast elkaar op de grond werden neergelegd.

Dan maakte Dick aanstalten zich te ontkleden, welk voorbeeld door Job werd gevolgd.

„Jullie wilt 'r toch niet zó op gaan liggen?" ver-onderstelde Kees gichelend.

„Ja, weet ik 't?" blies Job nijdig terug, „wat moet 'r dan nog meer gebeuren?"

„Eerst moet dit zeil d'r overheen," onderrichtte Kees, „en dan hier, die onderdeken... dit laken en dan dìt voor bovendek."

„Man, dan ben ik morgen gestikt," voorspelde Dick weinig hoopvol.

„Doe het nou maar," adviseerde Kees, „de nach-ten zijn kil buiten."

„Jawel Pa," grinnikte Job en zich neerleggend bij Kees z'n ruimere ervaring, maakte hij — evenals Dick en Kees zelf — z'n bed op bij het licht van twee meegebrachte zaklantaarns.

Eindelijk waren ze klaar... en lagen de drie bed-

den broederlijk naast elkaar.

„Toch wel knus zo," vond Job, de tent met het zachte licht der lantaarns en het helderwit van het nog ongebruikte beddegoed doorkijkend.

„Echt huiselijk," vond ook Dick en hij dacht er aan, dat moes hen zo eens moest kunnen zien. Leuk zou ze het vinden, vast...

Voorzichtig prikte hij dan met een vinger in de luchtmatras.

„Denk er om," waarschuwde Kees nog, „dat jullie geen zakmessen, spelden of dergelijke dingen bij je steekt, want dan knal je vannacht de lucht in."

„Och," meende Dick, „dat zijn nou over het al-gemeen geen voorwerpen om een nacht mee door te brengen. Of ben jij gewend op je zakmes te liggen slapen?"

Hij grinnikte. „Nou, maf ze!" besloot hij, en angstig-voorzichtig liet hij zich op het luchtkussen neer, vrezend, ieder ogenblik een daverende knal te zullen horen.

„Liggen jullie al?" informeerde hij, toen er niets gebeurde, en draaide voorzichtig z'n hoofd om.

Dan schoot hij opeens in de lach, bij het zien van Job, die mogelijk nòg angstiger dan hij zelf, zich op het kussen liet neerzinken.

„Pàng!" imiteerde Dick schaterend.

Maar toch durfde hij zich niet verroeren, uit angst dat de minste beweging hem noodlottig zou kunnen worden en stijf, languit op z'n rug, lag hij het duis-ter te doorboren, terwijl naast hem binnen niet al te lange tijd zachte, snurkende geluiden opstegen, die bewezen dat z'n beide collega-kampeerders hun slaap der rechtvaardigen sliepen.

Maar Dick kon de slaap niet vatten.

In de verte, zacht, heel zacht, hoorde hij een torenklok slaan — dat zou wel de toren van 't dorpje zijn, waar ze vanmiddag boodschappen had-

den gedaan — hoe laat was dat? één... twee... drie...

Allemensen, drie uur al? Dat kon gezellig wor-den. Hij had nog geen oog dicht gedaan, warempel. Nee, dàn Job! Die mafte of hij z'n leven lang niet anders had gedaan dan op luchtkussens liggen, en 't was toch voor hem ook de eerste keer. Kom, hij moest niet zo kinderachtig wezen... slápen nu!

Voorzichtig verplaatste Dick z'n linkerbeen, dat jeukte.

Hij keek in het halfduister naar de beide vage omtrekken naast hem op de grond.

Hoe kònden die twee daar slapen op zo'n on-mogelijk naar, wee-deinend geval. Bàh, dan lag-ie nog honderdmaal liever op de harde, kei-harde grond, zo'n miserabel gevoel had-ie nog nooit mee-gemaakt! Zonde van 't geld! piekerde hij. En daar had-ie nou zoveel van verwacht...

Z'n ogen doorboorden de duisternis. Geluiden van buitenaf drongen tot hem door... het zachte kraken van takken, het ruisen van de opgestoken wind door de boomtoppen... achter hem het geritsel van een wegschietend beest, vermoedelijk een haas of een konijn.

Dick dacht aan de dag die voorbij was... hun belevenissen in het dorp, Jobs „gevangenneming" en de voorbereidingen voor het diner.

Hij grinnikte zachtjes.

„Hè, zó lag-ie toch wel lekker... zou hij nu niet een heel klein beetje kunnen slapen? Al was 't maar een uurtje, je werd de volgende dag zo beroerd van al dat wakker liggen.

Vaag doezelde hij weg, nog na-dromend...

Morgen, mòrgen zou 't wel beter gaan, net als met koken! Je moest tenslotte aan alles wennen en zo'n kussen was vreemd, de eerste keer... vreemd, maar tòch wel lekker zacht ook...

Plotseling begon het gevaarte onder hem te leven ... schuifelde voort over de zanderige bodem, langzaam, héél langzaam... hij deinde op en neer... Stevig greep hij zich vast om niet te vallen... het was, als greep hij in iets weeks, iets glibberigs, en opkijkend, zag Dick dat het voorwerp de vorm van een grote, reusachtige glibberige kwal had aangenomen...

Met een schok zat hij rechtovereind.

Bàh! Wat had-ie miserabel gedroomd. Dat ook nog! Een kwàl... Akeliger beest kende hij al niet, en... waaràchtig, ja... hij moest het toegeven: het kwabberige, bibberende gevaarte onder hem had iets van een kwal.

Hij wierp het dek van zich af, hield het niet langer uit in het drukkende duister van de tent.

Voorzichtig, om de anderen niet wakker te maken, sloop hij naar buiten, waar hij met volle teugen de heerlijke, frisse lucht inademde.

„Kil," had Kees gezegd, „de nachten waren kil!" Pff... 't mocht wat! Dick genoot! 't Was verrukkelijk buiten... hè, hij ging even achter de tent zitten ... van slapen kwam nou toch niets meer en daar zat-ie beschut en toch in de frisse lucht.

Misschien dat hij dan strakjes, als-ie een beetje was bijgekomen van de benauwdheid daarbinnen en van z'n angstdroom over dat beroerde luchtkussen, nog wat zou kunnen maffen. Alhoewel... hij bleef veel liever buiten. Hij hield niet van die bedompte atmosfeer in zo'n tent, 't gaf hem altijd iets gedrukts. Dat „altijd" was natuurlijk onzin, want hij had nog nooit gekampeerd. Maar ze gingen vaak met een tent naar het strand, 's zomers en dan had-ie d'r ook altijd al last van...

Voetje voor voetje schuifelde Dick nu voort langs de zijkant van de tent, doch opeens smakte hij over een der vele touwen.

„Au, deksels, dat kwam aan!" Hij wreef z'n knie, die gemeen pijn deed. Dan ging hij achter de tent zitten...

Even doezelde hij weg. Hiér zou-ie warempel kunnen slapen, als 't moest, beter nog dan binnen, en...

Met een ruk hief Dick eensklaps het hoofd op, terwijl het een ogenblik was of z'n hart stilstond ... Vervolgens begon het te hameren in een tempo, alsof het op het punt stond, z'n keel uit te vliegen...

Van de andere kant naderden zachte, sluipende voetstappen...

HOOFDSTUK V

Dick lag doodstil, terwijl de schreden zachtjes naderkwamen.

Wat zou dat kunnen zijn? Wie sloop er midden in de nacht om hun tent en met welk doel? Zou het misschien een beest kunnen zijn... maar nee, dat waren geen voetstappen van een dier, of het zou een leeuw moeten zijn, of een tijger. En die waren er nog niet in Nederland, voor zo-ver Dick zich wist te herinneren.

Dus... het was een mens! En opeens schoot hem te binnen, hoe zij — Kees en hij — op hun tocht naar het dorp een landloper waren tegengekomen, waarbij Kees nog had gezegd: „Kijk, dat is nou het enige bezwaar van kamperen... d'r lopen zoveel ongure elementen buiten rond."

„Nou ja!" had Dick daarop geantwoord, „we zijn toch zeker met ons drieën. Ze zullen ons heus niets doen!"

En Kees had weer z'n schouders opgehaald en gezegd: „O, nee... maar 't is toch vervelend. Die kerels sluipen soms halve dagen om je heen, en prettig is anders."

En plotseling moest Dick hieraan denken. Natuurlijk, er was geen twijfel mogelijk, het wàs die landloper. Dick had 'm trouwens direct al niet vertrouwd, zo onguur als dat heer d'r uitzag. Die had natuurlijk rustig z'n kans afgewacht, en nu in 't holst van de nacht...

Dick richtte zich een weinig op en luisterde

ademloos. Even bleef het stil, hoorde hij alleen het bonzen van z'n eigen hart... dàn kwamen de voetstappen weer dichterbij.

Hè, hij leek warempel wel een haas, zó bonsde z'n hart. Was-ie nou zó laf? Nee, laf was Dick zeker niet, maar hij hield niet van dat geheimzinnige, dat sluipend-gluiperige. Als de kerel maar te voorschijn kwam, dan zou hij 'm wel 's laten zien, wat een gezonde, Hollandse jongen durfde.

Dan timmerde hij 'm vierkant op z'n gezicht, tot-ie schreeuwde van de pijn.

Tenminste...! Dick schrok — als hij niet gewapend was natuurlijk. Die snoeshanen liepen altijd met messen in hun zak en als 't er op aan kwam, ontzagen ze zich heus niet, je een stevige jaap te geven. En dàt was nou iets, dat Dick toch liever vermeed als 't even kon.

Maar wat dan? De jongens waarschuwen? Hij zat hier helemaal achter de tent, en natuurlijk zou de kerel, voor hij ze eindelijk wakker had gemaakt, allang het hazenpad hebben gekozen. En dat gunde Dick hem ook niet. Maar... wat dan? Och, hij moest het maar aan 't ogenblik overlaten, misschien...

Stil, daar ritselde iets, vlakbij...

Dick richtte zich een weinig op, klaar voor de aanval. Hij zou niet afwachten tot de kerel misschien van plan was, hèm overhoop te steken, maar hij zou 'm meteen bovenop z'n body springen. De eerste slag is 'n daalder waard zeiden ze op school altijd en dat was maar al te waar.

Scherp keek Dick toe... opeens zag hij, vaagloerend, een donkere gedaante om de hoek van de tent te voorschijn komen en met een woeste kreet, die de stilte van de nacht verscheurde, en die tevens bedoeld was, de beide vrienden te wekken, stortte Dick zich op den ander. Maar deze bleek ook

niet voor een kleintje vervaard te wezen, en de eerste vuistslag toverde hem sterretjes voor ogen. Vervolgens rolden ze samen, worstelend en beukend op de grond.

Dick sloeg uit alle macht, tot het hem eindelijk gelukte den ander onder te krijgen.

Opeens werd de omtrek hel verlicht en in een flits zag Dick Job in z'n pyjama toeschieten, een zaklantaarn in de hand. En bliksemsnel, nu de hulp der beide anderen nabij was, keerde hij zich weer tot den man onder hem, èn...

„Idióót!" schold Kees, want hij was het, „kaffer, ezelsveulen, sto..."

„Van 't zelfde, uilskuiken!" woedde Dick, zich op=richtend, waardoor de ander vrij kwam.

Kees krabbelde overeind, z'n hand voor de mond houdend, die bloedde.

„Wat doe je als een gek buiten de tent rond te bungelen?" brieste hij, met een zakdoek z'n lip bet=tend.

En tenslotte, de humor ziende van het geval, schaterde Dick het eensklaps uit, zó gul, zó uitbun=dig, dat de anderen vanzelf begonnen mee te lachen om het zotte van de vertoning.

Tot Dick begon te vertellen.

„Ik kon niet slapen, door die onzinnige kwal=matras van jullie..."

„Hij is anders van je zelf!" verbeterde Kees.

Maar Dick lette op geen interruptie. „Is me dàt 'n ding?" ging hij voort. „De verschrikkelijkste nachtmerries krijg je d'r op... nou, en toen ben ik naar buiten gegaan. En daar heb ik haast m'n nek gebroken over een van die onzinnige bokkingen, of haringen — hoe die dingen heten — naast de tent!"

„Ja," vervolgde Kees, „dat heb ik gehoord, en toen dacht ik natuurlijk direct aan dien landloper dien we vanmiddag zijn tegengekomen, en..."

„Daar dacht ik ook aan," bekende Dick, „en toen ik jou hoorde aankomen..."

„Toen dacht jij dat het die landloper was!" gier=de Kees, „en ik, die jou hoorde struikelen, dacht hetzelfde. Vandaar dat ik ging kijken..."

Alle drie schaterden het opnieuw uit.

„Maar in die tènt ga ik niet meer!" woedde Dick nog, nadat ze eindelijk tot bedaren waren gekomen. „Jij met je kil!" wendde hij zich dan weer tot Kees, „'t is om te stikken, buiten!" en met veel lawaai zeulde hij de „kwal=matras" naar buiten.

„Wat ga je doen?" informeerde Job, die er de hele tijd wat beteuterd bij had gestaan.

„Ja, wat zoù ik gaan doen?" snauwde Dick terug, wiens verstoorde nachtrust niet bevorderlijk bleek voor z'n goede humeur, „buiten slapen natuurlijk!"

„Een idee, ja," vond Job, zijn voorbeeld volgend en zelfs Kees plofte even later z'n matras naast die van Dick.

„Als je maar opschiet!" gromde die, „en een héél eind alsjeblieft! Want als ik me direct in m'n slaap kwaad maak... nou, dan sta ik voor de gevolgen niet in."

„Daarom kom ik nou juist naast je liggen," grin=nikte Kees, „dan kun je straks nòg 's op je huid krijgen, als je lastig wordt."

Maar Dick gaf geen antwoord meer. Overmand door de vele belevenissen was hij onmiddellijk in slaap gevallen, om niet wakker te worden voor de zon de volgende ochtend reeds hoog aan de hemel stond en Kees en Job hem, ieder aan een been met matras en al voortsleepten.

Dick opende voorzichtig z'n linkeroog, waar venijnig de zon in stak, en dat na vele vergeefse pogingen juist een kiertje openging, en alle kleuren van de regenboog vertoonde. Maar tot zijn grote voldoening vertoonde Kees z'n bovenlip veel overeenkomst met

z'n — nu weer tot een zoutzak ineengeschrompelde — luchtkussen, terwijl hij genoeglijk lispelde, waarmee ze hem de hele dag verder voor de mal hielden.

— — — — — — — — — — — — — —

Ze waren toch die middag maar „opgebroken", volgens Job zonde van de vergunning — en na een heerlijke fietstocht tenslotte aan het strand verzeild geraakt, waar ze, tegen een duinhelling aan, de tent hadden opgeslagen.

„En nou ga je eerst een vergunning halen," gelastte Job, „want ik heb geen zin dat ding wéér af te breken, als 't nodig is."

„Als 't nódig is!" grinnikte Kees, „zal 't toch moeten, want hij staat alweer zonder vergunning."

„O, wat zijn wij toch een eendvogels!" schold Job, „dat we dat nou altijd vergeten. Je zult zien, we kunnen straks de hele boel weer inpakken."

Maar... hij bleek ongelijk te hebben, want een vriendelijke veldwachter in het kleine vissersplaatsje, dat Kees en Job — Dick was in de tent gebleven om op te passen, òf om 'm af te breken volgens Job, die daartoe met geen stok te bewegen was geweest — dwars door de duinen hadden bereikt, vertelde hun, dat ze de tent gerust konden laten staan, zolang ze maar nièt voorbij de zóveelste paal kwamen, daar was het kamperen verboden.

En opgewekt kwamen ze bij Dick terug, die hen verraste met een heerlijke kop vers-gezette thee en een groot stuk van Rika's eigengebakken cake.

En de tweede maaltijd, die ze met vereende krachten èn behulp van het kookboek samenstelden, werd een feest, volgens Job. Een feest van biefstuk, „hè, ja," had Dick gelachen „laten we 's biefstuk eten, dat hebben we gisteren ook gehad," maar Kees had beweerd, dat ze dié tenminste behoorlijk konden bakken en dat je aan een goed-gebakken biefstuk méér had dan aan een mislukte var-

kenslap of runderrollade — een feest van biefstuk dus, doperwten en aardappelen met soep vooraf en pudding toe, welke laatste ze echter alle drie hadden laten staan. Hoewel ze toch allemaal dòl op chocolade-pudding waren, volgens hun zeggen.

Dick beweerde, dat er te veel maizena in zat, en Job, gaf als z'n mening te kennen dat ze — hij zei heel bescheiden „ze" hoewel Kees de pudding had gewrocht — dat ze er beter géén zout in hadden kunnen doen, maar Kees zelf beweerde beslist, dat het aan de kwaliteit van de chocola lag en aan niéts anders.

Maar... de soep was lekker, hoewel Job het blikje wat te veel met water verdund vond, maar Job had volgens Kees overal wat op te zeggen.

En nu lagen ze dan, na weer zorgvuldig de boel te hebben omgewassen, naast elkaar in het zand en in de schaduw van de tent, waarop vrolijk de Nederlandse driekleur wapperde, een denkbeeld van Job, die het ding uit het dorp had meegebracht.

Wanneer ik echter zei „wapperde," dan moet ik onmiddellijk reeds deze grove leugen terugnemen, want de vlag wapperde helemaal niet, maar hing zo slap als een pudding die één uur in de zon heeft gestaan, volgens Kees.

Waarmee dus gezegd wil worden, dat er geen windje was. Geen zuchtje zelfs. En het eerste dat de jongens dan ook hadden gedaan, nadat ze de tent hadden opgezet, was een bad nemen.

En nu lagen ze languit in de schaduw en trachtten te lezen. Dick — de handen onder het hoofd en plat op z'n buik — verslond de avonturen van een vijftienjarigen jongen die op onverklaarbare wijze was verzeild geraakt in een reizend circus — Kees deelde in de lotgevallen van een Indianenzoon, terwijl Job zich amuseerde met enkele tijdschriften door te bladeren, die ze van huis hadden meegebracht.

En opeens was het of een grote, donkere hand zich over hen uitstrekte, over de tent... over het strand... over het gehele duinlandschap.

Kees keek verschrikt op. Een grote, dreigende wolk was voor de zon geschoven die, hoewel op het punt staande onder te gaan, nog laag aan de hemel stond, en eensklaps was de lucht vòl van wolken, die als bij toverslag uit alle richtingen schenen te zijn opgekomen.

Kees floot. „Dat wordt hommeles!" voorspelde hij.

Job, eveneens opkijkend, keek wat angstig naar de lucht. „Regen?" informeerde hij, totaal onkundig in het voorspellen van weerberichten.

„Onweer natuurlijk," bromde Kees, „voel je dan niet hoe het broeit?"

En inderdaad, nù pas voelden de jongens, hoe benauwd, drukkend-warm het was.

Dick ook opmerkzaam geworden, informeerde onwillekeurig: „Wat moeten me nou doen?"

Kees begon te lachen. „Ja, wat woù je doen?"

Dick lachte een beetje verlegen. Hij had nog nooit een onweer meegemaakt tijdens 't kamperen. „Ja," berustte hij, „we zullen wel hier moeten blijven natuurlijk, maar..."

„D'r valt niks te maren!" viel Kees hem hier in de rede, „je bent in die tent net zo veilig als bij je thuis en we zitten op z'n minst zo droog."

„Da's te hopen," vond Job wat bedenkelijk.

„Enfin," meende Kees, „een kwartier hebben we nog wel de tijd, voor 't spul begint!" en hij boog zich weer over z'n boek.

Ook de andere jongens trachtten weer hun aandacht te bepalen bij hun lectuur maar het lukte niet erg en ze konden niet nalaten, telkens even naar boven te kijken, waar de wolken zich steeds dreigender samenpakten.

„Oef!" blies Dick, „wat is 't benauwd."

Kees keek onderzoekend naar boven. „Dat duurt niet lang meer," stelde hij vast, en, als om z'n woorden te onderstrepen, werd eensklaps Jobs tijdschrift hoog opgenomen en dwarrelend meegevoerd, terwijl ze zelf onder een lawine van zand werden bedolven.

Onmiddellijk was het bladstil. „Hu, griezelig!" vond Dick, maar hij zag toch een beetje bleek om z'n neus, hoewel z'n overdreven angst als gekheid was bedoeld.

Job keek beteuterd z'n tijdschrift na. „Als je hard loopt kun je 't nog halen," adviseerde Kees, „maar rènnen!" liet hij er op volgen, „want direct komt 'r wéér zo'n vlaag."

Job vloog, zich er over verbazend, hoe Kees op de minuut af wist te zeggen wanneer het blijkbaar zou gaan waaien. Juist had hij het tijdschrift bereikt, toen een nieuwe windvlaag opstak.

„Hou vast, hoor!" waarschuwde Kees uit de verte, „daar komt 'r wéér één..."

En inderdaad, even was er een kort gesuis, dat snel in hevigheid toenam. Plotseling scheen het, of de bui pas goed was losgebroken. Bliksemstralen doorkliefden de lucht, kletterend vielen de slagen, terwijl de wind loeide en brulde als bij een orkaan.

„Gauw!" brulde Kees van bij de tent.

Job worstelde tegen de storm in, om vervolgens met z'n drieën naar binnen te vluchten, waar ze de tent zorgvuldig afsloten.

„Ziezo," zei Kees, „laat nou maar komen! Alles binnen?" informeerde hij rondkijkend.

„Alles, kapitein!" grapte Dick, die in dit geval graag de leiding aan z'n vriend overliet, diens ruimere ervaring op het gebied van kamperen erkennende.

Stil zaten ze bij elkaar, terwijl buiten de donderslagen rolden, en de wind loeide en gierde.

„'t Zal wel gauw afgelopen zijn!" schreeuwde Job

boven het rumoer uit, om zichzelf en de anderen gerust te stellen, doch Kees noch Dick gaven antwoord.

Weer gingen enige ogenblikken voorbij.

„Zitten de pinnen goed in de grond?” informeerde Kees eensklaps.

Job knikte, maar Dick haalde weifelend de schouders op. „Zandgrond, hè?” sprak hij nonchalant, maar z’n stem beefde eventjes.

Hoe vaak had hij niet gelezen van plotselinge orkanen, wervelwinden, die alles ondersteboven wierpen, dat niet stevig vaststond, en zelfs huizen ineen deed storten. En wat zouden zij met hun rampzalige tentje moeten beginnen, midden in zo’n cycloon? En Dick, die nooit bang was, onder geen enkele omstandigheid, rilde even bij de gedachte. Ze zouden weggeslingerd worden, meters, méters ver... ze zouden opgenomen worden als veertjes, zij, met tent en al...

Als ’t maar ging regenen! hoopte Kees, en z’n gezicht stond ongewoon ernstig.

„Ben je mal?” schreeuwde Job terug, die blijkbaar de omvang van het gevaar niet zag, „blij dat het droog blijft!”

Een hevige stoot deed de tent schudden

„Ik ga toch maar even kijken!” vond Kees.

„Pas op, jô!” klonk kort Dicks stem, „je ligt zo tegen de grond.”

„Ja, dat hoef je mij niet te vertellen,” riep Kees terug, en opeens begreep ook Job... begréép hij, hoe de beide anderen vreesden voor een windhoos... een alles omverwerpende, àlles vernietigende windhoos!

„Ik ga mee kijken,” besloot hij.

Even bleef het stil, schenen ze te wachten op Dicks antwoord, dat echter spoedig kwam. „En ik ook.”

Met z’n drieën worstelden ze de tent uit.

„Hou je vast!” loeide Kees, en legde z’n arm om Jobs schouders, beduidend dat hij hetzelfde zou doen bij Dick.

Zo tornden ze tegen de wind in, tot achter de tent, waar het even kalmer scheen. Grondig inspecteerden ze de haringen, de touwen, de palen... tot ze er zeker van waren, dat alles zat, zoals het moest.

Opeens begon het te regenen... niet langzaam, gestadig vlugger, maar alsof een grote bak water eenvoudig boven hen werd omgekeerd.

Ze tolden naar de tent terug en waren onmiddellijk doorweekt.

Het geweld scheen iets af te nemen, maar meteen stak het weer op. En Kees, die blijkbaar een bijzondere fijne gave bezat, waar het de weersgesteldheden betrof, sprak kort: „Nou komt het!”

En... het kwam. Ze voelden een stoot... een ruk, en het was of ze werden opgenomen.

„Hou vast!” brulde Kees en greep met beide handen het tentdoek, dat opzij hoog opfladderde.

Dick en Job schoten toe en met z’n drieën hielden ze het doek tegen, dat dreigde vaneen gescheurd te worden, en bol stond als een zeil.

Toen verslapte het in hun handen, viel het als weerloos terug.

Buiten was het stil geworden.

„Ziezo, voorbij!” zuchtte Kees en veegde het zweet van z’n voorhoofd.

„Laat maar los,” voegde hij er aan toe, daar Dick en Job nog steeds krampachtig het zeil tegenhielden, uit angst dat het wéér zou beginnen. „’t Is nou afgelopen.”

Achter elkaar traden ze naar buiten. Het strand was een chaos van blikken, stukken hout, papier en ander afval. In de verte rommelde nog de donder,

terwijl het boven zee af en toe fèl oplichtte.

„Hè, hè," zuchtte Kees en knielde naast de tent neer om de losgeraakte haringen weer te bevestigen, „dat was een benauwd ogenblikje. 't Had niet veel gescheeld of we hadden met tent en al boven 't strand gezweefd."

Hij lachte weer, nu het wèrkelijk grote gevaar was geweken!

Dick keek zijn vriend bewonderend aan. Hij gaf hem een mep op zijn schouder, terwijl hij z'n hand uitstak.

„Kees, jô, . . . !" z'n stem klonk warm, „je bent een kraan. Hier, pak an! Jij bent voorgoed de commandant!"

Kees, wat verlegen, kreeg een kleur, terwijl ook Job hem om het hardst prees.

„Je bent compleet een wonder," vond hij, „en als jij later niet in De Bilt terecht komt, dan weet ik niet wie d'r wèl voor geschikt is! Je bent een lopende barometer."

„Laat 's kijken," grinnikte Dick luidruchtig, nu de spanning voorbij was, „wat voor weer hebben we morgen? Tik 's op het glas, jô!" en zelf het voorbeeld gevend, trommelde hij met beide vuisten een roffel op Kees z'n maag.

„Zèg," bromde die verontwaardigd, „ben je helemaal? Vooruit, schiet op . . . jô, ransel je zelf af, maar mij niet."

Een hevige stoeipartij volgde, waarin de jongens hun blijdschap uitleefden met de goede afloop van het geval.

Hierna legden ze behoedzaam een zeil buiten, een deken er overheen, en gingen naast de tent zitten om nog wat frisse lucht te happen, voor ze zouden gaan slapen.

„Hè, hè!" zuchtte Kees nogmaals, „was me dat een angst. Enfin," berustte hij, „'t is voorbij, en

om één ding ben ik blij."

„Dat het vannacht niet is gekomen," vulde Job aan, en Dick, hem luidruchtig op de schouder slaande, voegde er aan toe: „Warempel, de Denker wordt pienter."

— — — — — — — — — — — — —

„Ziezo," constateerde Dick een half uur later, toen ze met veel lawaai de luchtkussens hadden volgeblazen, waarbij Job opmerkte, dat ze ze beter daarstraks in de wind hadden kunnen leggen, met het ventiel open, zodat het dan vanzelf was gegaan, „ziezo, en noù ga ik d'r naast liggen."

„D'r naast?" verbaasde Kees zich.

„Ja, of dacht je dat ik weer nachtmerries wil hebben. En wéér de hele nacht wakker liggen, en wéér . . ."

„Een pak op je huid," grapte Kees.

Dick tilde hoog, in verontwaardiging z'n elleboog op. „Ja, zeg," antwoordde hij, „moet jij nodig zeggen . . . je praat nòg niet fatsoenlijk."

„En jouw oog zit nog dicht!" sarde Kees.

„Als je niet oppast, sla ik de jouwe allebei dicht," dreigde Dick.

„Moet je de kans toe krijgen," plaagde Kees voort, behendig Dicks grijpende armen ontwijkend.

„Jongens!" opperde Job voorzichtig, „kunnen we hier geen kwaad met de zee?"

„Met de zee?" verbaasde Kees zich, „hoe zo?"

„Nou, als de vloed opkomt."

De jongens lachten eensklaps onbedaarlijk. „Och, jô!" hikte Dick, „zeker tot hier. Kijk 's, wat een strand!" lachte hij, een tip van het tentdoek opslaande.

Maar het strand lag als een duistere, grote gaping vóór hen.

„Brrr!" rilde Dick, „da's ook niet gezellig, daar.

Je ziet niet eens meer waar het strand ophoudt, en de zee begint... Maar," troostte hij Job, „maak je niet ongerust, jô... de zee komt niet tot hier, hoor! Da's 'm veel te ver."

„Haar, bedoel je," verbeterde Kees.

„Wie haar?" wilde Dick weten, die hem niet be-greep.

„De zee natuurlijk, zee is toch vrouwelijk."

„O, da's nieuwe spelling," grinnikte Dick, „eigen spelling. Kom jongens, we gaan maffen, want direct begeven de zaklantaarns het, en dan zitten we hier in het stikdonker."

„Morgen nieuwe batterijen kopen, hoor!" hielp Kees herinneren, „schrijf het op, Dick, anders ver-geten we 't."

„Schrijf 't zelf op," antwoordde deze en hij ging naast de matras op de grond liggen.

„Jô, Dick," waarschuwde Kees, „doe dat nou nièt! Da's veel te vochtig. Morgen kun je geen stap doen van de rheumatiek."

„Ik ga niet op die matras," weerstreefde Dick per-tinent.

„Dan hadden we 'm ook niet hoeven opblazen," vond Job practisch, „had je dan wel 's eerder mogen zeggen."

„Dat heb ik gisteravond al gezegd," hielp Dick herinneren.

Maar, toen de beide lichten waren uitgedaan, en de jongens elkaar met een: „Nou maf ze!" welterus-ten hadden gewenst, kon hij de slaap niet vatten. Hij draaide zich om van z'n ene zij op z'n andere, en z'n rug begon gemeen pijn te doen van de harde bodem.

„Dat viel toch niet mee," vond Dick, in zichzelf pruttelend; dan was die matras toch in elk geval nog beter, en voorzichtig stommelde hij overeind, om licht te maken.

„Au!" kreet Kees, dien hij bovenop z'n maag trapte, „ga op je eigen corpus staan!"

„Vriendelijkheid is maar alles," grinnikte Dick, en stapte meteen op Jobs hoofd, die hem op zijn beurt de huid volschold met verwensingen.

„Wat moèt je nou?" wilde Kees weten, toen hij Dick door de tent hoorde scharrelen.

„Gaat je geen steek aan," vond die. Dan floepte hij het licht aan.

„Wel alsjemenou!" ontdekte Kees, en opvliegend: „Zeg, als jij van plan bent, de hele vacantie 's nachts zo te blijven rondspoken, dan moet je 't maar zeg-gen, dan zullen wij wel maken, dat je slaapt, en goed ook!"

„Och, jô!" was 't enige antwoord, dat Dick gaf, terwijl hij begon de versmade matras weer op haar plaats te leggen.

„Zie je nou wel, eigenwijs portret," sarde Kees, „had dat dan direct gedaan. Wil ik je helpen?" bood hij aan.

„Alsjeblieft," verzocht Dick, en juist toen Kees zich oprichtte, liet hij er op volgen: „niét... anders prik je 'm misschien nog lek."

„Ik was 't ook vàst niet van plan," grinnikte Kees onder de dekens.

Job keerde zich om. „Doe dat licht uit," gromde hij.

„Dadelijk meneer," beloofde Dick, zeulend met de onhandelbare matras. „Je zou tòch wel even kunnen helpen, Kees," vond hij.

Maar Kees beweerde, dat-ie voor zijn part op z'n matras naar Engeland kon drijven, maar dat hij, Kees, d'r geen hand meer naar uitstak.

„Een idee, zeg!" juichte Dick, „jongens, we gaan morgen varen op de matrassen."

„Je zult 't wel uit je hoofd laten!" bromde Kees, „en ga nou toch eindelijk 's maffen."

Dick vlijde zich op het luchtkussen.

„Het licht!" wees Kees op de nog altijd brandende zaklantaarn.

„Laat maar branden," vond Dick, „'t is toch bijna op."

Maar zuchtend kwam hij nogmaals overeind om het licht uit te doen.

„En nou slapen," commandeerde Jobs stem uit de andere hoek.

„Ja, Pa!" ginnegapte Dick, „welterusten Pa."

„Dag vent, slaap lekker!" antwoordde Job.

Even later was het rustig in de tent.

— — — — — — — — — — — — —

„Goed gemaft?" informeerde Kees de volgende ochtend, toen Dick slaperig z'n hoofd omdraaide.

„Ik heb nog nooit zo lekker geslapen," antwoordde deze, zich oprichtend, „jô, wat ligt dàt lekker, zo'n matras."

„Zie je nou wel?" lachte Kees, „dat heb ik toch altijd gezegd? Maar je moet 'r eerst aan wennen."

„Hoe laat is het?" geeuwde Dick.

„Jouw klokje staat op kwart voor acht," berichtte Kees, met een greep naar Dicks jasje.

„Nou, dan zal 't ongeveer zeven uur zijn," meende die, en zich oprichtend: „Kom, ik ga d'r uit. een bad nemen... ga je mee, jô?"

„En Job?" wees Kees met een hoofdknik naar den nog slapenden derde.

„Laten maffen natuurlijk. Die wordt straks vanzelf wel wakker. Kom, vooruit..."

Het was een stralende ochtend en de jongens spartelden in het zoute water, dat het een lust was.

„Hè, heerlijk!" proestte Dick, toen een grote, schuimende golf over hem heen spatte, „fijn jô, die vacantie."

„Nou," beaamde Kees, en dan opeens: „Zeg, Dick. zullen we direct even samen naar het dorp

gaan? Ik heb zo'n idee, dat er wel brieven voor ons liggen, van thuis..."

„Ja, goed," stemde Dick toe, „ik denk het ook haast. Vooruit dan maar, dan gaan we d'r uit."

En de daad bij het woord voegend, verliet hij het water, gevolgd door Kees.

Buiten de tent kleedden zij zich aan, om Job niet te wekken, die nog altijd doorsliep, zachtjes sloten ze de tent weer en begaven zich in de vroege zomerochtend naar het dorp.

HOOFDSTUK VI

Kees z'n neus bleek goed te hebben gefunctionneerd want inderdaad lag er aan het kleine postkantoortje, waar ze zich vervoegden, een hele stapel post voor hen.

„Gauw kijken!" jachtte Kees, maar Dick hield plagend de brieven achter z'n rug verborgen.

„Niks d'r van," tartte hij, „we zullen netjes wachten tot we weer bij de tent terug zijn. Eerlijk is eerlijk, en da's veel leuker voor Job ook."

Kees protesteerde, dat-ie zó razend benieuwd was, maar het hielp niets... Dick was onverbiddelijk en gaf de brieven niet uit handen.

„Gedeelde smart is halve smart," troostte hij, „ik ben óók nieuwsgierig, jô!"

„Dan voortmaken!" haastte Kees en zette het op een lopen, Dick met zich meetrekkend.

„Hallo!" schalden hun stemmen, toen ze de laatste duintop hadden bereikt en ze Job voor de tent zagen heen en weer scharrelen.

„Wat doet-ie?" informeerde Kees, terwijl hij aandachtig Jobs verrichtingen volgde.

„Ik geloof dat-ie thee zet!" antwoordde Dick, om er meteen op te laten volgen: „Maar ik had veel liever dat-ie d'r afbleef, want theezetten kàn-ie niet."

„Vooruit dan maar... gauw!" haastte Kees, „misschien kunnen we dan onze ochtenddrank nog net bijtijds uit z'n onkundige vingers redden!" en samen holden ze het duin af.

Job zwaaide van verre een groet.

„Zo, deserteurs!" begroette hij, „waar komen jullie vandaan? Is me dat een manier, om iemand te laten slapen, tot-ie vanzelf wakker wordt? 't Had warempel wel bij halftwaalf kunnen zijn, trouwens ... 't kan nòg! Ik heb geen notie van tijd."

Maar Dick stelde hem gerust door hem z'n horloge voor te houden, dat kwart voor tien wees.

„Nou, ja, dat zegt niks," hoonde Job, „daarom kan 't best twaalf uur zijn... één desnoods," overdreef hij.

Maar Kees vertelde tot z'n geruststelling dat de klok bij het postkantoor even halfnegen wees, toen ze er uit kwamen.

„Zijn jullie naar 't postkantoor geweest?" informeerde Job gretig, „en...?"

„Ja," verklapte Dick, „briéven!" en hij toonde het pakje, waar Job als een tijger op af sprong.

„Op één voorwaarde," stelde Dick z'n eis, „dat je van die theepot afblijft, want dat wordt niks natuurlijk."

„Alsof jij zulke lekkere thee zet," smaalde Job.

„Zeg ik helemaal niet," antwoordde Dick lachend, „maar Kees."

„Ja, da's waar," bekende Job dan, „Kees zet fijn thee."

„Je hoort het, jô." sprak Dick, z'n vriend aankijkend. Maar die voelde er weinig voor.

„Ja, op je kop, eerst de brieven, eerder krijgen jullie geen thee."

„Nou, vooruit dan maar," troostte Dick zichzelf, „misschien is er voor jou wel niks bij... kun jij theezetten in die tijd."

„Ja, dat zou je wel willen," tartte Kees, „geef hier m'n brieven!" en hij trachtte ze Dick afhandig te maken, waarop deze het op een lopen zette.

Een wilde klopjacht volgde over het strand, tot eindelijk Dick zich, bij de tent teruggekomen, amech-

tig in het zand liet neervallen, de beide vrienden naast zich neertrekkend.

„Zo, die zit," concludeerde hij, en terwijl links Job en rechts Kees over z'n schouder meelazen, sorteerde hij: „Hier... jongeheer Job Nijhof, dat ben jij, en... nog 's Job Nijhof... en hier C. Bekkers... wie is dat, we hebben hier geen C. Bekkers! Da's verkeerd natuurlijk!"

„Geef hier!" brulde Kees, hem de brief uit z'n hand grissend.

„Is die voor jou?" verbaasde Dick zich, „gut, ik dacht toch dat je Kees heette?"

„Nee, Kees," antwoordde deze lachend.

„Die C is natuurlijk een afkorting van Cornelis!" verklaarde Job, die al ten dele in een brief was verdiept.

„Zo, professor," schaterde Kees, „nooit geweten, zeg!"

„Ja, je kunt hier wat leren," beaamde Dick, en voortgaande: „Hier, die is voor mij... nou 't werd tijd, dat ik ook 's aan de beurt kwam, en hier... nog één voor mij, en deze is voor Kees en deze weer voor mij! We zijn d'r."

„Alsjeblieft," bromde Kees, de beide brieven in z'n handen ronddraaiend, „of we ook goed bedacht zijn. Deze is van vader en moeder en die van de gezusters. Sjonge, dat gebeurt me ook niet vaak! En jij Job... wat heb jij?"

„Ook een brief van thuis natuurlijk, en één van zus, die logeert op 't ogenblik bij grootmoeder... o, leuk," vervolgde hij voortlezend, „die heeft er óók wat bij geschreven. Jongens," schreeuwde hij opgewonden: „grootmoeder stuurt een kistje met fruit. Is dàt even fijn?"

„Leve grootmoeder!" kreet Dick.

„En wat heb jij, zeg?" wilde Kees weten.

Dick toonde hem de drie brieven.

„Voilà, mijnheer... drie stuks. Eén van den weledelzeergeleerden heer Dr. van Andel en echtgenote ... één van een tante van me, die is ergens in Laren in pension op 't ogenblik, en deze heb ik nog niet opengemaakt. Jongens!" riep hij, „een geheimzinnige brief! Wat zou dat zijn? Let op, dat wordt iets reusachtigs."

Met z'n drieën bogen ze zich over de enveloppe, waarop Dicks adres was geschreven: de naam, plaatsnaam en daaronder met grote, scheve letters: per adres Post z'n tante.

De jongens gilden van het lachen.

„O," hikte Kees, „schei uit... Post z'n tante! Wat zùllen ze gebruld hebben daar op 't postkantoor."

Dick sprong eensklaps overeind. „Wedden?" kreet hij, „wèdden dat-ie van Riek is?" en hij keek triomfantelijk z'n beide vrienden aan.

„Ik wed niet," sprak Kees laconiek, „dat zul jij beter kunnen weten dan ik."

Dick scheurde de enveloppe open en keek vlug naar de ondertekening.

„Riek," bevestigde hij met een hoofdknik.

„Sjonge," bewonderde Job, „jij staat in een goed blaadje bij Rika."

„Och ja." Dick imiteerde haar lachend, „ik ken een potje breken. Maar," vervolgde hij, „'t is een reuze goeie meid, al zitten we mekaar altijd in 't haarwater, zoals zij het noemt. Wil ik 'm voorlezen, jongens?" bood hij aan.

De anderen knikten gretig met het hoofd.

„Maar je mag d'r niet om lachen," stelde Dick ongewoon ernstig z'n eis, „want dan vertik ik het. Ze meent het veel te goed..."

„Ik zal 't proberen," beloofde Kees, „maar als ze maar niet weer over Post z'n tante begint, want dan brùl ik!" voorspelde hij. „Vooruit jô, steek van wal."

En Dick las met stemverheffing:

Beste Dick,

„Gut, schrijft ze geen „lieve"?" verwonderde Job zich, maar Dick wuifde met z'n hand. „Hou nou even je mond. Anders kan ik niet lezen! Vooruit, nog 's:

Beste Dick,

„Dat hèb je al gehad," onderrichtte Kees.

„Ja, hoor 's, als jullie zó begint, dan lees ik 'm wel alleen, hoor!" dreigde Dick, de brief weer dichtvouwend.

„We geven geen kik meer," beloofde Job en hij vertrok geen spier van z'n gezicht, toen Dick voor de derde maal begon: „Beste Dick..." en Kees opende alleen z'n mond, die hij echter haastig weer sloot, als bedacht hij zich nog juist.

Alsdat jullie nou alweer twee daage weg benne en je me tijltje van je lekkende band heb omgedroogd met me glazendoek, zodat-ie meteen in de was is gegaan en me arm nog pijn doet van 't afscheid, daarom neem ik de pen om je te schrijfe, alsdat hier alles nog bij het oude is.

Van je moeder kreeg ik 't adres... maar ik heb nooit gewete dat Post, de schoenmaker, gunder nog een tante hebt, waare jullie losjeeren...

„O, schei uit!" hikte Kees hier, en Job hield z'n buik vast van het lachen. Maar Dick las verder:

Ja, zeit je moeder, schrijf maar naar Post z'n tante en hoop ik maar alsdat deze brief in uw bezit kompt. Ik hebt van de gelegentheit gebruik gemaakt om Uw kamertje eens een flinke beurt te geven en alsdat 't hart nodig was van de swijneboel die Uw heb gemaakt met al die rommel en zo. Maar vanweges je een pootje ken breke...

„Ook hartelijk!" gierde Job.

„Och, jô, een potje bedoelt ze natuurlijk," verbeterde Dick en las voort:

heb ik voor uw en de vriende een pont fijne koekjes gebakken, die je moeder morrege in een blikkie zal opstuure.

„Die Riek!" sprak Dick en zichzelf verwijtend: „en we hebben d'r nog niet één kaart gestuurd! Jongens, straks allemaal een ansicht, met een bedankje voor de koekjes, hoor."

„'t Is toch maar een reuzen meid," vond Kees, „ik wou dat Daatje zo was, maar die snauwt en grauwt de hele dag."

„Riek ook," verklaarde Dick lachend.

„Jawel, maar die méént 'r niks van," antwoordde Kees, „dat weet je best. Zoals ze laatst tegen me te keer ging, jô, toen ik je 's kwam halen en ik zonder m'n voeten te vegen, de keuken binnenzeilde. Nee, ik stond te bibberen gewoon."

„Kan ik me voorstellen," grinnikte Dick, „jij bibbert nog al gauw."

„Maar geen tel daarna duwt ze me een bordje onder m'n neus met twee heerlijke flensjes. „Hier!" zei ze, „eet op, en veeg voortaan je voete... 't is zonde!"

De jongens lachten.

„Ja," vond Dik, „da's ècht Rika. Maar luister, hij is nog niet uit. En verder lezend, vervolgde hij:

Wij hoopen, je vader, moeder en ik, alsdat jul-

lie d'r fijn van magge smulle en vooral niet te veel in de zon zitte, want daar worre ze maar ouwebakken van!

„Wie?" schaterde Kees, „wij?"

„Nee, de koekjes natuurlijk," lachte Dick terug, „ze bedoelt „zetten" natuurlijk. Luister," vervolgde hij, „'t is bijna uit."

Vanweges datte ik nauw voor het ete mot zorrege (ik hoop alsdat het jullie ook mag smaken) schei ik er mee uit en verblijf, jongeheer Dik met de friendelijke groeten aan jongeheer Kees en Jacob, alsook aan de tante van Post, jullie steeds toegenegen en liefhebbende... Rika!"

„Ze heeft je lief ook, Dick!" hikte Kees, wien de tranen over de wangen liepen.

En Dick verklaarde trots: „Heb ik altijd geweten. Vandaar de koekjes natuurlijk, en de cake ... Maar tòch is 't een fidele meid, jongens!"

„Dàt is het!" bevestigde Kees opspringend, „en ik zal gauw thee zetten, dan drinken we het eerste kopje op de gezondheid van Rika."

„Een goed idee," vond Job, „dan zorg ik voor het ontbijt."

— — — — — — — — — — — — — —

Ze waren tegen koffietijd opgestapt en afgezakt naar het Gooi, waar ze laat in de middag, bij een klein plaatsje hun tent opsloegen.

De zon straalde hoog aan de hemel... over het grote heidevlak trilde de hitte en Job had juist de opmerking gemaakt, dat hij zich ongelofelijk vies voelde.

Hij had de laatste twee dagen geen kousen aan gehad, zodat z'n voeten, in sandalen gestoken, er uit zagen, of ze in een gehele maand niet waren

gewassen, volgens Dick.

Maar die liep zèlf in een schillerhemd, dat er zó smoezelig uitzag, dat hij zich verbaasd afvroeg of het dan tòch grijs was geweest inplaats van wit, toen hij het aantrok, terwijl Kees rondliep met een haardos, die in geen maand geknipt scheen.

„Bah," griezelde Job, „dan was het daar aan zee toch frisser. Wat word je ongelofelijk smerig van die hei hier."

„Hièr niet alleen!" lachte Dick, „de hei in Brabant is nèt zo vuil, hoor!"

„Nou, ja, dat bedoel ik niet," bromde Job, „maar ik gaf een kwartje voor een fijn bad op 't moment, èn... voor een lekker maal!" liet hij er op volgen. „Want jullie mogen zeggen wat je wilt... 't is rèuze leuk hoor, dat kamperen, maar het eten..."

Hij maakte een vage beweging met z'n hand. En Kees, die tot kok was uitgeroepen, gaf grif toe: „Och, ja... dat ìs ook geen werk voor ons. 't Is leuk natuurlijk om 't zelf klaar te maken, maar 't is toch niet zoals we 't thuis gewend zijn."

„Nee, allicht niet," meende Dick, „dat is logisch, zeg."

„We moesten maar 's één keer ergens in een dorp gaan eten of zo...!" stelde Kees voor.

„Welja, zeg!" Dick maakte een beweging van geld te tellen, „dat kost nogal niks. En jullie vonden 't gisteren zo lekker, allebei," verbaasde hij zich, „trouwens... ik ook."

„Nou ja, lekker... lèkker!" sprak Job, „'t was niet slecht natuurlijk en, ik zou 't 'm niet gelapt hebben, hoor, zo'n maaltijd in elkaar te draaien," gaf hij grif toe, „maar Kees heeft gelijk, 't is toch niet wat je thuis krijgt."

„Nou ja, thuis," meende Dick met een lange uithaal, „da's ook thuis! Je eet nergens zo lekker als thuis," ontdekte hij.

„Als Rika dàt hoorde, zou ze je op slag omhelzen," lachte Kees.

„Schrijf het 'r," adviseerde Job, „dàt wil ik wel 's zien."

„Jullie hebt het hart niet, hoor," dreigde Dick. „want ze zou in staat zijn, het te doen ook."

Op dat moment doken voor hun voeten twee lange, uitgerekte schaduwen op.

Aarzelend hieven de jongens het hoofd op, èn...

„Gut, Dick!" klonk een jolige meisjesstem, „o, Mams... kijk eens, kijk eens, wie daar is."

Haastig sprongen de jongens overeind, terwijl Dick met een vuurrode kleur van verlegenheid zijn tante de hand drukte en daarna het nichtje hartelijk begroette. De andere jongens volgden z'n voorbeeld.

„Nee, maar... wat leuk!" sprak mevrouw Treffers, Dicks tante, „dat ik jullie hier moet treffen ... heb je m'n brief nog gekregen, Dick? Ik had je juist gisteren geschreven. Moeder vertelde me, dat jullie aan 't kamperen waren, maar ik wist helemaal niet, dat je ook hier in de buurt kwam."

„Ja Tante," knikte Dick, „die brief heb ik juist vanochtend gekregen. We zijn hier net gekomen... de tent staat nog maar pas!" wees hij.

„Nou, jullie hebben 't hier gezellig," prees tante enthousiast.

„Ja, enig!" juichte het nichtje, dat naar de naam Loetje scheen te luisteren.

Dick, in een vaag gevoel van schaamte, hield stevig de armen over de borst gekruist, als een veldheer, teneinde z'n smerige schillerhemd te verbergen, terwijl Job z'n voeten zorgvuldig onder een heideplag had gewurmd, met de zekerheid, dat ze daardoor natuurlijk nòg vuiler zouden worden.

„Hè, mogen we de tent eens zien?" vroeg Loetje nieuwsgierig.

Kees dacht aan de weergaloze rommel, die ze — moe van het lange fietsen in de brandende zon — er zó maar in hadden gegooid. Die meisjes ook altijd, piekerde hij.

Maar Dick antwoordde: „O, zeker... natuurlijk. Wilt u 'm ook zien, Tante?" en toen mevrouw Treffers bevestigend knikte, hield hij wijd de ingang open, als inviteerde hij z'n gasten in een klein paleisje.

Maar, ze schenen de rommel niet erg te vinden, of ze hielden zich zo, want Dicks tante prees lachend hun „inrichting" zoals ze het noemde, terwijl Loetje herhaalde dat ze het „dol" vond.

„En koken jullie nu zelf?" informeerde ze, van den een naar den ander kijkend.

„Ja," bevestigde Kees, „om beurten."

„Da's niet waar, hoor!" stoof Dick op, „hij kookt alleen... en hij kan 't wat goed. Hij is de kok," vervolgde hij, trots op z'n vriend.

„Gisteren hebben we biefstuk gehad en soep, en pudding," hielp Job dapper mee.

„En hebben jullie 't òpgegeten ook?" plaagde Loetje.

Ze schudden alle drie om het hardst hun hoofd.

„Och gunst," beklaagde mevrouw Treffers, en, na even te hebben nagedacht:

„Hè, weet je wat jullie eens moesten doen? Kom vanavond nou eens gezellig bij ons eten, ja?"

Kees keek naar Job, Job keek naar Kees... dan keken ze beiden naar Dick.

„Ja, eh... Tante," begon die, „we zouden 't heel graag willen natuurlijk, ziet u, want eerlijk gezegd ... hebben we..."

„Niet half genoeg gehad, al die dagen," vulde tante lachend aan, „ja, dat dacht ik wel. Jullie zien er beslist mager van uit."

„O, neen!" haastte Dick zich te verbeteren, „dat

bedoel ik niet... genoèg wel, maar, nou ja... 't was niet altijd even lekker. Daar kan Kees natuurlijk niks aan doen," verdedigde hij vlug z'n vriend, „want hij kan werkelijk aardig koken, maar..."

„Nee, ik begrijp het best, hoor!" knikte mevrouw Treffers lachend, „en daarom, eerlijk gezegd, vroeg ik het ook. Nou, ja... en voor de gezelligheid natuurlijk! We hebben je in zó'n tijd niet gezien! Hoe is het thuis?" vroeg ze, „nog kort geleden bericht gehad?"

„Ja, Tante... ook gisteren, of liever vanochtend. Tegelijk met uw brief. En alles is best. Ze missen me alleen erg," lachte hij.

„Ja, dat kan ik me voorstellen," meende mevrouw Treffers, „maar... eh... apropos, om weer op ons gesprek terug te komen... dat is dus afgesproken, hè?"

„Nee, Tante, nog niet helemaal," hield Dick aan. „de tènt, weet u?"

„De tent?"

„Ja, wat moeten we met de tent?"

„Kunnen jullie 'm niet afbreken?" stelde Loetje voor.

De jongens keken eens naar de lucht en ze voélden zich warm worden bij de gedachte.

„Nee," vond ook tante, „dat gaat niet natuurlijk, maar ik weet wel wat. Ik stuur Henri, den chauffeur hierheen, dan kan hìj op de tent passen, zolang. 't Is een aardige jongen," liet ze er op volgen, „en hij doet 't graag, dat weet ik zeker. En als je maar wat voor hem te lezen hebt..."

„O, tijdschriften genoeg!" meende Dick, — en bijna jubelend: „Nou, Tante... fijn, dàn graag!" en ook de andere jongens bevestigden om het hardst dat ze „èrg graag" zouden komen, straks.

„Nou... tot over een anderhalf uur dan, of zo!" groette mevrouw Treffers, „je weet het adres, hè?

't Staat achter op de brief," sprak ze. „Je kunt de tram nemen, dat doen wij zo meteen ook, dan stap je bijna voor de deur uit. Maar ach," viel ze zichzelf in de rede, „jullie zijn op de fiets natuurlijk, da's waar ook. Nou, dan is het helemaal een bagatel! Nu, dáág!"

De jongens groetten vrolijk terug, terwijl ze lang de beide gestalten bleven na-wuiven over het heidevlak.

„Is dàt even boffen?" begon Job, terwijl hij zich languit op de hei liet neervallen.

„Zèg, dat had je wel eens eerder kunnen vertellen," vond Kees.

„Wat?" verbaasde Dick zich.

„Nou, dat je tante hier logeerde."

„Dat wist je," protesteerde Dick, „ik heb het je vanochtend nog verteld. Had je maar moeten luisteren."

„Fijn zeg!" vond Kees, „hoeven we niks in te slaan ook, voor vandaag!"

Job sprong overeind. „Ik ga een bad nemen, jongens... daarginds is water. Wie gaat er mee?"

„Ja, zeg!" hielp ook Dick, „we kunnen d'r zó niet aankomen... vooruit!"

Ze namen een bad in de nabijzijnde plas, waar ze echter volgens Dick nog smeriger uitkwamen dan ze er in gingen, vervolgens begonnen ze zich netjes op te knappen.

„Zit m'n scheiding recht?" informeerde Kees, terwijl hij als een jongejuffrouw voor het kleine gebarsten spiegeltje stond te draaien.

„Och, jô,... zanik niet zo!" gromde Dick, „zàl-ie scheef zitten, wat dan nog?"

„Nou, 'k moet toch zeker netjes bij je tante komen?" vond Kees, met een ernstig gezicht.

„Ja, goed hoor... maar noù kamperen we," meende Dick, „moeten ze maar niet zo nauw kijken."

Job, die buiten de tent z'n schoenen poetste, zong het hoogste lied.

„Die is in z'n sas met het lekkere dinertje," grin=nikte Dick met een blik van verstandhouding naar Kees.

Deze knikte terug. „Nou, eerlijk gezegd, ik ben ook blij weer eens wat behoorlijks in m'n maag te krijgen," en z'n schoenen met een vaartje buiten de tent smijtend, schoot eensklaps z'n stem uit: „Hé, nachtegaal... poets de mijne ook even!"

„Ja, zeg!" hielp Dick, „èn de mijne."

„Ga nou gauw," mopperde Job van buitenaf terug, „ik ben daar schoenpoetser geworden van m'n vak."

Maar Jobs vreugde over de komende maaltijd was zó groot, dat even later twee paar glanzend=gepoet=ste schoenen onaangekondigd de tent binnenvlogen, recht tegen Dicks schenen.

„Au!" kreet deze, en ziende dat ze tòch gepoetst waren, „je bent een hèld, Job!" om er zachter op te laten volgen: „au, deksel... stomme eend! Kijk toch uit, waar je gooit!"

„Zei je wat?" informeerde Jobs stem van buiten de tent.

„Ja, ik zei dat ze zo keurig gepoetst waren!" ver=kondigde Dick met een stalen gezicht, waarop Kees een stikbui kreeg en zich verslikte.

Maar een klein uur daarna zaten ze — keurig uitgedost — voor de tent te wachten op de komst van Henri, den chauffeur.

„Je zult zien, dat=ie niet komt," profeteerde Job met een mistroostig gezicht, „die neemt er een vrije avond van."

„Gelijk heeft=ie als hij 't doet," vond Dick, „dee ik toch zeker óók veel liever dan op een tent passen."

„En anderen lekker te laten eten," vulde Kees aan, om dan opspringend, eensklaps te schreeuwen: „daar komt=ie jongens... in de verte."

En werkelijk naderde over de heide de figuur van den in grijs=uniform gestoken chauffeur.

Opgewekt liepen ze hem tegemoet, de fietsen aan de hand.

„D'r liggen tijdschriften in de tent," animeerde Kees.

„En bèrgen fruit," bood Dick aan, „eet u alles maar op. 't Is geweldig vriendelijk van u, om op de tent te willen passen."

„Ja, en dank u wel," sprak Job nog.

De man wuifde met de hand.

„Ik doe het graag," antwoordde hij.

„We zijn niet laat terug, hoor," troostte Dick, waarop de ander verzekerde, dat ze zich voor hem niet hoefden te haasten.

„En wat dat fruit betreft," lachte hij, „daar zal ik een matig gebruik van maken. Dan wens ik de jongeheren veel genoegen vanavond," besloot hij toen ze na een vriendelijke groet, hun weg vervolg=den.

„Aardige baas," vond Kees.

„Misschien mag=ie morgen wel een toertje met ons maken," bedacht Job, maar Dick tilde z'n elleboog op en sprak kort en bondig: „Ja, op je kop!"

Bij het fietspad aangekomen, stapten ze op en vrolijk fluitend reden ze in de richting van Laren.

In de kom van het dorp gekomen, informeerde Kees eensklaps: „Zeg... waar moeten we heen, jon=gens... déze weg, of dié?" en hij wees, bij een kruis=punt gekomen, in de beide richtingen.

„Ja, zeg," ontdekte Job, „waar moeten we feitelijk zijn?"

Dick, die een vrolijk deuntje floot, hield plotseling middenin op.

„Wel, allemensen," ontdekte hij, en hij keek met een verdwaasd gezicht om zich heen, „dat heeft tante helemaal niet gezegd."

„Nee, dat weet ik ook," antwoordde Kees, „maar ze zei immers dat het adres achterop de brief stond, die je vanochtend hebt gekregen?"

Dick wierp verwilderde blikken om zich heen.

„Da's waar ook," drong het tot hem door.

„Nou, kom òp dan, met die brief," inviteerde Job.

„Die... die... die heb ik niet bìj me," barstte Dick eensklaps uit, „die ligt in de tent, in m'n rug=zak."

„O, kinkel!" schold Kees, „hoe kun je nou zó suf zijn?"

„Nee, zeg," begon Dick, die onmiddellijk vlam vatte, „jìj vergeet nooit wat! Als ik nog denk aan laatst..."

„Nou, ja, die ouwe koeien, dat geeft niks. Daar schieten we nu niet mee op," brak Kees de woor=denstroom af.

„D'r zal niet anders opzitten, dan dat we 'm gaan halen," ontdekte Job.

„Wat?" brieste Kees, „wéér dat hele eind terug?"

„Ja, wat wou je dan?" wilde Job weten.

„We kunnen hier toch vragen?"

„Wat? Of ze hier in Laren misschien een zekere mijnheer en mevrouw Treffers kennen? Die „èrgens" in pension wonen? Da's goed in een dorp, waar nooit een pensiongast komt, maar Laren zit stikvol op 't ogenblik. En zoek dàn maar 's uit, waar de familie Treffers woont. Da's toch zeker onbegonnen werk. Nee," besloot Job z'n redevoering, „er zit niets anders op dan terugkeren."

„Maar 't is al bij zessen!" wierp Kees als laatste poging nog tegen. „Je kunt toch niet om halfzeven bij de mensen komen aanzeilen als je uitgenodigd bent om te eten?"

„Dat moet Dick dan maar voor z'n verantwoor=ding nemen," vond Job logisch.

„O, dat zal ik wel," antwoordde deze, „tante eet

altijd erg laat. Kom, jongens, wie gaat er mee te=rug? Als je geen zin hebt, Kees... wacht dan maar hier, tot wij terug zijn."

„Alsof dat zo gezellig is," bromde Kees nog en draaide reeds z'n stuur. „Vooruit dan maar," berust=te hij en samen peddelden ze weer de hei over naar de tent, waar in de verte Henri bij hun nade=ring verwonderd kwam toelopen.

„De familie was niet thuis," verklapte Job vrolijk.

„Alsjemenou," ontdekte de chauffeur, „dat be=staat niet. Ik heb zelf..."

„Och man, verkoop nou geen onzin," bestrafte Kees Job, en dan tot den ander: „We hadden 't adres vergeten."

Waarop de chauffeur zich liet ontvallen, dat dit ook niet erg snugger was.

En Kees, die het hardst had gemopperd, nam het voor Dick op met de woorden: „Och, we kunnen niet allemáál even snugger zijn. Dan was de wereld volmaakt."

Maar eindelijk dan toch, een half uur later, be=landden ze bij de schitterende villa, waar tante Jeanne hen reeds bij het hek wachtte, terwijl Loet=je en haar vader hen in de tuin tegemoet traden.

Het werd een heerlijk dinertje... mevrouw Tref=fers was een allerhartelijkste gastvrouw... oom Wil=lem een gemoedelijke gastheer en Loetje een kleine, nieuwsgierige robbedoes, die honderd=uit vroeg over hun kampleven en die, van de gelegenheid gebruik makend, haar moeder de belofte wist af te persen, het volgend jaar óók te mogen kamperen, met en=kele vriendinnetjes, op voorwaarde, dat Reina, de oudere zuster van een der meisjes, zou meegaan.

En welvoldaan peddelden ze die avond terug naar hun tent, terwijl de tongen onderweg ratelden over de gezellige avond, het heerlijke maal en Dicks vriendelijke familieleden.

Maar... de volgende ochtend waren Jobs voeten alweer zwarter dan ooit, was Dicks schillerhemd een groezelige, kreukelige massa, terwijl Kees z'n haar bij slieren langs z'n gezicht viel, nu de pommade volgens Dick, was „uitgewerkt!"

HOOFDSTUK VII

Ze hadden besloten nog een dag op de hei te blijven kamperen. Het weer was schitterend, en behoudens de onweersbui, die ze aan het strand hadden meegemaakt, was er nog geen druppeltje regen gevallen.

Alle drie zagen ze zo bruin als nikkers en Job uitte al de vrees, dat z'n ouders hem misschien niet eens meer zouden inlaten, als hij terugkwam, omdat ze hem niet herkenden.

Waarop Kees verklaarde, dat een moeder haar zoon àltijd en overal herkende, onder welke omstandigheden ook. Dat had-ie in een boek gelezen, verklaarde hij gewichtig.

„Dat was dan toch zeker geen boek van jou!" vond Dick daarop, en opspringend vervolgde hij: „Maar jongens... ze moeten het thuis weten, natuurlijk, dat we hier blijven, want dat gaat tegen het programma in."

„Telegram," vond Kees, maar Job vreesde dat ze zich dan misschien dood zouden schrikken. Vooral z'n moeder had een gruwelijke angst voor telegrammen, die in negen van de tien gevallen ook inderdaad onheil en narigheid brachten.

„Nou, ja," vond Dick, „we kunnen 't dan toch naar mijn huis sturen?"

„Och," meende Kees, „je kunt toch eenvoudig schrijven?"

„Nee, dat wordt te laat. Als ze ons dan net geschreven hebben naar de volgende plaats, dan krijgen

we die niet meer," oordeelde Dick, en opeens: „Ik weet het, jongens. We bellen op... we telefoneren naar mijn huis, en dan vragen we of vader het aan jullie ouders wil doorgeven."

„Een idee," vond Kees, „dat is nog zo gek niet. Maar zouden ze bij jou niet schrikken, denk je?"

Dick weifelde even. Zag vóór zich het gezicht van z'n moeder. O, ja... misschien dat ze even zou schrikken, ja, maar hij kon haar toch ook direct weer geruststellen? En dan was de verrassing des te groter. En... moeders stem weer even te horen, vond-ie toch ook wel fijn, al zei hij dat dan niet hard-op.

„En zeg," hielp Job, „dan kunnen we aan 't post-kantoor meteen het pakje halen van m'n groot-moeder, dat zal er wel zijn in die tussentijd."

„En de koekjes van Riek," vulde Dick aan. „Kom, jongens... we stappen meteen op. Wie gaat er mee?"

„Allemaal natuurlijk," vond Kees.

„En de tent dan?"

„Och jô, die kan toch best zo blijven staan? We sluiten 'm van voren af, en we nemen het geld mee. Wat hebben ze nou aan al die kampeerdingen... niks toch zeker?"

Job trok een bedenkelijk gezicht, en ook Dick voelde er niet veel voor.

„Ja, dan zullen we moeten loten," stelde Kees voor, „tussen òns tweeën, Job, want Dick moet natuurlijk telefoneren. Die boft nou eenmaal altijd. Strop, dat wij thuis geen telefoon hebben!"

Kees werd de gelukkige, en Job met een teleur-gesteld gezicht, ging bezijden de tent zitten, terwijl de andere twee over de hei wegfietsten, in de rich-ting van Laren.

„Gauw terug, hoor!" riep hij hen dreigend achter-na, „anders piep ik 'm ook."

„Gelijk heb je!" gilde Kees terug, over z'n schouder.

Aan het postkantoor te Laren bleken inderdaad twee pakjes voor de jongens te zijn aangekomen, waar ze triomfantelijk beslag op legden.

„Zèg," begon Kees opgewonden, terwijl ze wacht-ten op de aansluiting, die Dick had aangevraagd met z'n ouderlijk huis, „zèg... ik heb een reuzen idee, jô!"

„Zal wel," grinnikte z'n vriend, „jouw ideeën..."

„Zijn goud waard," vulde Kees aan, „maar zonder gekheid nu. Weet je... het is onder volwassenen gewoonte, als je wordt uitgenodigd..."

„Rrrrrrt!" ratelde hier de telefoon en de ambte-naar kondigde aan, dat ze in de cel konden spreken.

Haastig stoven de jongens er op af, en terwijl Kees zich in de kleine telefooncel plat tegen de muur drukte, nam Dick de hoorn af.

„Hallo...!" klonk zijn schallende jongensstem door het toestel, „hallo..."

„Jawel, met wie?" informeerde iemand aan de andere kant van de lijn, „met wie...? Dokter is niet thuis, zeg u mij de boodschap maar..."

„Riek!" gilde Dick door het toestel en hij gaf tegelijkertijd Kees een mep op z'n schouder van vreugde.

„Wat zegt u?" wilde Rika weten, die hem niet had verstaan.

„Riek!" gilde Dick nogmaals, „ik ben het... Dick!"

„'t Is zonde," antwoordde Rika, „ben jij 't, Dick? ... 'k sta d'r effetief van te beve op m'n bene... 't is zonde!"

„Riek, bedankt voor je koekjes," brulde Dick.

„'k Weet van geen boekjes," antwoordde Riek somber.

„Koèkjes... met de k van Karel!" verbeterde Dick.

„Wie is Karel?" wilde Riek gedecideerd weten.

„en wat mot 'r nou met dien Karel?"

„O, Riek!" Dick zuchtte; hij sprak zacht en snel tegen Kees, die met z'n horloge in de hand stond: „Zijn d'r al drie minuten om?"

„Wat zeg je?" gilde Riek terug, „of ik kom? Ja, hoor 's... dat gaat niet, hoor! Ik ken hier nie' weg, anders loop hièr alles in 't honderd. Maar ik heb 't wèl gezegd tegen je moeder... d'r ken niks goeds van komme... 't is zonde! En hebbie de koekjes nog gekrege?"

„Ja, Riek! Fijn!" antwoordde Dick, „ze waren heerlijk!"

„Benne ze dan al op?" wilde Riek weten.

„Allemaal!" grinnikte Dick enthousiast.

„'t Is zonde," ontdekte Rika, „en ze benne gister pas gestuurd! Hoe is 't met je?" informeerde ze dan.

„Fijn," antwoordde Dick, „reuze verbrand."

„Hebbe jullie brand? Och, guns, ik heb 't wel gezegd!" herhaalde Riek, „met die spritusdinge... daar ken niks goeds van..."

„Is moeder daar, Riek?" informeerde Dick verder, die vond dat hij z'n tijd — èn geld — stond te verpraten.

„Ja, die is binne... wil ik 'r effe roepe?"

„Ja, graag!"

„Wàt mot ik vrage?"

„Ik zei gráág, met de g van Gerrit," verduidelijkte Dick, met een wanhopig gezicht naar Kees, die ongeduldig stond te wenken.

„Wie is nou weer Gerrit?" klaagde Riek, en, in volkomen onwetendheid, dat bij een intercommunaal gesprek iedere drie minuten geld kosten, begon ze: „En zeg, Dick... vertel 's..."

„Ja, zèg!" sneed deze af, „'t is goeie hoor... als ik thuis ben! Roep nou moeder maar!"

„Da's ook vriendelijk!" mopperde Rika aan de

andere kant van de lijn. „Affijn, ik zel d'r roepe, wacht maar effies..."

Maar mevrouw van Andel, nieuwsgierig geworden door het lange gesprek, dat Rika door de telefoon voerde, was al uit de kamer in de gang gekomen.

„Wat is dat, Rika?"

„Dick, mevrouw, jongeheer Dick!" antwoordde Riek, maar voor ze verder iets kon zeggen, had mevrouw van Andel de hoorn al in haar hand.

„Hallo jongen!"

„Dag Moes!" gilde Dick terug, „ben je daar? Fijn!"

„Hoe is 't met jullie, vent?" informeerde mevrouw van Andel, „heb je plezier?"

„Noù!" antwoordde Dick, „we zijn zo bruin als nikkers."

„Heerlijk," antwoordde mevrouw verheugd, „en... wat was er, jongen, waarom bel je op?"

„O, ja!" ging Dick verder, „we blijven nog één dag hier in Laren, dat wou ik even vertellen, anders zou u zich misschien ongerust maken, je kunt niet weten."

„Goed jongen, best hoor. Hebben jullie 't daar zó naar je zin?"

„Ja, Mam, fijn... en raad 's bij wie we gisteren hebben gegeten?" en zonder haar antwoord af te wachten: „Bij tante Jeanne en oom Wim."

„Gunst, wat leuk," vond mevrouw, „ja, die zitten in Laren... ik heb een kaart gehad, da's waar! Doe ze m'n hartelijke groeten, hoor Dick, als je ze nog spreekt. Nu, dag vent... dag jongen, veel plezier, hoor en de groeten aan de vrienden."

„Dank u Moes... daag... daag!"

„Hallo, hallo!" gilde dan weer mevrouw van Andel door het toestel, „ben je daar nog?"

„Ja, Moes, wat is er?"

„Nee, Rika vertelt me juist iets van brand, die

jullie gehad hebben... Wees toch voorzichtig, hoor Dick..."

Dick schaterde. „Och welnee, Mam... ik heb gezegd, dat we zo verbrand waren, door de zon... dat heeft ze verkeerd verstaan."

„O, gelukkig, dan is het goed."

„Niet ongerust zijn, hoor! Alles gaat fijn, Moes!" sprak Dick nog.

„Goed dan! Dag boy... dáág!"

Met een zucht hing Dick de hoorn op.

„Uilskuiken!" schold Kees, „nou heb je niet gevraagd, of ze 't aan onze ouders willen doorgeven. Zou je moeder daaraan denken?"

„O, vàst!" wist Dick beslist, „die denkt aan alles. Hoe lang was 't?" informeerde hij, naar Kees kijkend, die met Dicks klokje in de hand stond „op te nemen."

„Bijna zes minuten."

Dick floot. „Riek d'r schuld," lachte hij dan, „enfin, die krijg ik wel terug, die tachtig cent en anders is 't nog niet erg."

„Duur gesprekje," vond Kees, maar Dick trok z'n schouders op. 't Was hem best tachtig cent waard geweest, éven moes haar fijne stem te horen, door de telefoon. Jammer, dat vader niet thuis was. Maar dat had-ie kunnen weten... dat was hij nooit op deze tijd.

„Vooruit, jô," sprak hij, na aan het loket betaald te hebben, „nou terug, dan kunnen we meteen zien of de koekjes van Riek werkelijk lekker zijn, en of ik niet gelogen heb."

„O, dat zal wel," meende Kees, die een onbeperkt vertrouwen had in Rika's kook- en bakcapaciteiten.

Op de hei kwam Job hun tegemoet.

„Wat is er?" informeerde Dick ongerust, „is 'r wat gebeurd?"

Job grinnikte. „Welnee... waarom? Omdat ik

jullie tegemoet kom?" vroeg hij, „ik haal je feestelijk in."

„Da's ook vanwege het pakje," ontdekte Kees, met 't pakket zwaaiend.

„Jô, denk er om, d'r kunnen wel pruimen in zitten, je schudt de heleboel door elkaar."

„Dan hebben we compote, da's ook niet erg."

Maar bij grondige inspectie bleek het pakket van Jobs grootmoeder allerlei fruit te bevatten, tot drie heerlijke, grote peren toe, die door de jongens met gejuich werden begroet.

„Hm!" smulden ze bij voorbaat.

„Morgen een dikke brief naar je grootmoeder," beval Dick „en allemaal d'r wat bijschrijven, hoor!"

„En nou Rika's bakselen!" commandeerde Kees.

Dick opende het blikje. Goudgeel blonk de sprits hun tegen, en Kees graaide er meteen één uit, welk voorbeeld door de beide andere jongens werd gevolgd.

„Noù," vond Dick, z'n lippen na-likkend, „niks te veel gezegd, daarnet door de telefoon, hè Kees? Zij zijn lekker!"

Job vertelden ze van het lange telefoongesprek met Rika, en Dicks moeder en opeens herinnerde Dick zich het plotseling afgebroken gesprek, dat hij had met Kees, juist op het ogenblik, dat de telefoon ratelde.

„O, ja, zeg.... wat wou jij nou vertellen, daarstraks?" informeerde hij, „met je volwassen? Ja," verklaarde hij dan aan Job, „Kees had een idee... een reùzen-idee zelfs. Ja, dat zegt hij zèlf, hoor!" liet hij er op volgen.

„O, dan zal 't wel niks zijn, natuurlijk," meende Job plagend, „maar enfin, kom op... voor nieuwe ideeën zijn we altijd ontvankelijk."

„Nou," begon Kees, „ik wou zeggen, als volwassenen elkaar ten eten vragen, niet waar, dan eist

de beleefdheid, dat ze elkaar weer terugvragen ook. Dus..." eindigde hij dan vaag.

Dick floot tussen z'n tanden, terwijl Job met een peinzend gezicht voor zich uitstaarde.

„Dat is zo gek niet," vond hij, „dus jij wou de familie Treffers terugvragen," informeerde hij.

„Ja!" Kees werd enthousiast, „en dan maken we een fijn dinertje, zeg... zullen we eens laten zien, wat we kunnen! Hoe vinden jullie 't?"

„Nou!" Dick sprong overeind, „ik vind 't een reuzen-idee, Kees!" en hij stompte z'n vriend broederlijk in z'n zij.

„En ik vind het gewèldig!" prees Job.

„'t Is dáverend!" overdreef Dick.

„En ik noem het dènderend!" loeide Job er overheen.

„Ja, zeg!" Kees tilde z'n elleboog op, „jullie nemen me! Maar nou zonder gekheid..."

„Het is zonder gekheid!" hield Dick vol, „alleen..." Hij maakte een schuivende beweging van duim en wijsvinger, over elkaar.

„Nou, ja!" Kees trok z'n schouders op, „'t hoeft geen kapitalen te kosten, jô! En dan daarbij... gisteren heeft 't ons ook niets gekost, moet je denken!"

„Da's waar, ja!" beaamde Dick, „maar hoe moeten we 't dan vragen? Want om er nu wéér helemaal naar toe te fietsen..."

„O, dat doe ik wel," stelde Kees voor.

„Ja, op je kop! Jij blijft hier!" commandeerde Dick, „jij bent de kok! Van jou moet toch zeker alles afhangen."

„Ik weet 't!" riep Job eensklaps uit, „we stellen een schriftelijke invitatie op... vooruit jongens, papier en inkt!"

Na drie velletjes te hebben verscheurd, was het bewuste epistel eindelijk klaar, en ietwat plechtig ondertekenden ze het gedrieën.

Job wenkte een jongen, die nieuwsgierig in de verte om hun tent heendraaide. „Hij zal 't moois d'r nou wel hebben afgekeken!" veronderstelde hij, „zachts dat-ie d'r dan ook wat voor doet!"

Maar zo gemakkelijk ging dat nog niet, en niét dan na twee repen in z'n zak gestoken te hebben — de voorraad begon al aardig te slinken — beloofde de jongen, het briefje direct te zullen wegbrengen, en op het antwoord te wachten.

„En weer hier brengen!" vulde Dick aan, „maar vlug hoor!" dreigde hij.

„Ik had 'm die repen maar niet vooruit gegeven!" peinsde Job, „je zult zien dat-ie nièt terugkomt en dan zitten wij d'r mee! Die loopt noù al in z'n eentje te grinniken."

„Och," vond Dick, „ze zijn niet allemaal zoals jij."

En, hij bleek juist gezien te hebben, want een drie kwartier later tekende zich tegen de horizon een stip af, die volgens Job de speciale ijlbode zou kunnen zijn, en dit bij nadere beschouwing ook inderdaad bleek te wezen.

Hij bleek in het bezit van een hartelijk briefje van de familie Treffers, waarin ze mededeelden, dat ze héél graag de grappige en originele uitnodiging tot het dinertje zouden aannemen...

„De stumperds!" vond Job, „ze wéten nog niet wat ze krijgen."

„Dat zal best meevallen," vond Kees, die blijkbaar plannen had z'n beste beentje voor te zetten.

En eensklaps kwamen ze allemaal in actie.

„Papier!" brulde Dick, „en een potlood."

„Wat ga je doen?" wilde Kees nieuwsgierig weten.

„Een menu samenstellen natuurlijk. En een lijst maken, van alles wat we nodig hebben! Vooruit, jongens!" peinsde hij, het potlood naar het papier brengend, „wat gaan we eten, vanavond?"

„Een blik asperges, schrijf op!" vond Kees, voor wien deze groente de grootste lekkernij betekende.

Maar Dick weifelde. „Ben je gek, jô?" wilde hij weten, „da's bij de gulden! Nee..." vond hij, „da's de bedoeling niet! Zo kan ik ook dinertjes geven! En dan daarbij, daar houdt Loetje niet van!" herinnerde hij zich en onmiddellijk stemde Kees in, dat asperges ook feitelijk géén eten was, die lange slieren die er altijd zo aanlokkelijk uitzagen en aan het eind steeds op afgekloven eindjes touw geleken.

„Dus géén asperges!" beaamde Job nog ten overvloede.

Dan zwegen ze, en wachtten op Dick, die misschien wel zou weten te vertellen waar Loetje dan wèl van hield. En... hij wist het.

„Doperwten!" sprak hij.

„Die hebben we gisteren dáár ook gehad," herinnerde Job zich.

„En wij hebben ze eergisteren zèlf gegeten," ging Kees nog verder.

„Dat wordt dan dus drie dagen doperwten!" weifelde Job, en trok een gezicht.

„Ik weet het," stelde Dick voor, „spinazie."

„Jô, dat kan ik niet koken, hoor!" mopperde Kees, „en dan... dat is een gewéldig werk, zegt moeder altijd, die moet je uitzoeken en zo..."

„Wat uitzoeken?"

„Ja, weet ik het? Dat is het juist... ik weet 'r geen laars van," bekende Kees, „en als 't niet goed is, dan sla je ook een figuur als modder."

„Da's waar, ja!" stemde Job toe. „Nou, wat dan? Kom zeg, schiet een beetje op, jongens."

„Nou, worteltjes," vond Kees, „dat hebben we al één keer gegeten, en..."

„Ja, da's waar!" gierde Dick, „nou, als je 't dan vandaag preciés zo klaarmaakt, zeg..."

Kees lachte. „Dat was omdat ik wegliep, anders waren ze niet aangebrand, hoor. En worteltjes is niet moeilijk."

„Dus worteltjes dan?" vroeg Job met een vragende blik naar Dick.

„Mij goed," bromde die.

„Schrijf op dan!" commandeerde Kees, met een wenk naar het papier, dat Dick in z'n hand hield: „worteltjes! En nou verder... wat voor vlees?"

„Kalfsoesters!" stelde Job voor, die dit wel eens van z'n moeder had gehoord.

„Ja, maar...!" Kees weifelde, „kun jìj die dan klaarmaken? En dan... ik houd helemaal niet van oesters. Ik heb 'r eens één geproefd, maar..."

„Och jô, dat zijn toch geen gewóne oesters!" onderrichtte Job, „kalfsoesters is vlees," legde hij uit.

„Nou, ja, maar dat kan ik niet klaarmaken, hoor!" weerstreefde Kees, die het toch niet helemaal vertrouwde.

„Dan biefstuk," vond Dick, „da's ook lekker."

„Hebben we óók pas gehad," sprak Job, „enfin, mij goed!" liet hij er snel op volgen, met een zucht. „Nooit geweten, dat eten zó moeilijk was. Tenminste om 't uit te zoeken, en zo."

„Goed, dus biefstuk," meende Kees, „maar kalfsbiefstuk dan! Dat is fijner!"

„En duurder zeker?" veronderstelde Dick, maar Kees dacht, dat 't wel zou loslopen.

„En mals, hoor!" vulde hij dan ten overvloede nog aan.

„'k Zal 't zèlf van een koe snijden," beloofde Dick, die aangewezen was, deze keer de boodschappen te halen.

„Ja, daarom heet het... *kàlfsbiefstuk!*" hoonde Job, maar Dick negeerde de interruptie.

„Verder aardappelen."

„Wel erg gewoon, hè?" vond Kees, die blijkbaar

een neiging had om uit te pakken.

Maar Dick stoof op. „Gewoon... gewoon? Je kunt toch geen diner geven zonder aardappelen? Je hebt toch zeker daar ook..."

„Goed, goed," suste Kees, „dan aardappelen," om er meteen op te laten volgen: „en soep."

„Kun je die maken?" wilde Dick voorzichtig weten met een argwanende blik.

„Natuurlijk!" Kees lachte, „niks aan! Je neemt zo'n pakje," verduidelijkte hij, „die kun je in de winkels krijgen... nou, en daar doe je kokend water bij en klaar is Kees."

„Da's makkelijk," vond ook Job, „dan hadden wij 't toch zeker ook wel kunnen eten, van de week!" constateerde hij.

Kees knikte. „Natuurlijk," stemde hij toe, „maar heb jij d'r aan gedacht?"

„Dus soep!" besloot Dick en zonder verder protest vond de soep een plaatsje onder de aardappelen.

„En hors d'oeuvre!" juichte Job, die dit thuis had gegeten met Oudejaarsavond en de smaak er van nog niet was vergeten.

„Zèg!" protesteerde Kees, „ben je een haartje? Hors d'oeuvre?"

„Ik zal 't wel maken!" hield Job ernstig aan, „ik heb 't moes zien doen en 'k weet precies hoe het gaat. D'r is trouwens niks an... je haalt alles zo in de winkel en stampt de boel door elkaar met een lik mayonnaise d'r over."

„Nou, mij goed!" bromde Kees en ook Dick stemde met het plan in, onder bedenking: „als 't maar niet te duur wordt, hoor."

„Welnee, jô!" wist Job gedecideerd, „dat kost niks."

„En dan fruit toe," voltooide Dick zelf het menu.

„Aardbeien met slagroom!" vond Job, die een echte smulpaap bleek te zijn. Maar nu vonden de beide andere vrienden het welletjes en Dick zette een dikke streep onder het menu, ten teken dat het was afgelopen.

„Laat nou nog 's horen," verzocht Job, die bij voorbaat al smulde, en Dick las: „Worteltjes, kalfs-biefstuk, aardappelen, soep, hors d'oeuvre en fruit toe."

„Is het niet te weinig?" wilde Job weifelend weten, „wat denken jullie van ijs?"

„Op je hoofd, ja!" vond Dick.

„Maar ik zou de hors d'oeuvre en soep bóvenaan zetten!" adviseerde Kees, het lijstje nog eens grondig inspecterend.

„Nee, het fruit, eend! Nou goed?" lachte Dick, waarop Job onmiddellijk inviel met een enthousiast: „Eend, zeg... ja, daar zèg je zowat. Dat moet ook erg lekker zijn, eendvogel met compote bijvoorbeeld."

„Als je niet oppast, maak ik van jou compote," dreigde Kees. „Jij bent me een duur heerschap om mee te kamperen, hoor!" ontdekte hij.

Dick sprong overeind.

„Zo, en nou ga ik inkopen doen, en jullie graven in die tussentijd een tafel."

„Een wat?"

„Een tafel," herhaalde Dick, „of wou je soms, dat tante languit in de hei ging liggen eten? Net zoals wij dat doen? Nee, mijne heren. We graven een keurige tafel. met een zitbank er omheen... je weet wel."

„Ja, zèg!" mopperde Kees en hij keek 's naar de lucht, die trilde van hitte, „en dan ga jij zeker in die tijd een lekker fietstochtje maken naar Laren..."

„Precies!" grinnikte Dick, „zoals jullie me hebt opgedragen," liet hij er op volgen. „'t Was jou immers te warm om naar Laren te trappen?"

„Nou, ja, zeg... maar graven is ook geen lolletje, met dit weer."

„Nou goed," stelde Dick loyaal voor, „we zullen d'r nog om loten, wie er naar Laren gaat. De andere twee graven dan die bank. Goed?"

De jongens stemden in.

„Hierzo!" Kees greep drie lucifers, die hij ten dele met z'n hand bedekte.

„D'r is er één bij met een afgebrande kop, de andere twee zijn nog niet gebruikt. Wie de afgebrande kop trekt, mag naar Laren... Vooruit Job!"

Job weifelde, dan deed hij een greep.

„Mis!" grinnikte Kees, „grijp jij maar vast een schop, dan kun je beginnen!"

„Nou jij, Dick."

„Nee, jij eerst," bood deze aan.

Kees lachte. „Uil," schold hij, „ik weet toch immers, welke de afgebrande kop is? Daar zou je niet goed afkomen!" vond hij dan, „nou, vooruit... schiet op!"

Even weifelde Dick nog, dan trok hij, en...

„Ja," kreet hij verheugd. „Zie je wel dat het me eerlijk toekomt? Nou, tabé, mijne heren...!" en lachend stapte hij op z'n fiets, om echter één minuut later weer terug te keren.

„Zèg...!" begon hij, Job aanziende, „wat moet 'r in die hors d'oeuvre van jou? Of kun je die zo, kant en klaar krijgen?"

„Nou, misschien wel!" peinsde Job, „maar dan is 't natuurlijk veel duurder."

„Als 't te duur wordt, beginnen we d'r niet aan!" vond Dick, „maar... jij zou 't immers maken?" ontdekte hij dan.

„Ja... eh... dat is te zeggen, ik heb 't moes zien doen, maar..."

„Maar je weet 'r geen laars van, natuurlijk!" schaterde Dick, „jij bent me een kok, zeg! Zo kan ik 't ook. Want wat ik Riek niet heb zien maken... Maar daarom kan ik 't zelf nog niet..."

Kees grinnikte.

„Ik geloof, dat we 't verstandigst doen, die hele hors d'oeuvre te laten omwaaien!" vond hij dan.

Job keek sip. „'t Is anders reuze lekker," waagde hij nog voorzichtig.

„Dan vraag je maar of je moeder 't nog 's maakt, als je terug bent," besliste Dick.

„En dan komen wij 't helpen opeten!" oordeelde Kees lachend.

Job hief het hoofd op. „Dus géén hors d'oeuvre?" wilde hij nog weten.

„Nee, allicht niet! Wat heb je d'r nou an, of we met z'n allen wat aan dat eten zitten te knoeien, en 't wordt toch niks? Dan kun je 't beter laten."

„O, zo!" beaamde Kees, „kom op met je menu, Dick! Hors d'oeuvre schrappen!"

Dick dook met z'n hand in de binnenzak van z'n jasje, waar hij het gewichtig samengestelde menu alweer had opgeborgen... trok er een stapeltje papieren uit. „Daar!" wees Kees.

„Nee, dat is de brief van tante... Verhip!" kreet Dick plots, „daar zit nog wat in, zeg jongens. Dat heb ik nog niet eens gezien, zo gauw..."

„Je doet ook zó zenuwachtig!" grinnikte Job.

Dick tilde z'n elleboog op. Dan, z'n hand in de enveloppe stekend, haalde hij daaruit een opgevouwen papiertje te voorschijn, dat bij nadere beschouwing twee blinkende guldens bleek te bevatten, en de met potlood gekrabbelde mededeling: ter tegemoetkoming in de eerste kosten van het diner!

„Hoera!" juichten de jongens, „leve tante!"

„Dàt is een bofferdje, zeg!" vond Kees.

En Job opperde voorzichtig. „Zouden we nu toch maar niet die hors d'oeuvre..."

„Jô, ik krijg wat van die hors d'oeuvre van jou!" grinnikte Dick, en voor de tweede maal op z'n fiets springend: „Nou, jongens... dan ga ik maar

weer! Tabé, hoor... tot straks!"

Een uur lang zwoegden Kees en Job aan de „tafel" onder hevig gemopper en ettelijke verwensingen aan het adres van hun afwezigen vriend, die het plan had geopperd, en juist toen deze terugkwam, beladen met boodschappen in allerlei vorm en grootte, welke hij naast elkaar voor hun ogen uitstalde op de pas gegraven tafel, was deze precies gereedgekomen en staken de beide vrienden doodmoe van het inspannende werkje in de brandend-hete zon, hun schoppen naast elkaar in het omgewoelde zand.

„Wè hebben de tafel gegraven!" constateerde Kees met een grijns, zich Dicks uitlating herinnerend.

Maar deze had het veel te druk om hierop te letten en trachtte de aandacht der anderen af te leiden, door stuk voor stuk de meegebrachte inkopen hardop te vergelijken met het lijstje, dat hij had samengesteld.

„Wortelen... één bos, twee bossen... juist, aardappelen... soep.. waar is de soep, ik heb twee pakjes...?" en hij keek de beide vrienden aan, alsof Kees en Job ze stiekem hadden weggestopt.

„Waarschijnlijk nog in de winkel," vermoedde Job, maar Dick viste uit een nog onopengemaakt pakje triomfantelijk de vergeten gewaande heerlijkheid en ging voort de boodschappen te controleren.

„Hoeveel is 't nou alles bij elkaar?" wilde Job weten.

Dick noemde het bedrag, waarna Kees een bedenkelijk gezicht trok.

„Maar," vergoelijkte Dick onmiddellijk, „je moet 't feitelijk over twee dagen omslaan, want gisteren heeft ons niets gekost."

„Nee, da's waar."

„En we hebben nog die twee gulden van tante! Dus wat dat betreft is het diner een succes!" merkte hij met een tevreden hoofdknik op.

„De rest zullen we moeten afwachten!" vond Job, met een knipoog in de richting van Kees.

En dié middag hingen om de tent hemelse geuren, waarop alle insecten uit de omtrek schenen af te komen, en tweemaal stampte Kees een vlieg door de aardappelen, die hij er echter voorzichtig weer uitviste.

„Valt me nòg mee," bromde Dick, die er bij stond te kijken.

Om vijf uur zou de hele familie komen en om tien voor vijf race-te Job als een razende naar het dorp om drie flessen spuitwater te halen, voor bij het eten — een extra traktatie, nu de begroting meeviel.

„Jullie hebt het alleraardigst voor elkaar!" prees oom Willem gemoedelijk, terwijl Dicks tante zowel als Loetje om het hardst hun kook-capaciteiten prezen en bewonderden.

Maar op het laatste ogenblik was toch nog de hulp van mevrouw Treffers ingeroepen voor de biefstuk, die niet gaar wilde worden, en de jus, waar Kees geen weg mee wist. Er was véél te weinig...

„Boter in de pan," besliste Dicks tante, „alles staat veel te droog zo, dan brandt het aan."

„O, ja!" stamelde Kees, „ik dacht met water..."

Mevrouw Treffers glimlachte. „Water komt er strakjes bij," sprak ze...

Maar niettemin werd het dinertje toch een succes, dank zij het ingrijpen van tante Jeanne, hoewel Kees — ere wien ere toekomt, vond oom! — de aardappelen en worteltjes feilloos had gekookt.

De soep was iets te dun, maar werd toch door de gastig hevig geprezen en van het fruit was — reuze sùf, zoals Dick later zei — een dubbele portie, daar ze allemaal het kistje van Jobs grootmoeder hadden vergeten.

En na afloop wasten ze met z'n allen, waarbij tante Jeanne en Loetje dapper meehielpen, de boel om.

„Hè, ècht gezellig was het, hoor jongens!" prees mevrouw Treffers, toen ze een uurtje later knus bij elkaar zaten, „en ik weet wel, wat ik morgen aan je moeder moet schrijven, Dick... hè, die koekjes zijn heerlijk!" hemelde ze Rika's bak-producten op, „mag ik er nog ééntje?"

„Hè ja," vond Dick, „dan zal ik nog een kopje thee inschenken."

Maar oom Willem beweerde, dat dàt nu maar eens door Loetje gedaan moest worden! En toen die bij het inschenken lelijk morste, plaagden haar ouders haar geducht, dat de jongens het allemaal veel keuriger deden dan zij.

Het was elf uur, toen ze met z'n allen de familie over het heidepad „uitgeleide" deden, zoals Job het lachend noemde.

„Door de tuin," vulde Kees aan.

„Nou," vond mevrouw Treffers, „zó'n tuin, daar teken ik voor, hè man? Nou, jongens... ik vond het ècht gezellig, en we hebben heerlijk gegeten! Ik wens jullie verder nog héél veel plezier, hoor... en prachtig weer!"

Er volgde een hartelijk afscheid, ook van oom en Loetje, en lang wuifden ze de drie gestalten na, beschenen door hun zaklantaarns, tot de duisternis hen opslokte...

HOOFDSTUK VIII

Ze hadden nu twee dagen lang zó geluierd, vond Job, dat ze nu best weer een flinke fietstocht konden maken en de beide anderen gaven hem volmondig gelijk.

En zo waren ze dan, na een gehele dag nagenoeg te hebben gepeddeld, eindelijk beland in een heel klein plaatsje, dat er vrolijk en feestelijk uitzag, met tal van versieringen.

„Sjonge!" peinsde Dick, „wat zou hier aan de hand zijn?"

„Kan me geen lor schelen," vond Job, die moe was, „voor mijn part is de kanarie van den burgemeester jarig."

Kees schaterde. „Die zullen we dan eerst eens gaan feliciteren," meende hij, afstappend bij het raadhuis. „Kom Dick... vooruit jô, Job past wel zo lang op de fietsen en als we taartjes krijgen, vanwege de kanarie, dan zullen we je wel waarschuwen."

En achter elkaar togen de beide vrienden naar binnen, om even later het gebouwtje, voorzien van de nodige aanwijzingen, weer te verlaten.

„Hier vlakbij," stelde Dick Job gerust, die dreigde op de stoep te gaan zitten, als 't nog ver was, „daar mogen we vrij kamperen."

„O, gelukkig," vond Job, „en hoe was 't met de kanarie?" informeerde hij verder.

„Nee, 't was geen kanarie," stelde Dick hem gerust, „die vlaggen zijn voor ons. Een aardige atten-

tie van onze drie pipa's. Ze hebben aan het gemeentebestuur geschreven, of ze ons een beetje feestelijk wilden ontvangen!" fantaseerde hij, „nou, en vandaar..."

Hij zei het allemaal zó ernstig, met een zo effen snuit, dat werkelijk Job even verwonderd de wenkbrauwen optrok.

„Och welnee, jô," gnuifde Kees, die natuurlijk direct had geïnformeerd, „geloof hem toch niet! Voor òns!" hij schaterde het uit, „ja ze zullen daar voor ons zo'n drukte maken, kun je geloven? Nee," verklapte hij, „de burgemeester bestaat twaalf en 'n half jaar."

„Da's dan ook geen ouwe burgervader!" vond Dick, gierend van het lachen.

„Nou, ja, ik bedoel natuurlijk... staat twaalf en 'n half jaar aan het hoofd van deze eerbare en achtenswaardige gemeente, en vandaar dat het er hier zo feestelijk uitziet, en... naar ik van welingelichte zijde heb vernomen, mijne heren kampeerders, zullen er vanavond nòg daverender feestelijkheden zijn en zal er een klein lunapark worden opengesteld, om halfacht, even buiten het dorp."

„Nee, zeg!" kreet Dick nu ook verwonderd, „is 't ècht? Een lunapark?"

„Of iets, dat er tenminste voor door moet gaan," lachte Kees, en hevig het hoofd knikkend: „Ja heus. De veldwachter heeft het me verteld, dus..." eindigde hij gewichtig, „uit zéér betrouwbare bron, zoals je ziet!"

„Ja, dàn is 't wel zo," beaamde Job, „veldwachters zitten over 't algemeen niet bar vol met grapjes."

„Dus gaan we vanavond ter kermisse," jubelde Dick opgetogen. „Zeg, jongens, treffen we dat even? Maar," vervolgde hij plagend, „Job zal wel niet meegaan, hè? Die is moe..."

„Ja, op je kop!" lachte Job, „ik ga direct lekker

een beetje uitrusten, dan ben ik weer zo fris als een hoentje, straks! Nee, zeg, dàt pretje zal ik me laten ontnemen."

Opeens sprak Kees het beslissende woord, waardoor ze alle drie plots met sippe gezichten voor zich uitstaarden.

„De tènt."

„Hè, bah, ja!" herinnerde Dick zich, „hoe moet dat nou?"

„Nou," concludeerde Job, „d'r zal d'r één moeten thuisblijven, om op de tent te passen, en... daar moeten we eerlijk om loten."

„Ook gezellig," vond Kees, „nee, daar heb ik nu helemaal geen pret in. Als ik weet dat 'r één van ons daarginds alleen bij die tent rondbungelt, dan heb ik d'r geen aardigheid in."

„Goed zo," prees Dick, „welk een edelmoedig jongmens! Maar," vervolgde hij, „ik ga nòg een stapje verder, en ik beslis dit: we gaan alle drie naar de kermis, of er gaat er geen een! Maar niet twee pretmaken en één thuisblijven, wie het ook is."

„Ik weet het!" schreeuwde Kees eensklaps en zonder verder een woord te zeggen, draaide hij het stuur en peddelde vrolijk terug in de richting van het zo juist door hen verlaten raadhuis.

Toen hij er uitkwam — de beide vrienden hadden buiten staan wachten, zich afvragend, wat Kees toch wel in z'n schild mocht voeren — stráálde z'n gezicht.

„Ga maar mee," besliste hij, z'n vrienden voorgaande naar de achterzijde van het raadhuis, dat als arrestantenlokaal was ingericht.

Hier bleek een veldwachter aanwezig, die netjes de deur voor hen opensloot.

„Kijk," verklaarde Kees, tóch een tikje trots op zijn uitvinding, „we mogen van mijnheer hier," — een handbeweging naar den veldwachter — „de boel

zolang in 't hok zetten, 't cachot. De fietsen, tent, wagentje... alles! En vanavond kunnen we 't weer terughalen. Is dàt even fijn?"

„Nou reuze!" vond ook Dick, en met een scheef gezicht naar den veldwachter: „ik dacht werkelijk dat we opgesloten werden, op water en brood."

„Nou," meende de man, „zo'n vaart zal 't niet direct lopen. Misschien vanavond nog, als de jonge-heren zich niet netjes gedragen op de kermis, maar anders loopt 't best los."

Ze plaatsten hun fietsen en het tentwagentje in het hok en ontdeden zich van alle overige bagage.

Ze stapten opgewekt weer naar buiten, na een hartelijk afscheid van den vriendelijken veldwachter te hebben genomen, met de belofte, den man bij hun terugkomst beslist te zullen verrassen met een zuur-stok.

En buitengekomen, terwijl ze op hun gemak door het versierde dorp slenterden, prezen ze om het hardst Kees en den veldwachter, den eersten om zijn geniale inval, den tweeden om zijn medewerking, waardoor ze nu in de gelegenheid werden gesteld, met z'n drieën kermis te vieren.

„Als 'r wat te vieren vàlt tenminste?" vroeg Dick zich af, „kermis is duur, jô!"

„O, dat zullen we wel wéér zien," vond Kees, „stel je voor zeg, een plaatsje aandoen, waar kermis is, en dan gewoon om tien uur gaan maffen... nee, dat bestaat niet, zeg nou zelf."

De jongens waren het volkomen met hem eens, maar opeens ontdekte Job, waar niemand nog aan gedacht had: „Zèg, en... hoe moet dat nou met het eten? We hebben toch zeker nog niets gehad, en..."

Dick en Kees bleven midden op de weg stilstaan. „Deksels ja, da's waar!" schrok de eerste, „we kunnen nou niet koken."

Kees lachte.

„Ja," vond Job, „jij hebt makkelijk lachen... jij komt 'r fijn af, vandaag! Maar hoe moet dat nou?"

„Als we 's ergens gingen eten?" stelde Kees voor, „in een goedkoop restaurant of zo?"

Dick tilde hoog z'n elleboog op. „Jij hebt luxe-neigingen vandaag, zeg!" ontdekte hij, „welja, ergens gaan eten. Nee... ik weet wat! Laten we nu eerst eens met z'n drieën nauwkeurig de kas opmaken, wat we nog over hebben voor deze drie dagen, als 't dan meevalt, jongens, kunnen we altijd nog zien."

„'t Is gisteren ook al een dure dag geweest," bracht Job in herinnering.

„Daarom juist," viel Dick hem bij, „en daarom zeg ik ook: eerst kas opmaken, dan kunnen we precies berekenen, wat we nog nodig hebben, deze dagen, niet?"

Even buiten het dorp gingen ze in het gras zitten, verscholen achter een klein bosje van laag kreupel-hout.

„Nou," begon Dick, nadat ze tweemaal het res-tant van het meegekregen geld hadden geteld, „dat zal niet gaan, jongens! Ergens eten is te duur. Ten-minste," liet hij er op volgen, „als we ook nog wat aan die kermis willen hebben natuurlijk."

„Ja, allicht," vond Kees, „maar we hebben nog maar twee dagen voor de boeg!"

„Drie," verbeterde Dick.

„Nee, niètwaar. Twee! Vandaag en morgen, want overmorgen gaan we terug en dan hebben we alleen maar wat nodig voor brood en zo. Vóór het eten zorgen we dan weer thuis te zijn."

Job knikte. „Ja, da's waar," beaamde hij.

Maar Dick bleef op z'n stuk staan. „Nee, jô!" hield hij aan, „laten we 't nou niét doen, zeg! We kunnen immers best voor een keer brood eten... dan nemen we wat lekkers d'r op. En gisteren heb je

pas een compleet diner gehad," vond hij; „trouwens eergisteren ook."

Kees knikte, sprong overeind, terwijl hij de dennenaalden van z'n kleren sloeg. „Vooruit dan maar, mij goed. Dan maar brood," besliste hij.

„Kermis vieren met een volle maag is niet eens prettig," wist Job met nadruk te verzekeren.

Bij een bakker kochten ze krentenbroodjes en warme bollen, die zo vers uit de oven kwamen en die ze voor een paar centen meer, dik met boter lieten besmeren.

De jongens mochten ze zelfs in de winkel opeten, terwijl Job — op advies van den bakker zelf — aan de overkant vlug een ons kaas haalde, waarmee ze de broodjes belegden.

„O, zo," bromde Dick en hij nam een grote hap, „een koninklijk maal, of niet?"

Kees bevestigde het „volmondig."

„Ik had 'r géén middageten voor willen hebben!" prees Job, „die vèrse broodjes zeg, dikke natuurboter en jonge kaas... hm-m-m!"

„O, zo!" herhaalde Dick en zich zachtjes fluisterend overbuigend naar Kees: „voor nog géén zestig cent... met z'n drieën. Ga daar nou 's ergens voor eten."

„Nee, allicht," moest Kees toegeven, „en genoég heb ik ook."

Na het „diner", zoals ze het deftig noemden, verzonden ze kaarten naar huis, naar Rika, naar de familie Treffers en andere kennissen uit hun woonplaats, die ze allemaal ondertekenden.

Hierna — het was ondertussen al bij halfacht geworden — slenterden ze het feestterrein tegemoet, waar het al aardig druk begon te worden, maar waar tòch de diverse tenten en kramen nog waren afgesloten met zeildoek.

„Waar gaan we het eerst in?" wilde Kees weten.

„Het vrolijke rad," vond Dick, die van een vorige kermis hieraan de grappigste herinneringen had behouden.

„Hè, nee... de luchtschommel," oordeelde Kees, „en — de draaimolen!" vond Job, om er meteen roekeloos op te laten volgen: „Och, we gaan overal in, natuurlijk."

„Jongens, wat is dàt daar?" wilde Dick weten, wijzend op een klein houten gebouwtje, midden op het feestterrein.

En voor de ingang staande, lazen ze dat in het gebouw, dat een schouwburg moest voorstellen, hedenavond een opvoering zou plaats hebben van een revue, ter gelegenheid van het jubileum van den burgemeester, door een plaatselijken autoriteit speciaal geschreven.

„Daar moeten we naar toe," stelde Dick voor.

„Wat heb je daar nou an?" meende Kees, maar Dick oordeelde, dat ze daar vast reuzen-pret konden hebben, je zou het zien.

„Als we d'r voor niks in kunnen, vind ik het goed," oordeelde ook Job, die evenals Kees, maar weinig enthousiast was.

Dick deed geheimzinnig. „Wie weet...!" vond hij, en hij knipte één oog dicht.

Plotseling, nog vrij onverwacht, was het kermisterrein vol leven. De grote torenklok had halfacht geslagen en onmiddellijk daarop begonnen de draaiorgels en andere muziekinstrumenten te spelen... de zeilen werden van de tenten en kramen weggenomen en de spullebazen animeerden luidkeels het publiek, hun „inrichting" te bezoeken.

„Nou begint het!" juichte Dick, die er hoe langer hoe meer plezier in begon te krijgen, „vooruit, jongens... de draaimolen."

Ze bestormden met z'n drieën een schuitje en even later, terwijl de orgeltonen een vrolijke mars deden

galmen, maakten ze hun eerste rondje...

Het werd een dolle avond. Ze schommelden, wipten, rutschten... dat het een lust was. In een grote tent aten ze poffertjes en daar tussendoor knabbelden ze zuurstokken en andere „viezigheid", volgens Job — alsof ze in geen drie dagen hadden gegeten.

„Nou naar de waarzegster," commandeerde Dick, die de leiding had genomen van het vermaak.

„Gaat het nog, penningmeester?" informeerde Kees fluisterend, maar Dick knikte.

„Vooruit hoor, dat moèt maar!" vond hij, „bij ons op 't dorp is nooit kermis, dus... En anders eten we morgen maar niet!" besliste hij.

„Ja, op je kop!" meende Job, die dat 'r toch niet voor over had.

Maar de kermisvermaken, welke ze bezochten, vroegen — in tegenstelling met de grote stad — hièr maar enkele centen entree dikwijls, zodat je met een gulden een heleboel deed.

„Da's ons geluk," oordeelde Kees glunder, „dus... vooruit jongens, òp naar de waarzegster."

„Húú!" griezelde Job, toen ze even later voor het kleine, onooglijke tentje stonden, waar een grote, groezelig uitziende neger in een niet te omschrijven uniform vol tressen, hen uitnodigde, een bezoek te brengen aan Madame Sigora, die volgens de aanplakbiljetten buiten op de tent, een Française moest voorstellen.

„Brr!" rilde Kees, „'k word al koud als ik er aan denk! Zou ze ons kunnen verstaan?"

„Madame Sigora praat alle talen!" verklaarde de neger, met een onmiskenbaar Amsterdams accent, „gaat uwes maar binne, jongehere..." en hij hield het tentdoek wijd voor hen open.

Achter elkaar traden ze binnen.

In de tent was het schemerig, en er hing een benauwde lucht van wierook en smeulende boom-

bladeren. De „muren" waren bedekt met veelkleurige lappen, terwijl een grote imitatie tijgerkop hen uit een hoek aangluurde.

„Wat die tijger d'r nou mee te maken heeft," weifelde Kees, „snap ik niet goed."

Uit een andere hoek klonk een gedempt: „Ssst!" en opkijkend, nu hun ogen wat meer aan het schemerig licht waren gewend, ontdekten de jongens eensklaps Madame Sigora, achter een verguld tafeltje, terwijl op een stoel er vóór een man was gezeten, die haar hand vasthield.

Hij legde met z'n vrije hand één vinger op de lippen, en kondigde dan plechtig aan: „Madame Sigora slaapt."

„Nou, welterusten dan," grinnikte Dick en wilde zich omdraaien. Maar de man gaf met een beweging van z'n hand te kennen, dat ze nog even moesten wachten.

En, tòch geïnteresseerd, keken de jongens toe.

Madame Sigora — een vrouw van gewèldige omvang — loosde thans een diepe zucht, waarna haar lippen eensklaps onverstaanbare woorden begonnen te prevelen.

„Ik zie... ik zie...!" begon ze dan wat luider.

„Wat jij niet ziet!" vulde Kees zachtjes aan, en een luid gegrinnik van de drie vrienden ontlokte den man wederom een venijnig: „ssst!"

„Ik zie een klein, blond meissie!" vervolgde dan madame Sigora, „en... och, guns, de stumper leit ziekies... sjonge!" en ze schudde haar welgedane hoofd meewarig, „wat is die stumper ziekies."

De man draaide met een triomfantelijke uitdrukking op z'n gezicht het hoofd naar de drie jongens.

„M'n dochtertje," verklaarde hij dan, vol trots. „klopt precies."

„Ze heb'," vervolgde de waarzegster, „ze heb' wat an d'r beentje... an d'r linkerbeentje."

„Chchcht!" blies de man in oprechte bewondering en vervolgens tegen de vrienden: „Hoe wéét ze 't hè? Je zou toch zeggen, hoe wéét ze 't?"

Het ging zo nog enige tijd voort, waarbij de man niet naliet, telkens de roem van Madame Sigora te verkondigen, en hij tenslotte pertinent verklaarde, de door haar gegeven raad — met het zieke kind onverwijld naar een dokter te gaan! — onmiddellijk te zullen opvolgen.

Madame Sigora loosde nu een diepe zucht en opende de ogen. Wat verwonderd keek ze rond. Dan zag ze den man blijkbaar voor zich.

„O... eh... was 't goed, mijnheer?" informeerde ze bescheiden.

„Goed? Goed?" de man scheen een luchtsprong te willen maken van enthousiasme, „een wònder is het. U hebt alles tot in de kleinste kleinigheden gezegd. Een wonder."

Madame Sigora knikte nadrukkelijk.

„Da's me gave," verklaarde ze een tikje trots, en met stemverheffing de jongens aanziende: „wie volgt?"

De man verliet de tent, na de vrienden nogmaals op het hart gedrukt te hebben, toch vooràl alle drie hun toekomst te laten voorspellen... „een wonder, jongeheren, compleet een wonder."

„Wie volgt?" herhaalde de waarzegster wat dringender.

„Ga jij maar eerst," bood Kees vriendelijk aan, maar Job, tot wien hij zich had gewend, bedankte voor de eer. „Nee, Dick... jij eerst," weerde hij af.

Dick haalde z'n schouders op.

„Waarom niet? Toch allemaal larie wat ze te vertellen had!" dacht hij, — wat wist je nou van een ànders toekomst? Maar... 't hoorde d'r nu eenmaal bij, op een kermis! En met een uitdrukking op z'n gezicht van „kom maar op" trad hij op het vergulde tafeltje toe.

De soep was iets te dun, maar werd toch door de gasten hoog geprezen, en . . . . .

„Gaat uwes zitte!" verzocht de vrouw, op een stoel wijzend, „hoe wilt uwes voorspeld zijn, vanuit de kaarte, door middel van 't kristal, slapend of met het ei?"

„Met het ei maar!" verzocht Dick, die altijd dol op eieren geweest was.

„Dat kos' een dubbeltje meer, vanweges 't mate-riaal! Begrijpt u?" meende de vrouw hem attent te moeten maken.

„Een ei kost anders op 't ogenblik drie cent!" meende Dick, die zich na deze week kamperen zeker niet meer om de tuin zou laten leiden met de prijzen van levensmiddelen en dergelijke. Maar de vrouw negeerde de opmerking en nam van achter haar rug een ei ergens vandaan, dat ze stuk sloeg op de rand van een glas, om vervolgens de inhoud van het kippenproduct daarin te deponeren.

Dan nam ze een klein, zwart stokje, dat evenwel aan de onderkant een kleverig-gele massa vertoonde, waarschijnlijk de toekomst zijnde van een aantal vorige bezoekers, en roerde daarmee langzaam in de drabbige massa.

„Oéi!" sprak ze dan, in het glas kijkend, „watte wolke... jongmens, watte wolke!"

„Ja," vond Dick, „als u d'r in gaat roeren."

„Ziekte en zorg liggen op uw huis!" kondigde de vrouw aan.

„'k Heb geen huis," antwoordde Dick dramatisch.

„Nee, dat zien ik!" begreep de vrouw verkeerd, „dat zien ik in uws ei... uwé ben' een wees... och, stumper!" beklaagde ze Dick, „da's ook niet alles."

De jongens stikten van het lachen en de vrouw, die voelde, dat er iets haperde, vroeg haastig: „Is 't niet goed?"

„Nee, allicht niet," antwoordde Dick, „ik ben hele-maal geen wees... m'n vader en moeder leven alle-bei nog, gelukkig."

„En uwes zegt, dat u geen huis hebt?" weerstreefde de vrouw, om dan kwaad te vervolgen: „ja, hoor 's, da's een waarzegster misleiën! Da's tegen mekaar inpraten, jongeheer."

„Maar ik hèb geen huis," hield Dick dan vol.

De vrouw keek hem verbluft aan.

„Nee, m'n vader heeft een huis," verklaarde Dick z'n bedoeling, „ik niet."

De vrouw, die hem eindelijk begreep, schudde het hoofd.

„Nou, ja, da's ommers hetzelfde," en dan, met stemverheffing opeens: „wie volgt?"

„Is 't nou al klaar?" verbaasde Dick zich.

„Ja, uwé ben toch niet ernstig," vond de vrouw.

„Ik zal ernstig zijn," beloofde Dick zoet, „toe... roert u nog 'es."

Een ogenblik keek de vrouw hem argwanend aan, vervolgens draaide ze andermaal het toverstokje in de massa. Het ei vertoonde nu een heldere, lichtgele kleur.

„De wolke benne opgetrokke!" ontdekte ze eensklaps.

„Da's gauw," vond Dick, om er — bang dat de vrouw er te vlug mee zou ophouden — meteen enthousiast op te laten volgen: „fijn!"

Wéér even de achterdochtige blik, dan ging ze voort: „en ik zie een meissie..."

„In dat ei?"

„Ja, in 't ei. Een lief, blond meissie. Die wor' later uws vrouw... ja, later, hoor, veel later! Ze is geregeld dol op uwes."

„Riek!" ontdekte Dick, met een hoofdknik naar de beide vrienden.

„Ja," knikte de vrouw heftig, „dat ken, die naam lees ik hier ook... Riek!"

Toen brùlden de jongens het uit, zich niet meer kunnende inhouden, en Madame Sigora, hevig in haar eer getast riep, zich half omdraaiend op haar stoel: „Hé, Piet... kom eres effies... zwiep jij die jochies d'r es uit. Ja, 'k la me daar affrontere!"

Piet, in hemdsmouwen, kwam te voorschijn.

„Hou me vast!" kreet Kees, „de meneer met de zieke dochter."

„'k Zou d'r maar gauw mee naar den dokter gaan!" ried Dick, die nu de gehele opzet doorvoelde en begreep, dat de man daar had gezeten, om hùn te lokken en om de zogenaamde „gaven" van de vrouw, door middel van feiten te bewijzen.

„D'r uit!" brieste Piet, „apen!"

Achter elkaar, duwend en dringend, stormden de jongens naar buiten, waar ze leunend tegen een boom, bijkwamen van het lachen.

„Oei, oei!" blies Dick, „in jaren niet zó'n pret gehad."

„Ze is geregeld dol op uwes!" hikte Job.

„Zonde van het ei!" oordeelde Kees, „hadden we best nog kunnen gebruiken, je hebt het toch betaald."

„Bàh," griezelde Dick, die toch werkelijk niet vies was uitgevallen, „een ei met mìjn toekomst... en dan, dat vieze stokje! Kom jongens," riep hij, weer tot bedaren gekomen, „nou nog een tam toertje met de draaimolen, dat kan nog net. En dan gaan we allemaal nog één keer ringwerpen en dàn...."

„Is de koek op," veronderstelde Job.

„Radicaal, ja!" bevestigde Dick, „wanneer we tenminste nog wat over willen houden voor de andere twee dagen."

„En je wou nog naar die schouwburg," wees Job met een hoofdknik naar het gebouwtje.

Maar Dick schudde ontkennend z'n hoofd. „Meer schouwburg dan Madame Sigora ons heeft gegeven, kunnen ze daar niet vertonen," oordeelde hij, „en 't is toch te laat geworden, trouwens. Vooruit, jô..."

En onder luid gejuich won Kees nog een grote fles zuurtjes, en Job een zakspiegeltje met een barst d'r in.

Maar de zuurtjes waren fijn, en opgewekt, na=grinnikend nog telkens, aanvaardden ze de terug=tocht naar het raadhuis.

„En... plezier gehad?" informeerde de veldwach=ter, terwijl hij de deur van het cachot uitnodigend voor hen openhield.

„Nou," vond Dick, „reúzen=plezier! Enne... die waarzegster is beslist goed. Moet u vast 's naar toe gaan."

Ze sleepten hun fietsen naar buiten.

„En waar is nou me zuurstok?" informeerde de politie=dienaar lachend.

„Daar," wees Dick op Jobs maag.

„Zo, zo!" bromde de veldwachter gemoedelijk, „heb jij die opgegeten, jongeheer, dat staat je net=jes. Da's diefstal van andermans eigendommen, weet u dat? Dan moest ik jou maar d'r es hier houden in het cachot!" en hij deed een uitval naar Job.

„Als ik dan morgenochtend maar een fijn ontbijt krijg, is 't mij goed," grinnikte hij.

Dick hief z'n armen boven het hoofd.

„Nou heeft=ie vanavond twéé dozijn poffertjes naar binnen geslagen, veldwachter, een zuurstok, een fles met zuurtjes, nòg een koek... en dan denkt=ie warempel nog aan ontbijten! Hoe is 't mogelijk! Maar," vervolgde hij plechtig, zich weer tot den politieman wendend, „we dachten, ziet u, dat u... eh... hièr meer aan had, als aan 'n zuurstok," en hij duwde den man een zakje met vijf sigaren in de hand, die de jongens, na gezamenlijk overleg, had=den gekocht.

„Nou, maar, jongeheren! Dat was toch niet nodig geweest," vond de ander, wat beduusd, maar Kees verzekerde met klem: „Als u 't niet had goedgevon=

den... van die fietsen, dan hadden wij geen kermis kunnen vieren! O, zo!"

„Nou, dank je dan wèl, jongens!" sprak de man, en na een hartelijk afscheid, togen de drie vrienden nu op pad, om even buiten het dorp op een mooi beschut plekje, bij het licht der electrische zaklan=taarns de tent op te slaan, waarmee ze een klein uur later pas gereed waren.

„Wanneer=ie tenminste vannacht niet naar beneden komt," peinsde Job, „want dan kunnen we weer be=ginnen. Da's ook niks gedaan, in donker."

Maar een kwartier daarna heerste er in en om de tent een doodse stilte, en genoten ze alle drie van een welverdiende rust, na een avond vol emoties...

HOOFDSTUK IX

„Trekken!" beval Dick en hield Kees de drie strookjes papier voor.

Deze aarzelde een moment, dan deed hij een keus en trok het strookje uit Dicks hand.

„Làng!" constateerde hij met een tevreden zucht. „Vooruit Job, nou jij."

„Ik zal wel weer hangen," zuchtte deze en trok met een onverschillig gezicht één der beide overgebleven stukjes papier. „Kort!" baste hij, „zie je wel?"

Dick deed z'n hand open en toonde het overgebleven strookje.

„Ja," sprak hij dan, „Job past dus op de tent."

„En wij gaan naar 't dorp," stelde Kees vast, opspringend.

„Maar als d'r een veldwachter komt," gromde Job, in herinnering aan de eerste keer.

„D'r komt geen veldwachter," besliste Dick, „en dan daarbij... je mag hier kamperen. We zitten op particulier terrein, jongeman, en de rentmeester heeft z'n toestemming gegeven."

Job zei nog wat binnensmonds, en verdween in de tent, om een boek te krijgen.

„En jullie komen gauw terug, hoor!" besliste hij.

„Jawel, Pa!" grinnikte Dick, „maar we gaan zonder fietsen. 't Dorp is vlakbij."

Job zuchtte. Hij hield niet van alleen zijn. O, niet dat hij bang was of iets dergelijks, maar hij had een zekere vrees, altijd iets te zullen beleven, juist

wanneer de anderen er niet bij waren, en hij hun steun dubbel nodig had. En vooral de herinnering aan die eerste keer, toen hij helemaal alleen de tent weer had moeten afbreken, en een wandeling gemaakt van een half uur, onder toezicht van een veldwachter, deed hieraan geen goed.

En toen dan ook de beide vrienden met een laatste armzwaai om de hoek verdwenen, riep hij hen nogmaals achterna: „Gauw terug, hoor!"

In de verte hoorde hij Dick grinniken.

Job strekte zich languit naast de tent in het gras, en sloeg het boek open, waaraan hij bezig was. Daarna, de armen onder het hoofd gesteund, begon hij te lezen, alles om zich heen vergetend, tot hij eensklaps tot de ontdekking kwam, dat hij de letters bijna niet meer kon onderscheiden.

Met een verbaasde dromerige uitdrukking op z'n gezicht hief hij het hoofd op. Om hem heen was het nagenoeg donker.

Wat was dàt nou? Ze waren toch direct na het eten weggegaan... tenminste, zo tegen achten, volgens Dicks horloge. En nu was het al bijna volslagen donker.

Job richtte zich op en keek in de tent.

„Niets!" Vervolgens ging hij weer op het plekje zitten en wachtte...

In de verte sloeg een torenklok, waarvan hij de slagen telde... acht, negen, tién...! Wat? Tien uur? En ze waren nòg niet terug?

Hij voelde plotseling een vage beklemming. Als er eens iets was gebeurd. Ze waren toch naar het dorp gegaan om een paar boodschappen te doen, en om acht uur sloten de winkels. Ze hadden toch uiterlijk halfnegen met gemak weer terug kunnen zijn.

Zenuwachtig sprong hij overeind en begon voor de tent op en neer te lopen.

Zou hij even gaan kijken op de straatweg? Och, ja... er kwam hier niemand, natuurlijk. Vooruit, eventjes kijken maar...

Haastig drong hij door het kreupelhout en stond even later op de donkere weg, die naar het dorp voerde.

Stilte heerste om hem... geen enkele wandelaar was te zien in de naaste omgeving. Meer en meer voelde hij de angst opkruipen in z'n keel...

Stel je voor, dat ze eens niet terugkwamen, vannacht... wat moest-ie dan doen? Hij kon toch ook niet de tent en alles in de steek laten, en zèlf naar het dorp gaan? Hoewel... lust had hij er zeker toe. Was me dat een manier van doen? Natuurlijk waren ze ergens in het dorp blijven hangen, bij de muziektent, of zo...

Maar onmiddellijk verwierp Job deze gedachte weer. Nee, dat was flauw. Zo waren Dick en Kees niet. Dat zouden ze zéker niet doen! Ze konden op z'n hoogst een kwartiertje blijven luisteren, of zo... er wàs muziek vanavond op het Marktplein, hadden ze gehoord — maar langer toch zeker niet. Dan zou vooral Dick al heel gauw zeggen: „Kom, jô... ga mee, Job zit alleen." En ze hadden in dat geval dan toch zeker al terug kunnen zijn. Nee... er moest iets anders gebeurd zijn, iets waardoor ze niet konden komen! Stel je voor... Job voelde een rilling langs z'n rug opkruipen — als ze eens waren aangerand, beroofd... ze hadden nog wat geld bij zich, en 't was hier buiten zo stil en donker...

Onwillekeurig keek Job om zich heen, waar het nu inmiddels volslagen duister was geworden.

Stil... hoorde hij daar niets? Och nee, natuurlijk niet! Nou moest-ie niet zichzelf nog een beetje benauwd gaan maken, want dat was helemaal onzin. Er was niets, absoluut niets. En ze zouden wel gauw komen...

Kom, hij hing de lantaarn naar buiten... in donker zitten was in ieder geval niets gedaan, daar werd je maar beroerder van, en batterijen waren er genoeg. Of wacht... hij kon beter de kaarslantaarn nemen, dat spaarde stroom, al gaf het niet zulk helder licht.

Job stak het licht aan, en... opeens deed hij een pas terug.

Wat was dàt daar? Bij die boom... die schaduw ... daar stond iemand? Daar stond een kerel...!

Job deed haastig een sprong opzij, klaar er vandoor te gaan, zodra dat nodig mocht blijken, maar tot z'n verwondering was eensklaps de schaduw verdwenen.

Wat was dàt nou weer? Waar was die vent gebleven, zo gauw?

Aarzelend deed hij een paar passen naar voren, en plotseling begreep hij. Hij lachte. Och, natuurlijk, z'n... eìgen schaduw! Wat een eend was-ie, wat een bangerd, dat-ie daar niet direct aan had gedacht. Dat kwam door die beroerde kaarslantaarn, dat ding gaf van die malle, uitgerekte schaduwen... heel anders dan met de electrische lantaarns. Enfin... hij wist nu, wat het was.

En met een zucht ging hij weer in het gras zitten, om de komst van z'n beide vrienden af te wachten...

In de verte sloeg andermaal de torenklok... één doffe slag, die zacht nadreunde in z'n oren. Half elf...

Besluiteloos bleef Job zitten. Wàt nou? Halfelf .... en Dick en Kees waren nièt teruggekomen...

— — — — — — — — — — — — —

De jongens hadden die dag — geheel uitgerust van hun kermisvermaken van de vorige avond — een heerlijke fietstocht gemaakt en waren aangeland in een klein plaatsje, ergens in de provincie Utrecht.

Aanvankelijk hadden ze toestemming willen vragen, om buiten het dorp hun tent te mogen opslaan, maar een man, in een groen uniform, dien ze daarover aanspraken, in de veronderstelling, dat het misschien een veldwachter zou zijn — vertelde hun, dat ze wel op het landgoed van den baron mochten kamperen. Hij was daar rentmeester en gaf hun de volle toestemming.

„Hè, nee!" had Kees tegengeworpen, „wat heb je daar nou aan... in een tuin?"

De man had gelachen, en vrolijk verklaard, dat die „tuin" een groot bos bevatte, vele Hectaren heide en niet van de straatweg was afgesloten door prikkeldraad of iets dergelijks, wat de jongens zich wellicht voorstelden.

En toen ze een half uur later op het door den rentmeester aangewezen plekje hun tent hadden neergezet, moesten ze ronduit bekennen, dat ze het nièt beter hadden kunnen treffen.

„Maar voorzichtig, jongens!" waarschuwde de man nog, die plezier had in het vrolijke drietal, „voorzichtig, en... vooràl met vuur!"

De jongens beloofden het en toen dan ook het spiritusstel juist éven voor het eten klaar was, bleek te zijn leeggebrand, durfden ze het niet te vullen. Met het gevolg, dat de karbonade, die ze uit het dorp hadden meegebracht, niet gaar was en ze er geen van drieën iets over durfden zeggen.

En na het eten — de sperciebonen en aardappelen waren in ieder geval lekker geweest — waren ze eensklaps tot de ontdekking gekomen, dat de suiker op was, terwijl ze ook voor de volgende ochtend nog geen brood hadden.

En gezien het maar mátig-overvloedige diner, volgens Kees, zouden ze die avond misschien bèst nog een boterhammetje lusten.

„Dan moeten we naar het dorp," stelde Dick vast en zodoende was de loting met de papier-strookjes gevolgd, die Job had aangewezen om op de tent te blijven passen.

Na een laatste groet waren dan ook Dick en Kees stevig doorgestapt naar het dorpje, waar ze even voor achten belandden, juist op tijd om de nodige levensmiddelen in te slaan.

„Ziezo," vond Dick, „dat is alweer gebeurd... nou gauw terug."

Maar, zoals ze reeds die middag hadden gehoord, bleek er op het Marktplein muziek te wezen in de daartoe aangebrachte muziektent, en — zoals Job al had verondersteld in z'n eenzaamheid — bleven de jongens een moment staan luisteren, tot de torenklok hen met één luide, galmende slag, tot de werkelijkheid terugbracht.

„Vooruit, jô!" jachtte Dick, „laten we gaan, 't is halfnegen en Job weet niet, waar we blijven..."

Doch op dat ogenblik voelden ze zich eensklaps op de schouder getikt, en omziende, keken ze in het barse gezicht van een reusachtigen veldwachter.

„Of ze even mee wilden gaan naar 't bureau..."

Een ogenblik sloeg Dick de schrik om het hart. D'r... d'r zou toch niets gebeurd zijn, thuis... of met Job misschien...

„Waarom?" informeerde hij en er stond duidelijk angst in z'n ogen.

De veldwachter zàg het.

„Dat zul jij niet wéten," sprak hij streng.

„Nee, ècht niet," antwoordde Dick, verwonderd over het vreemde optreden van den man.

„We hebben toch niets gedaan," hielp Kees z'n vriend.

„Dat staat nog te bezien," vond de ander, „enne ... vooruit, we staan onze tijd te verpraten! We zullen de heren vannacht eens gelegenheid geven, daar rustig over na te denken. Misschien dat ze zich

dan beter gaan herinneren..."

„Ja, maar!" protesteerde Dick verontwaardigd, „dat is een misverstand, we..."

„Ja, hou je mond maar!" snauwde de veldwachter, „die praatjes vertel je maar ergens anders."

„Ja, maar heùs," hielp Kees z'n vriend dapper, doch de veldwachter sneed verdere pogingen af, door kort en bondig te verklaren: „En nou... opgemarcheerd! De rest vertel je morgen maar aan den burgemeester."

„Ja, maar...!" begon Dick weer, wien nu toch werkelijk het huilen nader stond dan het lachen.

„Stil," gebood de man, „jullie kunt mij niks wijsmaken. Door 't hele land ben je omgeroepen, per radio... iedereen zoekt naar jullie, twee jongens, die van huis zijn weggelopen... schámen moest je je, schámen! Als je mijn zoon was... nou! Dan wist ik het wel."

„Maar...!" stamelde Dick, „weggelopen van huis? Wij zijn niet weggelopen van huis, we zijn met vacantie... we kamperen..."

„Jawel, dat ken ik! Enfin, dat vertel je dan allemaal morgen maar aan den burgemeester, dan zullen we dat zaakje wel 's uitzoeken. Maar vannacht blijf je hier, in 't cachot. Wij weten wel, hoe we ondeugende jongens moeten klein krijgen... nee, stil, houd je mond. Vooruit, loop maar voor me uit, allebei..."

En in optocht sjokte de kleine stoet door het dorp, waar zich — 't is verwonderlijk hoe vlug een nieuwtje zich in dergelijke plaatsen verspreidt — bij iedere zijstraat een stuk of wat mensen àchter voegden, om tenslotte onder veel gejoel en gehoon aan het politiebureau, dat natuurlijk tegelijkertijd gemeentehuis was, te arriveren.

In de gang wachtten ze, terwijl de veldwachter de sleutels van het cachot haalde.

„Ook prettig!" gromde Kees.

Dick grinnikte zachtjes.

„Och, we gaan d'r niet van dood, moet je maar denken. 't Is alleen... ik zit een beetje te piekeren over Job, die weet van niks. Maar morgen zijn we natuurlijk zó weer vrij," voorspelde hij. „'t Is anders te gèk, jô... 't is feitelijk om je naar te lachen. Ze zien ons aan voor twee jongens, die d'r vandoor zijn... van huis zijn weggelopen, blijkbaar."

„Nou, lach jij je maar naar, als je zin hebt," inviteerde Kees, „maar ik heb d'r niet bepaald lust toe. Dat smerige krot... wie weet, waar die kerel ons instopt."

De „kerel" kwam juist gewichtig met de sleutels rammelend uit z'n kamer en nodigde hen „vriendelijk" uit, hem te volgen.

Buiten ging een gejoel op, toen ze het kleine pleintje overstaken naar het arrestantenlokaal. Wéér rammelden de sleutels... dàn, met een doffe smak, viel de zware deur achter hen dicht en hoorden ze, hoe de veldwachter met veel geknars het slot tweemaal omdraaide.

„Nou, welterusten," bromde Dick en liet zich op een stromatras neer, die op de grond lag uitgespreid. „'t Valt hier anders best mee, vind je niet?"

„Maar ik lááát 't 'r niet bij, jô!" stoof Kees eensklaps woedend op. „'t Is géén manier, om je zo maar in zo'n hok te smijten, zonder behoorlijk vooraf te informeren. Ik zal morgen alles aan vader vertellen... goed dat we net naar huis gaan — en dan zullen we toch eens zien, of dat zó maar mag."

„Och, jô!" Dicks stem klonk bezwerend, „wat kan jou die suffe veldwachter schelen? Die vent denkt gewichtig te doen natuurlijk... die denkt de twee jongens geknipt te hebben van de radio...

Des te erger voor hem als=ie morgen hoort, dat 't niet zo is."

„Affijn," bromde Kees, zich met een ruk om=draaiend, „voorlopig zullen we maar gaan slapen. Addio!"

„D'r zal niet anders opzitten," vond ook Dick, „nou... maf ze!"

— — — — — — — — — — — — — —

Job richtte zich intussen op uit z'n houding. Halfelf had juist de toren geslagen, en nòg waren ze niet terug. Als er eens een ongeluk was gebeurd...

Maar tòch... Job kon zich niet indenken, waar=om dan niet één van beiden was teruggekomen, om hem te waarschuwen, en anders iemand uit het dorp...

Zouden ze dan tòch naar die muziek hebben ge=luisterd? Er wàs muziek in 't dorp... Maar dan... als dat waar was, dan keek=ie ze niet meer aan, konden ze voor zijn part...

Stil, hij hoorde wat! Wat was dàt? Een boerenkar, een rijtuig of zo... op de straatweg...

In een oogwenk was Job het kreupelhout langs=gerend, stond hij op de weg, waar in de verte een flauw, op en neer deinend licht, de komst van de kar aankondigde.

Toen=ie vlak bij was, riep Job haar aan. De boer wendde wat verwonderd het hoofd naar de kant van de weg, waar Job stond, en hield het paard in.

„Of=ie ook twee jonges 'ezien had, v'navend? Nou, dat zou d'ie denk'n ... en of! Die had 't heule darp 'ezien!"

„Bij de muziek?" informeerde Job gretig.

De ander knikte. „Bie 't meziek, ja!" bevestigde hij, „op 't Marktplein, maor... tjònge..."

De boer ging gemakkelijker op de bok zitten om een omstandig verhaal te gaan doen over de arre=

statie van de twee jongens, maar Job, die vond dat hij al meer dan genoeg had gehoord, draaide hem de rug toe, met een kort: „Zo, nou... dank u wel! Goedenavond!"

„Wel, wel," verwonderde de boer zich, „da's ook 'n roare! Nah... v'ruut maor peerd!" en schouder=ophalend trok hij de leidsels aan en reed verder.

Zo! Job voelde zich wit worden van drift — zó... dus de heren waren toch naar de muziek gegaan... hadden de hele avond op het Marktplein rondge=lummeld en hem, Job, hadden ze doodeenvoudig aan z'n lot overgelaten. Job paste wel op de tent!

Nou, maar hij zou 't ze vertellen, als ze terug=kwamen! Of, nee... dié pret gunde hij ze niet! Hij wist nog véél en véél beter! Wat zouden ze lachen, als ze straks thuiskwamen, en hij, Job, stond zich kwaad te maken. Nee, hij wist véél beter; hij ging doodgemoedereerd slapen. Werkelijk ècht slapen! Dan zouden ze 's zien, dat=ie hen niet nodig had. Misschien dachten ze nog wel, dat hij bang was, alleen... omdat=ie zo voortdurend gevraagd had, of ze gauw terugkwamen. Maar hij was niet bang, om de drommel niet. Alleen... als je met z'n drieën kampeerde, moesten er niet twee een hele avond op stap zijn, dat hoorde niet, dat was gemeen! Van Dick had hij 't nooit gedacht, en... och, eerlijk ge=zegd van Kees ook niet. Dat waren nou je vrienden ... daar had je nou een hele week mee gekam=peerd, en dan leverden ze je zo=iets! Nou, maar hij zou 't ze morgen ìnpeperen! Moesten ze net bij hem komen... en misschien was die hele loterij met die papiertjes wel humbug geweest... hadden ze voor=af al afgesproken, om samen te gaan...

Alhoewel, nee. Dáár zag hij ze toch niet voor aan. Nee, afgesproken hadden ze 't niet, maar... o, Job begreep best hoe 't gegaan was. 't Was op het Marktplein natuurlijk druk geweest en gezellig en zo

waren ze er blijven rondhangen, totdat alles was afgelopen.

Maar — Job schrok — het was nu afgelopen. Die boer met z'n paard en wagen, kwam ook van het dorp, dus dan konden ze, goedbeschouwd, ieder ogenblik nu hier wezen. Job haastte zich de tent in. Ze mochten hem niet wakker vinden, niet buiten de tent, alsof-ie in dodelijke ongerustheid had gezeten, dan zouden ze 'm misschien nog uitlachen op de koop toe.

Nee, hij moest slapen. Kalm, rustig gaan slapen, alsof-ie al van halftien af in z'n bed lag.

En vlug nu, begon Job z'n matras op te pompen. Vijf minuten daarna sloot hij voorzichtig de voorhang van de tent, en... de deken over zich heentrekkend, draaide hij zich met een binnensmonds geprevelde verwensing naar de „muur" en sloot z'n ogen.

Om de tent heerste doodse stilte.

— — — — — — — — — — — — — — —

Toen Job die ochtend wakker werd, was het stralend weer. Door een kier onder het tentdoek, vlak voor z'n gezicht, zag hij hoe de grond fèl beschenen werd door het zonlicht.

Een ogenblik bleef Job er naar liggen kijken, nog niet helemaal bijgekomen, dan opeens herinnerde hij zich weer de avond van de vorige dag.

Voorzichtig draaide hij zich om. Die twee lagen natuurlijk nog vast te slapen... hij had ze niet eens thuis horen komen, zó laat moest 't geweest zijn, en nu sliepen ze natuurlijk een gat in de dag. Maar nou ging hìj d'r eens op uit, zonder ze wakker te maken. Ging-ie fijn naar het postkantoor om te zien of er nog brieven waren... 't Zou wel haast, want de vorige dag hadden ze niets gehad, en...

Job had zich intussen voorzichtig geheel omgedraaid en eensklaps, z'n zin afbrekend, keek hij met grote, verwilderde ogen om zich heen.

De tent was... leeg. De beide luchtkussens van Dick en Kees lagen nog onopgeblazen op elkaar, zoals ze de vorige avond hadden gelegen.

Een plotselinge angst kroop Job naar de keel.

Dus... dus... ze waren niet terug geweest... helemaal niet terug geweest? Maar... wat nu...?

Hij sprong overeind Dan moest 'r een ongeluk gebeurd zijn! En hij, ezel, die-ie was... hij had hier doodleuk liggen maffen, alsof 'r geen vuiltje aan de lucht was. Wie weet, waar die twee de hele nacht hadden rondgespookt... Wie weet, waar ze zaten ... waren misschien wel meegepikt door Zigeuners, met een woonwagen of zo... dat las je toch zo vaak! En inplaats dat hij, Job, direct naar de politie was gegaan, of naar den burgemeester, zodat ze tenminste nog tijdig achterhaald hadden kunnen worden, lag-ie hier doodgemoedereerd te slapen! O, hij kon zich wel voor z'n hoofd slaan... zo'n spijt als hij er van had. Wat was-ie gemeen geweest, te denken, dat ze bij die muziek waren gebleven. Och, ja ... misschien hadden ze éven staan luisteren, dat kon, maar dat was toch ook zo erg niet. En natuurlijk had toen die boer hen net gezien. Maar naderhand... daarna, moest er iets gebeurd zijn... iets vreselijks.

Job schoot in vliegende haast z'n kleren aan, deed de voorhang van de tent weer dicht, en...

Even stond hij in tweestrijd. Mocht-ie de boel hier maar zo onbeheerd laten staan? Mocht-ie alles hier maar achterlaten, zo voor het meenemen, de tent, hun fietsen, alles...

Maar hij bedacht zich: het moest! Het was niet anders. Dick en Kees waren weg... wat betekende daarbij die paar fietsen, die tent? Voor zijn part konden ze de hele boel stelen, als z'n twee vrienden maar weer terecht kwamen! O, wat zou hij thuis

moeten zeggen, als ze eens verdwenen bleken te zijn, en niemand iets van hen af wist. Hij zou gewoon niet naar huis durven.

Maar... wat stond-ie hier nou nog te prakkizeren. Vooruit, hij moest naar het dorp, direct! Naar de politie, den burgemeester....

En z'n fiets pakkend, baande Job zich een weg door het kreupelhout.

Even later fietste hij in razende vaart de weg af, naar het dorpje, waar ze de vorige dag nog zo welgemoed hun intrede hadden gedaan...

— — — — — — — — — — — — —

Kees ontwaakte met een geeuw, en zich lui-uitrekkend keek hij eensklaps met verwonderde ogen om zich heen.

Waar was-ie? Wat was er gebeurd? Hij lag niet in de tent, en... waar waren Job en Dick, en...

„Goeienmorgen!" hoorde hij eensklaps een vrolijke stem naast zich, en plotseling herinnerde Kees zich alles.

O, ja, natuurlijk... ze zaten in de „gevangenis," Dick en hij!

Het scheen volslagen dag te zijn, want het licht stroomde door het kleine, met tralies afgesloten venster, volop naar binnen.

Kees keek eens om zich heen. Het hok zag er werkelijk vrij netjes uit, en van ratten, muizen en ander ongedierte, zoals hij eerlijk gezegd had verwacht, was geen spoor te ontdekken.

„Morgen!" grijnsde hij, Dick met een brede grinnik aankijkend, „goed geslapen?"

„Puik," lachte Dick terug, „nog nooit zo fijn.'

Dan geeuwde hij ongegeneerd. „Ik heb honger," ontdekte hij.

„Wil ik den kellner even bellen?" stelde Kees voor en hij deed een greep naar het touw, waarmede het raampje kon worden geopend.

„Hè, ja!" verzocht Dick, „gooi open, zeg! 't Is hier om te stikken!"

En nadat hij peinzend even voor zich had uitgestaard: „Eén ding begrijp ik niet, Kees."

„D'r zal wel 's meer iets zijn, dat jij niet begrijpt," oordeelde Kees.

„Jawel, maar van deze geschiedenis, bedoel ik," verbeterde Dick.

„En dat is?"

„Job!" verklaarde Dick kort en krachtig, „waarom heeft Job niks gedaan om ons uit deze gevangenschap te bevrijden?"

„De tralies doorgezaagd, of zo?" weifelde Kees lachend.

„Doe niet zo kinderachtig," snauwde Dick, „ik bedoel natuurlijk naar den burgemeester gegaan, of zo!"

„Misschien weet Job nog nergens van!" veronderstelde Kees, „maar we zullen 't gauw genoeg weten. Hoor maar, daar hebben we den Ober."

En, inderdaad, klonk buiten de deur het gerammel van een sleutelbos... het slot klakte open en aan de ingang verscheen de gestalte van den veldwachter die hen de vorige avond met zoveel vertoon had opgebracht.

„Zo, en hebben de heren geslapen?" grinnikte hij sarcastisch, „of heeft het kwade geweten hen niet met rust gelaten, misschien?"

„Onze nachtrust was uitstekend, dank u?" stelde Dick den man gerust, „maar ik ken een zekeren veldwachter, die doet vannacht geen oog dicht, vanwege de uitbrander die hij heeft gekregen van den burgemeester! Geloof jij ook niet, Kees?"

„Ja, houd je brutale mond maar!" snauwde de man, „en kom mee!"

„O, alstublieft," deed Kees onderdanig, en maakte een diepe buiging.

Achter den veldwachter verlieten ze nu het arrestantenlokaal. Op het pleintje hadden zich al enkele mensen verzameld, die hen nieuwsgierig aanstaarden.

„Aan belangstelling ontbreekt het ons niet!" vond Dick lachend, wat hem een nijdig: „Houd je mond," van den man der wet bezorgde.

Ze traden het raadhuis binnen, waar de veldwachter hen in een wachtkamer liet, om zelf door een tussendeur te verdwijnen.

Maar slechts voor enkele ogenblikken, want reeds direct daarna was hij weer terug en verzocht de heren, binnen te komen.

Achter een brede lessenaar zat de burgemeester.

„Zo, zo," begon hij, „ga daar maar eens staan, jongelui. En, Van Putten... dit zijn dus de beide jongens, wier opsporing is verzocht door de radio, nietwaar?"

„Nee, mijnheer," begon Dick, doch de ander viel hem snel in de rede met een handbeweging. „Ik heb me niét tot jou gewend," sprak hij kort, en dan nogmaals bevelend, den veldwachter aanziende: „Van Putten?"

„Ja, eh... burgemeester, dat is te zeggen...!" begon deze, „naar mijn overtuiging... ik heb de beide deugnieten aangetroffen, terwijl ze op de markt stonden te luisteren naar de muziek, en..."

„Ja, ja, maar laat die betiteling nou maar weg, vrind!" bestrafte de burgervader. „Ik houd niet van dergelijke toevoegingen, die dienen nergens toe."

„Goed zo!" bromde Dick zachtjes en de veldwachter kreeg een kleur van ergernis.

„Zo, hm... dus volgens joùw overtuiging, Van Putten, zijn dit de beide gezochte jongens! En, waarop baseer je dat, als ik mag vragen?"

„Ja, eh... kijkt u eens, burgemeester, dat is toch duidelijk," stamelde de man, „twee jongens, die 's

avonds hier in het dorp rondzwerven, en die ik nièt ééns kèn..."

Hier schaterde de burgemeester het plotseling uit.

„Nee, maar... zeg man! Dus enkel en alleen op déze gronden, heb jij die twee jongens opgepikt, meegenomen, en vannacht ingesloten? Neem me niet kwalijk, maar dat is nogal voorbarig, vind je niet? Want... eh... ik kan jouw overtuiging nog lang niet delen, man! Had je mij gisteravond niet even kunnen waarschuwen?"

De ander zweeg verlegen.

„Nou?" vroeg de burgemeester bars.

„Ja, eh... natuurlijk wel, burgemeester, maar ik dacht dat u liever niet gestoord wilde worden, en ... het kòn toch niet missen. Twee jongens nietwaar, uit de stad.. of zo..."

„En die jij niet kènt!" hoonde de burgemeester. „Hiér!" sprak hij opeens, den ander een formulier in de hand duwend, „wil je dat eens lezen? Of, nee... wacht maar... ik zal het je wel voorlezen. Daar staat in, Van Putten, dat de beide jongens, waarnaar wordt gezocht, gisteren in Enschede zijn aangehouden en naar huis teruggevoerd."

Een doodse stilte hing in het vertrek, terwijl de veldwachter nu bedremmeld z'n pet in z'n handen stond rond te draaien.

„Ja... eh...!" sprak hij dan, „in dat geval..."

„Juist, in dat geval heb jij daar een lelijke flater geslagen, kerel. Maar," — wond de burgemeester zich op, en hij wendde zich tot Dick, „heeft de veldwachter jullie dan niets gevraagd?"

„Niets burgemeester," antwoordde Dick.

„En hebben jullie dan zèlf geen mond opengedaan?" verbaasde de ander zich, „zó zoet, met permissie, zie je d'r toch niet uit, allebei!"

„We hebben er géén gelegenheid toe gehad, bur-

gemeester!" verklaarde nu Kees met nadruk, „enne ... ik ben vast van plan, m'n vader..."

„Ja... eh... hm!" de burgemeester trommelde nerveus met z'n vingers op het blad van z'n lessenaar. „Het is een onvergeeflijke fout van je geweest, Van Putten, enne... we zullen er straks wel verder over praten! Voorlopig kun je naar het dienstlokaal teruggaan."

De ander boog beschaamd het hoofd en verdween, de deur geruisloos achter zich dichttrekkend.

„En nou wij," sprak de burgervader, opstaande achter z'n bureau.

„Jongens, het spijt me heel erg, dat dit jullie is overkomen, en ik bied je mijn excuses aan voor dat nachtje in het cachot."

„O, burgemeester," sprak Dick verlegen, „dat was niks. We hebben net zo fijn geslapen als anders in de tent."

„Zo, zo," meende de burgervader, „zijn jullie aan 't kamperen?"

„Ja, meneer," antwoordde Kees, „vandaag gaan we weer op de fiets naar huis, naar..." hij noemde de naam van hun dorpje.

„Wel, zo!" sprak de burgemeester verrast, „daar heb ik ook nog een goeien kennis zitten... dokter van Andel, dien zullen jullie wel kennen, natuurlijk!"

„Nou, burgemeester!" lachte Dick, „dat is m'n vader."

Nu was het de beurt van den ander, verrast te zijn. „Nou," sprak hij, „doe hem m'n hartelijke groeten, hoor. En vertel hem maar, dat je hier in de „gevangenis" hebt gezeten, dat zal hij dan wel erg vriendelijk van me vinden."

Op dat moment klonk buiten de deur een hoge, driftige jongensstem, die bevelend zei: „En ik moèt den burgemeester spreken, direct..."

„Moèt, moèt!" klonk brommerig de stem van den

veldwachter er tussendoor, „d'r valt hier niks te moeten. De burgemeester is in gesprek."

„Laat me d'r door!" schreeuwde de ander, „ik..."

„Job!" grinnikte Dick, en „Job!" sprak Kees.

„Een kennis?" informeerde de burgemeester.

„Ja, mijnheer, een vriend, daar kamperen we mee ... met z'n drieën."

Eigenhandig opende nu de burgemeester de deur, en Job, eensklaps de open gaping voor zich ziende, tuimelde letterlijk naar binnen.

„Hè?" schrok Job, en wreef z'n ogen uit. Dan bleef hij Dick en Kees aanstaren, zonder iets te zeggen.

Maar een kwartier later was van weerskanten alles opgehelderd en het groepje nieuwsgierigen, dat zich voor het raadhuis had verzameld, keek verwonderd op, toen de drie jongelui de stoep afkwamen, uitgeleide gedaan door den burgemeester persoonlijk, die hen stuk voor stuk hartelijk de hand schudde.

En er was niet nòg een kwartier voor nodig, of de ware toedracht van het geval verspreidde zich als een lopend vuurtje door het dorp, waarvoor de drie vrienden wel hadden gezorgd.

„Nou," meende Dick, bij de tent teruggekomen, waar alles nog was, zoals Job het had verlaten, „een daverend avontuur geweest, jongens!"

„En een waardig besluit van onze vacantie," vond Kees.

„En ik heb tenminste vannacht de ruimte gehad," meende Job.

— — — — — — — — — — — — —

HOOFDSTUK X

Uit het dorp hadden ze meteen de brieven in ontvangst genomen, die daar voor hen aan het postkantoor bleken te liggen en die ze — gezellig naast de tent gezeten met een door Kees voor de schrik gezette kop thee — elkaar voorlazen.

Eenparig waren de ouders het er over eens, dat het heerlijk zou wezen, als de jongens weer thuis waren.

„Zo zie je," vond Dick, „'t heeft altijd z'n nut er eens een tijdje uit te zijn, dan waarderen ze je weer veel meer."

„Joù waarderen ze toch zeker altijd," vond Kees.

„En Rika verlangt ook naar je!" schreef mevrouw van Andel — ze is de eerste dagen angstwekkend stil geweest en pas ná het telefoongesprek, dat ze met je heeft gevoerd, is ze weer met de deuren gaan slaan. En nu hoor ik haar in de keuken zelfs galmen, wat een goed teken is..."

„De liéééfde!" deed Kees theatraal.

„Een lief blond meissie!" herinnerde Job.

„Dat is ze!" vond Dick, „en ik heb een mooie speld voor d'r gekocht, die heeft ze toch zéker verdiend."

„En hier," vervolgde Dick, „vraagt vader of ik, als ik in het dorpje Buitenveld ben, eens een bezoek wil brengen aan den burgemeester om hem zijn groeten over te brengen..."

„Nou, dàt is ook gebeurd!" gierde Kees.

„En hoè!" vond Job, en z'n eigen brief open-

vouwend, las hij: „Zus komt morgen ook weer thuis, en grootmoeder komt met haar mee. Die blijft dan twee weken bij ons logeren, wat èrg gezellig belooft te worden."

„Nou," — schreef mevrouw Nijhof verder — „we mogen wèl weer wat gezelligheid hebben, want 't is hier de laatste week ontzettend stil geweest, nu jullie allebei weg waren...

„Fijn!" juichte Job.

„Wat?" wilde Dick weten, „dat 't zo stil is geweest voor je moeder?"

„Nee, uilskuiken!" Jobs elleboog beschreef een halve cirkel door de lucht, „dat grootmoeder komt natuurlijk. O, dat is zo'n schat, zeg!" prees hij uitbundig.

„Je krijgt zeker veel van d'r, hè?" wilde Kees weten, zo langs z'n neus weg.

„Ja, grootmoeder brengt altijd ladingen cadeaux mee," ijverde Job te haren gunste.

„Dacht ik wel," vond Kees wijs, maar Job stoof op: „Nee, da's onzin... daarom is ze geen schat. Ik vind 't natuurlijk fijn, als ze wat meebrengt, maar al zou ze nóóit wat meebrengen, dan was 't ook goed. Daar gáát het helemaal niet om."

„Nou, kalm maar," suste Kees, hem op de schouder kloppend.

„Maar," vervolgde Job z'n betoog, „weet je, ze doet overal nog zo ècht aan mee, hè? Ze is van alles op de hoogte en elke nieuwigheid vindt ze prachtig... de radio, de vliegsport... En zeg, jô... gevlogen heeft ze ook al!"

„Nee, ècht?" verbaasde Dick zich.

En Job schudde hevig het hoofd. „M'n woord, ja! Nou, is dàt niet fijn?" prees hij.

De jongens beaamden het met een stille hoofdknik, die een hulde moest betekenen voor Jobs kranige grootmoeder.

„We zullen erg blij zijn, als je thuis bent!" schreef Kees z'n moeder, „want al maken de anderen nog drukte genoeg, we missen je toch erg ... en 's avonds met het eten heb ik per ongeluk al twee keer voor je gedekt."

De jongens lachten, maar het was niet hun jongensachtige bravour-lach van anders ... hun lach had een diepere, warmere betekenis, deze keer.

„Maar morgenavond!" vervolgde mevrouw Bekkers, staat je stoel weer klaar, en natuurlijk eten we ... bloemkool! Je lievelingsgroente!"

„Die moeder!" lachte Kees zacht.

's Middags braken ze op. „Voor het laatst," sprak Dick en hij zuchtte.

„Maar volgend jaar gaan we wéér!" stelde Kees nu al z'n eis.

„Vast," beloofde Dick, en „positief!" voorspelde Job.

Ze stapten naast hun fietsen door het mulle zand, dat hen van de straatweg scheidde, en even later peddelden ze het dorpje door, waar verschillende inwoners hen lachend groetten.

Op de hoek bij het kruispunt stond de veldwachter, gewichtig het verkeer regelend van drie fietsers in een uur ...

Heftig rinkelden hun fietsbellen.

De man keek om, en de jongens herkennend, vloog het bloed hem naar het hoofd. Maar Dick, die niet haatdragend was, boog zich wat naar hem toe, en groette vriendelijk, welk voorbeeld de anderen volgden.

Ze verlieten het dorpje, waar ze hun grootste avontuur hadden beleefd, en peddelden met een kalm vaartje tussen de landerijen door, steeds nader in de richting van huis ...

— — — — — — — — — — — — —

Dokter van Andel keek voor de zoveelste maal op z'n horloge.

„Hoe laat kunnen ze hier zijn, denk je?" informeerde mevrouw, een vraag, die ze ook al enige malen had gesteld.

„Nou, 't zal toch niet meer zo lang duren," meende de dokter, en herhaalde wat hij even tevoren ook al had verkondigd: „Als ze nou maar vóór halfzes terug zijn, want dan moet ik net eventjes weg, naar het dochtertje van Griethorst ... Dat die mensen hier buiten de eenvoudigste dingen ook niet zelf kunnen doen!" mopperde hij, „moet ik alleen om dat beentje even over te binden, naar de Kwartellaan helemaal."

„Kom, kom!" meende mevrouw en even lachte ze fijntjes, „daar heb ik je anders ook nooit over horen mopperen."

„Nou, ja, anders ... " bromde de dokter en keek weer op z'n horloge.

Er werd bescheiden op de deur getikt.

„Ja, binnen!" riep mevrouw.

Rieks blonde hoofd verscheen om de hoek van de deur.

„Hoe laat wil uwes, mevrouw, dat ik de aardappele opzet? Of weet uwes niet precies, hoé laat jongenheer Dick komp?"

„Nee, Rika, dat heb ik je toch straks al gezegd," antwoordde mevrouw.

„Nou, ja, ik dach' soms, dat u misschien nog berich' had gehad datte ze ..."

„Dáár hei je ze" kreet ze eensklaps, alle wellevendheid vergetend, en rende naar de straatdeur.

Mevrouw van Andel was evenals haar man ook haastig opgesprongen en naar buiten gesneld, onderwijl nog haar hoofd schuddend over Rieks onstuimige uitlatingen.

„Och, ze meent het goed" sprak ze nog haastig tot haar man — en dan: „Dick, m'n jongen!"

Het werd een begroeting van je welste, en in triomf werden de jongens binnengehaald.

„Wat zien jullie d'r goed uit," bewonderde mevrouw, en dokter van Andel, de jongens stuk voor stuk monsterend, meende ook: „Nee, kwaad heeft het jullie niet gedaan. Dat zie ik al."

En opeens, opstuivend, sprak hij: „Maar zouden jullie nou niet als de drommel ook naar huis gaan? Je vader heeft al drie keer opgebeld, vanmiddag," richtte hij zich tot Kees — „en joùw moeder..."

Maar lachend waren de jongens de kamer al uit, na nogmaals handjes te hebben gegeven.

„Zo, en nou vertellen!" verzocht mevrouw, Dick naast zich op de canapé trekkend. Maar deze sprong overeind. „Direct!" beloofde hij, „even de boel halen ... de bagage! Ik heb wat voor jullie meegebracht!"

En weg was hij, de gang in.

Daar zeulde hij z'n fiets door het portaal, haakte onderwijl de riemen los.

„Hé, zèg!" klonk Rieks ruziestem uit de keuken. „begin je noù alweer? Nèt me gang gedaan vanmiddag... en... mot je nou toch eres zien, watte smeerboel. 't Is zonde, jij ook altijd met je rommel!"

„Ha, gelukkig!" prees Dick, „nog niét veranderd, tenminste... 'k Heb wat voor je meegebracht, geliefde!"

„Ja, 't zelwel!" vond Riek, „zekers vuile kousen!"

„Ja, ook! Maar ook wat anders. 'k Zal 't je straks geven!"

En toen Dick even later weer binnenkwam, en z'n moeder met een verstolen glimlach informeerde: „Hoorde ik daar Rika niet te keer gaan, jongen?" schaterde hij het opeens uit. „Ja, natuurlijk," bevestigde hij, „stel je voor... die zal niét te keer gaan!"

„'t Is zonde!" vond mevrouw van Andel en ook mijnheer glimlachte even.

Dan, wijzend op de divan, waar ze beiden al een

plaatsje voor hem hadden ingeruimd, tussen hen in, sprak ze: „En noù vertellen, vent... kom vlug!"

Uit de keuken galmde Rika het hoogste lied...

— — — — — — — — — — — — —

SERIE: „DE VIER JAARGETIJDEN”

Prijs: In prachtband . . . . . . à ƒ 1.20
Ingenaaid in gekleurd omslag . . . à ƒ 0.75
JONGENSBOEKEN (Leeftijd 8–12 jaar)

DRIE WEKEN DUINREL, door Guus van Balkom. Geïllustr. door Hans Borrebach

Dit is een jongensboek, dat door den vroolijken opgewekten trant waarin het geschreven is, gunstig uitblinkt.
De hoofdpersoon, Robert Veerman, algemeen Plumpy genoemd, vanwege zijn omvangrijke gelijkenis met een Engelsche plumpudding weet zich op handige wijze met zijn vrienden door alle verwikkelingen heen te slaan, die zich tijdens hun kampeertijd op „Duinrel” mochten voordoen, en dat zijn er vele!!

DE DUINVLINDER IS STARTKLAAR, door Wouter Walden. Geïll. door Hans Borrebach

Weinig kon Ab List vermoeden, toen hij in het stille badplaatsje Binnenduinen uit het locaaltje stapte, dat hij zoo'n prachtvacantie zou beleven. Zijn vreemdsoortige kennismaking met de studenten Jongstra, en Van Beek, is oorzaak van vele spannende gebeurtenissen, wanneer deze zich als enthousiaste zweefvliegers ontpoppen, die in alle stilte bezig zijn een nieuw zweefvliegtuig, door hen zelf vervaardigd, in te vliegen!

AVONTUUR BIJ HONK, door Leo Deets. Geïllustreerd door Pol Dom

Vreemde dingen gebeuren er op „Het Nieuwsblad”, waar Jaap Blommers, op voorspraak van zijn oud-leeraar, bijgenaamd „Boffie” als volontair is aangenomen. Het pad van een leerling-journalist gaat niet over rozen, vooral wanneer zijn eerste slachtoffer „Boffie” hem uit verstrooide onhandigheid telefonisch averechtsche feiten laat publiceeren omtrent een diefstal, die veel stof doet opwaaien. De eene sensatie volgt op de andere. Een prettige verrassing beleeft Jaap, wanneer hij ten slotte zijn vaste aanstelling krijgt!

DE KANOVAARDERS KRIS EN RIS, door A. C. de Jonge
Geïllustreerd door Pol Dom

Kris en Ris, twee gezworen vrienden en leerlingen van M. A. de Ruyterschool te Vlissingen, gaan met vacantie naar hun familie op Schouwen, doch ze doen dit op bijzondere wijze door met een kano de Oosterschelde over te steken waarbij ze haast het leven er bij inschieten. Hun stranding heeft ten gevolge dat ze op een geheimzinnige boerderij belanden en later in een gelen woonwagen waarvan de bewoner blijkbaar een verkleed heer is. Ze komen in veel tumult en zelfs in nieuwe gevaren, maar ze slaan zich met veel kordaatheid door alles heen en ten slotte wordt de heele bende ontmaskerd, waarvan gelukkig de vader van Ris geen deel uitmaakt, zooals de jongen zich eerst in het hoofd gehaald had.

VIER VOGELVRIENDEN, door U. G. Dorhout. Geïll. door Freddie Langeler

Een goed jongensboek, vol liefde voor de natuur en het buitenleven. Het bevat tal van grappige en belangwekkende voorvallen die zich meestal in de open lucht afspelen, temidden van het Friesche landschap.

JONGENS UIT HET TUINDORP, door Aart de Rode. Geïll. door Pol Dom

We maken kennis met een heel stel watervlugge en sportlievende knapen die er allerlei ambities op nahouden en uitmunten in 't voetballen. Verder zitten ze vol snaaksche invallen en maken soms de uitbundigste pret, waarbij Gerrit de kroon spant. Het verwondert ons niet, als wij ten slotte dezen grappenmaker met zijn veelzijdigen aanleg in een filmstudio weerzien, waar hij een nieuwe carrière tegemoet gaat.

GEÏLL. BIBLIOTHEEK „ONS GENOEGEN"

Prijs: In prachtband

JONGENSBOEKEN . . . . . à *f* 0.90

(Leeftijd 8—12 jaar)

KLAASJE EN DE KLUIZENAAR, door Wouter Walden
Geïllustreerd door Fred Ockerse

De held van dit verhaal, Klaasje, logeert in de Kerstvacantie bij zijn tante in een dorpje aan de Maas. Hij komt uit nieuwsgierigheid in aanraking met een bekend dorpstype, Petrolie-Pietje, die in een armoedig huisje buiten den dijk woont; Klaasje wordt dikke vrienden met het oude menschen-schuwe mannetje en redt ten slotte zelfs diens leven, als bij een overstroomingsramp het huisje van den kluizenaar volkomen vernield wordt.

(Het Vaderland)

UIT HET LEVEN VAN EDISON, door J. Stamperius, 7e druk. Geïllustr. door Pol Dom

Wanneer van een boek een zevende druk verschijnt behoeft het geen aanbeveling meer. Wat is interessanter dan het leven van den grooten Edison? Niet alleen zullen jongens er van smullen, maar ook ouderen kunnen er nog van genieten. Het boek begint bij den loopbaan van den grooten man als krantenjongen en dan blijkt duidelijk dat er al iets bijzonders in hem steekt. Hoe hij zijn weg gevonden heeft, wordt vlot verteld.

DE JONGEN MET DE ALPINO, door Wouter Walden. Geïll. door Pol Dom

Er valt een Chineesche jongen uit een vliegmachine in de Loosdrechtsche plassen. Niemand kent of begrijpt hem. Hij wordt ondergebracht in een pension, waar zich onder de gasten ook een inbreker en rechercheur met een groote, valsche snor bevinden. De inbreker probeert Sin-Koeng, zoo heet de Chineesche jongen, in verdenking te brengen, hetgeen hem aanvankelijk gelukt, maar ten slotte wordt de echte inbreker toch ontmaskerd en blijkt tevens dat Sin-Koeng op weg was naar zijn vader, een beroemd generaal, toen hij door het openslaan van een deurtje uit het vliegtuig viel.

(Prov. Geld. en Nijm. Crt.)

UITGAVEN GEBR. KLUITMAN — ALKMAAR